

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

*Възстановяване на
институцията на брака*

Ейдриън Ибънс

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

*Възстановяване на
институцията на брака*

Ейдриън Ибънс

Втора чернова

Посветен на семейните връзки на
родителите на жена ми и моите родители

Алън и Джийн Мастърс

1961-2016 – 55 години

Абел и Евелин Ибънс

1965-2023 – 58 години

Ейдриън Ибънс, февруари 2024 г.

Copyright © 2024, Ейдриън Ибънс

Maranathamedia.com

Моралното право на автора е заявено.

Всички права запазени. Никаква част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана с търговска цел, включително предавана под каквато и да е форма по какъвто и да е начин, електронен, механичен, фотокопиране, запис или по друг начин, без предварителното писмено разрешение на издателя и притежателите на авторските права. Моля, обърнете внимание, че авторът е отбелязал откъси от стиховете с удебелен шрифт, за да подчертае конкретна идея от тях.

Освен ако не е указано друго, цитатите от Писанието са взети от Нов жив превод Copyright © 1996, 2004, 2015 от Tyndale House Foundation. Използвани с разрешение.

Цитатите от Писанията, приписвани на NKJV, са взети от *Новата версия на крал Джеймс*.

Copyright © 1982 от Thomas Nelson, Inc. Използва се с разрешение.

Цитатите от писанията, от YLT, са от Светата Библия, *буквалният превод на Йънг*, авторско право © 1898, от Робърт Йънг, сега е публично достояние.

Цитатите от Писанията от Wuest Expanded Translation, са от *Wuest Expanded Translation* Copyright © 1961, от Wm Eerdmans Publishing Co. Всички права запазени.

Всички връзки към уебсайтове и цитирано съдържание са актуални към февруари 2024 г.

Тази книга и всички други публикации на Maranatha Media са достъпни от нашия уебсайт maranathamedia.bg. За да поръчате допълнителни копия, моля, изпратете имейл на adrian@maranathamedia.com

Специални благодарности на моя скъп брат Ейбрахам Хершбергер, който повдигна въпроса за брака с мен и представи библейски доказателства, които трябваше да обмисля.

Специални благодарности на пастор Пол Чапман за неговата помощ в богословската дискусия относно изключенията от книгата на Матей, свързани с брака, и на по-широкото Движение за адвентна реформа за тяхното изследване върху писанията на Елън Уайт по темата за повторния брак.

Тази книга е:

Написана от Ейдриън Ибънс

Превод и редакция: Ружа Делчева

Корица и предпечат: Диана Лулова

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	5
Преди да започнем.....	8
1. Възстановяване на всички неща	9
2. Свидетелството на Исус и Павел	24
3. Освен за блудство.....	30
4. Търсете с цялото си сърце.....	45
5. Създаден по Божия образ.....	51
6. Произходът на великата борба.....	59
7. Вземете кръста си и ме следвайте	68
8. Славата на децата е техният баща	77
9. Разводът в закона на Мойсей	86
10. Контекст за изявленията на Елън Уайт за повторен брак.....	99
11. Свещеното и общото	109
12. Възгледи на адвентните пионери	117
13. Определяне на невинната страна	128
14. Божественият модел срещу неоплатонизма.....	136
15. Въздействието на неоплатонизма върху ранното християнство	148
16. Протестантски реакции към католическия брак	163
17. Агапе и ерос	176
18. След реформационно развитие	182

19. Изневяра и нарушени принципи.....	192
20. Без закон няма грях.....	202
21. Бракът и изкуплението.....	209
22. Воденичен камък на врата.....	214
23. Любовта никога не се отказва	219
24. Други съображения.....	227
25. Вашите пътища не са моите.....	236
26. Бъдещето на брака	247
27. Молитва на пастор	267

ПРЕДГОВОР

Живеем в свят на нарастваща несигурност, както политическа, социална, така и лична. Една лъжа следва друга. В резултат на това вярата намалява и егоизмът се разпространява все повече и повече, защото хората вече не могат да разчитат един на друг. Разбира се, това също има обезпокоително въздействие върху нашите взаимоотношения и адвентните ни общности. Но хората не копнеят ли за сигурност, истина и стабилност?

Тази ценна книга ни показва пътя, истината и (вечния) живот във взаимоотношенията ни един с друг и с Бог. Отвежда ни чак до произхода, за който Бог каза: „...и ето, беше много добро. ...“ (Битие 1:31). Там е източникът на нашия живот, мястото, където трябва да се ровим; там лежат потоците вода, скъпоценните камъни на истината, често скрити от нашите човешки очи. И е време да ги върнем на светло.

Четенето на настоящата книга ни е донесло много яснота и радост относно тази важна тема. Но също така ни накара да осъзнаем влиянието на Сатана върху предшестващия ни живот. Ние идваме от разтрогнати бракове, преди да сме приели Исус Христос за наш личен Спасител. Днес знаем, че при развода няма виновни и невинни. Това ни доведе до дълбоко разкаяние и покаяние. Все още изпитваме последиците от тази грешка и до днес.

В тази книга открихме почивката и сигурността, за които сърцата ни винаги са копнеели - място на мир до нашия брачен партньор в подчинение на Божието ръководство. Това не означава, че всичко върви гладко за нас, но намерихме обща, дълбока основа, която продължава

да ни сближава. За нас днес бракът не е просто връзка между двама души, а е дар от нашия Създател и трябва да се отнасяме към него много внимателно. Поради това можем да оценим защо Елън Уайт пише, че изборът на съпруг е най-важното решение в целия живот.

Съботата и бракът са двете институции, които просъществуват от Едемската градина след грехопадението. И двете са символ на връзката между баща и син и следователно божествен модел за брак. Точно както съботата е място за почивка и особено благословено време с нашия Създател, в браковете ни също трябва да се изпитва този дълбок мир, почивка и сигурност и по този начин да се дава пример на света.

Ние сме избраните хора, които се готвят да срещнат нашия Господ и Спасител, нашия Младоженец. Не искаме ли да застанем пред Него като Негова чиста невеста, без петно и бръчка, свята и непорочна, облечена в дрехата на Неговата правда?

В тази чистота не искаме ли да бъдем светлина за света тук и сега и по този начин да прославим нашия любящ Бог и Отец? Не искаме ли да дадем пример на децата си и да запечатаме в сърцата им важността на обмисления избор за брачен партньор, който ще продължи и във вечността?

Ние имаме високо призвание и се нуждаем от обръщане по този важен въпрос в църквите и особено в движението „Баща на любовта“.

Нека Господ ни даде благодатта Си да растем все по-близо до Него, да разбираме все по-пълно красотата на Неговия характер, да познаваме все повече Неговата любов.

Благодарим на нашия брат Ейдриън, когото Бог е благословил да ни представи тази вест така ясно, за исто-

рическите връзки, които той показва, и за това какви можем да бъдем като църква в последните времена, когато се върнем към корените.

-От Едем до Едем-

„... нека се приближаваме с истинско сърце, със съвършена вяра, със сърца, освободени от зла съвест и с измити в чиста вода тела.“ Евреи 10:22 (KJV)

Джордж и Джулиан Бункус

Германия

ПРЕДИ ДА ЗАПОЧНЕМ...

Тази книга е приложение на принципи, развити през последните няколко години. Ако не сте запознати с принципите в тези книги:

Идентичностни войни

Въпроси на живота

Божественият модел на живота

Първородна любов

Утешител

Агапе

Принцип на огледалото

Тогава бих ви насърчил да спрете тук и първо да се запознаете с тези принципи. Усъвършенстваната светлина, насочена към нетренираното око, може да причини големи щети и не бихме искали никой да бъде поставен в затруднено положение поради липса на разбиране на жизненоважни принципи. Горепосочените книги са достъпни за изтегляне от Fatheroflove.info. Моля, прочетете ги, преди да се заемете с тази книга.

Във вяра, надежда и любов

Ейдриън Ибънс

Глава 1

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ВСИЧКИ НЕЩА

Притчата за десетте девици ни дава картина на Божиите хора от последните дни. Исус разказва тази притча в отговор на въпрос на учениците за края на света. Девиците чакат младоженеца да дойде. Младоженецът явно се бави и пламът на девиците е подложен на изпитание. Докато часовете преминават в нощта, те най-накрая се поддават на съня.

Пет от девиците предвиждат възможността за забавяне, като донасят допълнително масло със себе си. Останалите пет изглежда имат по-малко познания какво може да се случи, докато се подготвят за сватбено пиршество, и затова не очакват забавянето.

Исус разказва на учениците тази история, за да им илюстрира небесното царство; по-конкретно какво ще се случи с Божия народ в последните дни преди завръщането Му.

Светилниците, които девиците носят, представляват Божието Слово. Псалмистът казва: „Твоето Слово е светилник за нозете ми и светлина за пътя ми.“ (Псалом 119:105, NKJV). Маслото в светилниците представлява Духът на Христос, който говори на Неговите деца чрез Словото Божие, за да ги научи на принципите на царството.

| Но вие сте получили Светия Дух и Той живее във вас, така че нямате нужда някой да ви учи какво е истина.

Защото Духът ви учи на всичко, което трябва да знаете, и това, което Той учи, е истина – не е лъжа. Така че точно както Той ви е учил, останете в общение с Христос. (1 Йоан 2:27)

Докато Христос обитава сред Своите последователи, Той ги учи на принципите на царството и ги подготвя за сватбената вечеря на Агнето и Неговата невеста.

Казва се, че Христос се жени за Новия Ерусалим (Откр. 21:2), столицата на Божието царство. Столицата е корпоративен представител на цялото кралство. Следователно тя представлява всички Божии деца като едно тяло, което означава, че Христос не е женен за нито един индивид, а за изкупената човешка раса като колективно цяло. Христос е главата на църквата, както и Спасителят на тялото, което е църквата (Ефесяни 5:23).

Така че девиците се подготвят поотделно да бъдат гости на сватбата, но колективната подготовка е за да бъдат булката.

Нека се радваме и се веселим да Му отдадем почит. Защото дойде времето за сватбения пир на Агнето и невестата Му се приготви. (Откровение 19:7)

В Откровението се казва, че Божиите хора са гости на брачната вечеря. Откровение 19:9. Ако са гости, те не могат да бъдат представени и като булката. Христос, както е казано от пророк Даниил, ще получи от Стария по дни на небето „господство, слава и царство;“ **Той ще получи новия Ерусалим, столицата на Неговото царство, „приготвен като невеста, украсена за съпруга си“.** Даниил 7:14; Откровение 21:2. След като получи царството, Той ще дойде в славата Си, като Цар на царете и Господар на господарите, за изкуплението на Своя народ, който трябва да „седне с Авраам, Исаак и Яков“ на Неговата трапеза в царството му (Матей 8:11; Лука 22:30), за да участ-

ват в сватбената вечеря на Агнето. — *Великата борба*, 426.2

Темата тук е процесът на подготовка за живот с Божия Агнец и Неговия Баща. Божиите пътища не са нашите пътища (Исая 55:8,9) и ние трябва не само да научим принципите на небесното царство, но и да живеем и да ходим в тях с наслада и радост.

Христос пълни светилниците на Своите деца със скъпоценно масло, докато те изследват Писанията с цялото си сърце. Това търсене води до процес на реформа в Божия народ. Маслото омекотява сърцата им и ако не се съпротивляват, те преживяват възстановяването на всичко.

... и за да изпрати Исус Христос, който ви беше проповядван преди, Когото небето трябва да приеме **до времената на възстановяване на всичко**, за което Бог е говорил чрез устата на всичките Си свети пророци от началото на света. (Деяния 3:20-21, NKJV)

Духът на пророчеството го изразява по следния начин:

Във времето на края всяка божествена институция трябва да бъде възстановена. — *Пророци и царе*, 678

Когато мислим за възстановяването на всички неща, имаме разнообразие от варианти, които можем да вземем предвид, но когато се върнем към градината на Едем, има по-специално две, които са възстановени:

Имаше две институции, основани в Едем, които не бяха изгубени при грехопадението – съботата и брачните отношения. Те бяха пренесени от човека отвъд портите на рая. Този, който обича и спазва съботата и поддържа чистотата на брачната институция, по този начин се доказва като приятел на човека и приятел на Бог. Този, който чрез заповед или пример намалява задължението на тези свещени институции, е враг както на Бог, така и на човека и използва

своето влияние и дадените му от Бога таланти, за да стигне до състояние на объркване и морална поквара.
— *Знамение на времето*, 28 февруари 1884 г.

Ако искаме да бъдем приятели на Бог и на хората, ще почитаме съботата и ще поддържаеме светостта на брака. Ние няма да направим нищо, за да намалим тяхното значение, в противен случай ще се окажем врагове на Бога.

Реформите, въведени от Божия народ в адвентното движение от 40-те години на XIX век, били трудно отвоювани. Възстановяването на истините за Второто пришествие, за това, че душата не е безсмъртна и унищожението на нечестивите в края на хилядолетието, поставило основите на истината за небесното Святилище и Божия закон.

Всичко това проправи пътя за началото на съботата да бъде възстановено за Божия народ. Сатана, действайки чрез римската сила, почти успял да изличи пазителите на съботата от земята. Но беше намерен остатък, който присти пи напред, за да пази всички Божии заповеди и вярата в Исус (Откровение 14:12).

Възприемането на съботата означава разделяне от семейството и приятелите, тъй като огромното мнозинство от хората в Съединените щати спазват неделята като събота. Адвентистите бяха научили горчивите уроци на раздялата в приемането на близостта на Христовото идване. Много бяха изгонени от църквите си и по този начин се научиха да издържат на страданието, което идва с приемането на истината, която ги подготви за още реформи, които предстояха.

Докато адвентните пионери разглеждаха темата за небесното святилище и откриха, че десетте заповеди се съдържат в ковчега на небето, във видение на Елън Уайт бе показано:

Четириите на първата плоча блестяха по-силно от останалите шест. **Но четвъртата, заповедта за съботата, блестеше над всички тях;** Съботата беше отделена, за да се пази в чест на Божието свято име. Святата събота изглеждаше великолепно – ореол от слава беше навсякъде около нея. Видях, че заповедта за съботата не беше прикована на кръста. Ако тя беше и другите девет заповеди щяха да бъдат; и ние щяхме да бъдем свободни да ги нарушаваме, както и четвъртата. Видях, че Бог не е променил съботата, защото Той никога не се променя. Но папата я беше променил от седмия на първия ден от седмицата; тъй като той променяше времената и законите. — *Ранни писания, 32.3*

Темата за небесното светилище, в което се извършва съдът от 22 октомври 1844 г., дала възможност на адвентистите от седмия ден да се изкачат неволно през високата затворническа стена, издигната от Вавилон и нейните дъщери по темата за заветите, за старата и новата диспенсация (епоха). Тази стена е попречила на адвентистите от седмия ден да видят светлината в съботата и постановленията, намиращи се в закона на Мойсей.

Минали четиридесет години от момента, в който открили съботата, преди да осъзнаят важността на проблема със заветите. Те първо трябвало да се борят с дефинирането на закона, преди да осъзнаят основния проблем, който имали в разбирането на заветите.

Тъй като Божиите хора продължили да изучават Писанията, те научили, че времето на съботата е от залез слънце в петък вечер до залез слънце събота вечер според местоположението, в което живеее. Тази реформа продължила от 1846 г. до края на 1850 г., когато адвентистите приели правилното време за спазване на съботата.¹

¹ Вижте брошурата *Начално време за съботата*, достъпна на maranathamedia.bg

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

Да научиш кой ден е правилната събота е едно, но да разбереш истинското му значение и благословия е съвсем различно. Елън Уайт пише свидетелство след свидетелство, обяснявайки на хората как да спазват съботата и как трябва да подхождат към нея. Въпреки това хората изпаднали в много сковано спазване на съботата. Без правилно разбиране на праведността чрез вяра, истината за Божия характер или значението на Божествения модел² на връзката между Отец и Сина, спазването на съботата било поставено в контекста на страха от смъртта.

Значението на съботната институция нараснало, когато била представена чрез третата ангелска вест. Разглеждането на темата за белега на Звяра, разкрило още повече значимостта на съботата в контекста на налагането на неделята.

В съзнанието на адвентистите от седмия ден това свързваше съботата със страха от бъдеще. За да спазват съботата, трябва да се изправите срещу заплахата от преследване от страна на Рим и неговите отстъпнически дъщери, пазещи неделята.

Адвентистите можеха да надделеят над своите съседни, пазещи неделята, по въпроса за съботата, но цялата рамка на тяхното представяне беше все още като стари мехове (Матей 9:17).

На сцената излязоха Е. Дж. Уагонър и А. Т. Джоунс. Точно по времето, когато едно движение набра скорост в Америка за неделен закон, на църковните лидери им изглеждаше, че Уагонър и Джоунс разрушават основни-

2 Божествен модел е термин, използван в движението Баща на любовта за описване на връзката между Бащата и Сина като модел за всички неща, проявен в нашето творение. Това е разгледано по-нататък в книгата. Можете също да изтеглите книгите Божественият модел на живота и Божественият модел от maranathamedia.bg

те елементи на адвентните ориентири по отношение на Божия закон.

Заповедта за съботата не можеше да бъде схваната като истинска благословия, докато не се разбра, че същото евангелие, което е проповядвано на християните днес, е проповядвано на израилтяните по времето на Мойсей. Основната част от християните разбираха закона, включително съботата, като робство, основано на дела, за да угодят на Бог; те не виждаха евангелието да бъде представено в него на древния Израел.

Въпреки че съботата беше разкрита на адвентистите чрез ковчега в небесното светилище, предметът на заветите ги държеше в правна рамка на спазване. Те се опитаха да извлекат съботата от другите закони на Мойсей, но това само засили усещането, че онези, които не спазват съботата, ще бъдат „убити с камъни“.

Шест дни всяка седмица да се работи, а седмият ден е събота за свята почивка, посветен на ГОСПОДА. Всеки, който работи в събота, трябва да бъде умъртвен. (Изход 31:15)

Добавяйки към този проблем, контекстът на белега на звяра и Божия печат допълнително внушил на адвентистите, че неспазването на съботата ще накара Бог да излее яростта Си върху онези, които му се съпротивляват, изгаряйки ги със звяра и неговия образ.

Тогава трети ангел ги последва, викайки: „Всеки, който се покланя на звяра и неговия образ или който приеме неговия белег на челото си или на ръката си, трябва да пие виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му и ще бъде измъчван с огън и жупел в присъствието на светите ангели и Агнето. Димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове и те няма да имат облекчение денем или

нощем, защото се поклониха на звяра и неговия образ и приеха белега на името му.“ Това означава, че Божиите свети хора трябва търпеливо да понасят преследването, като се подчиняват на Господните заповеди и поддържат вярата си в Исус. (Откровение 14:9-12)

Когато Джоунс и Уагонър започнали да проповядват по въпроса за Двата завета като две сърдечни преживявания, които били еднакви през цялата човешка история, това поставило съботата и закона на Мойсей в различна рамка.

Темата за заветите е доста техническа дискусия и нашата цел не е да изследваме тази тема в дълбочина, но просто да кажем, че Уагонър и Джоунс превърнали евангелието на Исус Христос във вечно евангелие. То разкрива на адвентистите, че Адам, Ной, Авраам и Моисей са спасени по същия начин, по който ние сме спасени днес.

И, тъй понеже ни остава обещание за влизане в Неговата почивка, нека се страхуваме да не би да се окаже, че някой от вас не го е изпълнил. Защото наистина благовестието беше проповядвано както на нас, така и на тях; [Древен Израел], но словото, което чуа, не им донесе полза, тъй като не беше смесено с вяра в онези, които го чуа. (Евреи 4:1-2, NKJV)

Какъв е смисълът от всичко, което казахме? Най-простото казано: за да може съботата да бъде напълно възстановена до нейната едемска слава, Божиите хора трябва да напълнят светилниците си с масло от 1888 г., което означава, че донесеното послание от Джоунс и Уагонър ще промени начина, по който се разбира съботата.

След посланието от 1888 г. Елън Уайт се опита да обясни този принцип на съботата в книгата „Копнежът на вековете“.

| Тези, които твърдят, че Христос е премахнал закона,

учат, че Той е нарушил съботата и е дал на учениците Си да правят същото. Така те наистина заемат същата позиция като придирчивите евреи. В това те противоречат на свидетелството на самия Христос, който заявява: „Спазих заповедите на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов.“ Йоан 15:10. Нито Спасителят, нито Неговите последователи нарушиха закона за съботата. Христос беше жив представител на закона. В Неговия живот не беше намерено нарушение на светите заповеди. Гледайки цяла нация от свидетели, които търсеха повод да Го осъдят, Той можеше да каже неоспоримо: „Кой от вас Ме избличава за грях?“ (Йоан 8:46, RV)

Спасителят не беше дошъл, за да отмени казаното от патриарсите и пророците; тъй като Самият Той беше говорил чрез тези представящи Го мъже. Всички истини на Божието слово идват от Него.

Но тези безценни скъпоценни камъни бяха поставени в неправилен контекст. Тяхната скъпоценна светлина беше направена да служи на заблудата. Бог желае те да бъдате премахнати от техните неправилни настройки и вместо това поставени в рамката на истината. Това дело само божествена ръка би могла да извърши. Чрез връзката си с заблудата истината е служила на каузата на врага на Бог и на човека. Христос беше дошъл да я постави там, където щеше да прославя Бог и да работи за спасението на човечеството.

„Съботата е направена за човека, а не човекът за съботата“, каза Исус. Институциите, които Бог е установил, са в полза на човечеството. "Всички неща са за твое добро." „Било Павел, или Аполос, или Кифа, или светът, или животът, или смъртта, или настоящите, или бъдещите неща; всичко е ваше; а вие сте Христови; и Христос е Божий.“ 2 Коринтяни 4:15; 1 Коринтяни 3:22, 23. **Законът на десетте заповеди, част от които е съботата, Бог даде на Своя народ като**

благословия. „Господ ни заповяда — каза Мойсей — да изпълняваме всички тези наредби, да се боим от Господа, нашия Бог, за наше добро винаги, за да ни запази живи.“ Второзаконие 6:24. И чрез псалмиста посланието беше дадено на Израел: „Служете на Господа с веселие: застанете пред присъствието Му с песен. Знайте, че Господ е Бог: Той е, Който ни е направил, а не ние самите; ние сме Негов народ и овце на пасбището Му. Влезте в портите Му с благодарност и в дворовете Му с хваление.“ Псалм 100:2-4. **И на всички, които пазят „съботата от оскверняване,” заявява Господ, „И тях ще доведе в Моята свята планина и ще ги направя радостни в Моя молитвен дом.“** Исаия 56:6, 7. – *Копнежът на вековете*, 287-288

Вестта от 1888 г. представя съботата в нова светлина, която разкрива желанието на нашия небесен Отец да благославя децата Си чрез нея. А. Т. Джоунс обобщава истината за тази благословия през 1893 г., когато каза:

След това, когато идваше всеки съботен ден, той щеше да му донесе допълнително познание, както и присъствието на Бог. Но кой е това? [Събрание-то: „Христос.“] Допълнително знание и присъствие на Христос в него. След това, ако беше останал верен, той все още щеше да расте в познаването на Бог, в него, в собствения си опит, растящ все повече и повече във всичко това, което е естеството на Бог. – А. Т. Джоунс, *Духът на Христос посредством съботата*, 2 март 1893 г

Чрез вестта от 1888 г. десетте заповеди са трансформирани от десет правила в десет обещания. Христос като Господар на съботата ни носи съботна почивка, когато Го приемем. Помненето на седмия ден, за да бъде пазен свят, става плод на приемането на Христос в живота ви. Ако се върнем към книгата Деяния на апостолите и прочетем отново текста, който говори за възстановяването на

всички неща, виждаме нещо интересно:

Затова покайте се и се обърнете, за да могат греховете ви да бъдат заличени, така че **времената на освежаване да дойдат от присъствието на Господа и Той да изпрати Исус Христос**, който ви беше проповядван и преди, когато небето трябва да приеме **до времената на възстановяване на всичко**, което Бог е говорил чрез устата на всичките Си свети пророци от началото на света. (Деяния 3:19-21, NKJV)

Това е Духът на Исус, даден ни във *времената на освежаване*, който ще доведе до възстановяването на всички неща. Във вестта от 1888 г. съботата е превърната от заповед, която трябва да се спазва под страх от смърт, в обещание за дара на Духа на Исус, който ще ни възстанови до завършеност в Христос.

И Самият Той даде едни *да бъдат* апостоли, други пророци, други евангелисти, други пастори и учители, за подготвяне на светиите за делото на служение, за изграждането на тялото Христово, докато всички стигнем до единството на вярата и познаването на Божия Син, до съвършен човек, до мярката на ръста на пълнотата Христова; (Ефесяни 4:11-13, NKJV)

Ако адвентистите от онова време бяха приели вестта от 1888 г., съботата щеше да бъде възстановена в правилната си рамка и щеше да бъде отворен пътят за разбиране на всички съботи като обещани времена на освежаване от присъствието на Господ.

Но вестта беше отхвърлена. А. Т. Джоунс представя случая по следния начин:

Добре тогава, късният дъжд – силният вик – според свидетелството и според Писанието, е „учението за правдата“ и „според справедливостта“ също. Сега, братя, кога това послание за праведността на Хрис-

тос започна с нас като народ? [Един или двама от слушателите: „Преди три или четири години.“] Колко, три? или четири? [Събранието: „Четири.“] Да, четири. Къде? [Събранието: „Минеаполис.“] Какво тогава отхвърлиха братята в Минеаполис? [Някои от слушателите: „Силният вик.“] Какво е това послание за праведност? Свидетелството ни каза какво е то; силният вик – късният дъжд. **Тогава какво отхвърлиха братята в тази страховита позиция, в която се намираха, в Минеаполис? Те отхвърлиха късния дъжд – високия вик на вестта на третия ангел.** — А. Т. Джоунс, *Ежедневен бюлетин на Генералната конференция*, 7 февруари 1893 г

Отхвърлянето на вестта на силния вик спря възстановяването на институцията на съботата. Прогресът, постигнат от Джоунс във връзка със съботата, беше помрачен и по същество загубен. Възможността да се види съботата в нова светлина беше отнета.

Ето защо повечето адвентисти днес гледат на празниците като на законничество и робство. Това предполага, че на съботата не се гледа в светлината от 1888 г.

Само ако бяха приели вестта, щяха да открият, че времето на освежаване, споменато в Деяния 3:19, се свързва директно с времената, които Бог даде на Израел три пъти в годината.

Затова се покаяйте и се обърнете, за да могат греховете ви да бъдат заличени, когато **времената** [G2540] на освежаване ще дойдат от присъствието на Господа; (Деяния 3:19, KJV)

Три **пъти** в годината [G2540] да пазите празник за Мен: да пазите празника на безквасните хлябове (да ядете безквасен хляб седем дни, както ви заповядах, във **времето** [G2540], определено в месец Авив, защото в него излязохте от Египет; никой да не се яви пред

Мен с празни ръце); и празника на жетвата, на първите плодове от труда ви, които сте посели на полето; и празника на беритбата в края на годината, когато сте събрали *плодовете на труда* си от полето. Три **пъти** [G2540] в годината всичките ви мъже да се явяват пред Господа Иеова. (Изход 23:14-17, NKJV)

Четейки LXX, гръцкия Стар завет, откриваме, че същата дума, използвана в Деяния 3:19 за времена на освежаване, се отнася до трите празнични периода, които Бог даде на Израел. Когато свържем казаното от А. Т. Джоунс за допълнителното присъствие на Бог, което идва в съботата, виждаме, че същият принцип се прилага и за празниците.

В правилната рамка съботата става толкова ценна и празниците, дадени на Израел, не са церемониални изисквания, наложени им, за да им се нареди да се подчиняват, а са времена за освежаване, когато Духът на Исус се излива върху Божия народ. Съботата се превръща в израз на свобода в Духа, а не на законнически изисквания.

Чудесната възможност да прегърнат тази истина беше изгубена. Институцията на съботата щеше да бъде напълно възстановена и да се проповядва по-пълно (EW 33.2), както беше предвидено. Но Бог не е изоставил църквата Си. Тази светлина започва да свети и ние искрено се молим нашите братя да се радват на нея.

Историята на възстановяването на съботата през последните 180 години става поучителна, когато разгледаме другата божествена институция, дадена в Едем. Издигнато ли е учредяването на брака в контекста на 1888 г.? Какъв напредък е постигнат в тази област, за да донесе повече свобода, любов и хармония през последните 500 години от времето на Лутер?

Докато разглеждаме институцията на съботата, мнозина са претендирали за свобода, като са я приковали

на кръста, твърдейки, че е законническо бреме, от което Христос ни е освободил. Естествената склонност на хората е да разрушат учрежденията, които Бог е установил за тяхна благословия, твърдейки, че Христос ги е освободил от закона.

Истинската красота на съботата се намира във възстановяването ѝ в оригиналния ѝ вид. Същото важи и за институцията на брака. Какво ни казва Исус, какъв е бил първоначалният му план?

и двамата ще бъдат една плът; така че те вече не са двама, а една плът. И така, това, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва. (Марк 10:8-9, KJV)

Оригиналната брачна институция никога не е била предназначена да включва развод и повторен брак. Ако бракът трябва да бъде напълно възстановен, тогава той трябва да се върне към първоначалния Божии замисъл.

Благодатта на Христос, и само тя, може да направи тази институция това, което Бог е замислил, че трябва да бъде – агент за благословия и повдигане на човечеството. И по този начин семействата на земята, в тяхното единство, мир и любов, могат да представят семейството на небето. — *Мисли от планината на благословението* 65.1

Можем да изберем да разгледаме тази тема от гледна точка на робството, мислейки за нея в старозаветна рамка като на нещо, което трябва да направим, за да може Бог да одобри това, че сме разумни. Бракът в този начин на мислене не се разглежда в пълната му благословия; той остава несигурен и не е основан на пълнотата на Евангелието и следователно се нуждае от клауза за развод „в случай, че нещата не потръгнат“.

Но нашата цел е да поставим брачната връзка на здрава основа в контекста на вестта от 1888 г., опитвайки се да

разберем съвършената Божия воля по този въпрос.

Като всяко друго от Божиите блага, поверено на пазене на човечеството бракът е изопачен от греха; **но това е целта на евангелието да възстанови неговата чистота и красота.** — *Мисли от планината на благословението* 64.1

Истинското разбиране на съботата носи повече изливане на Духа чрез покой в любовта на Отца и Сина. Почивката, открита в съботата, е тази, която Христос получава в лоното на Своя Отец. Следователно преживяването на освежаване в съботата идва само когато правилно разберем истинската идентичност и връзка на Отец и Сина.

Тъй като човекът е създаден по Божия образ, брачната институция ни насочва към правилната връзка между Отец и Сина. Христос е Господар на съботата, *защото* почива в любовта на Своя Отец, който е главата над Него (1 Коринтяни 11:3). Следователно останалата част от съботата е задълбочена в брачната връзка, където жената почива в лоното на съпруга си, който е нейна глава. Истинската почивка в съботата ще бъде разбрана и преживяна, когато брачните взаимоотношения отразяват връзката между Бащата и Сина.

Дали разводът и повторният брак изкривяват този образ? Какви последици може да има за нас? Нека разгледаме новозаветните доказателства по този въпрос, последвани от това как християнството е отговорило на свидетелството на Писанието.

Глава 2

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ИСУС И ПАВЕЛ

Някои фарисеи дойдоха, за да Го изпитат със следния въпрос: „Трябва ли да се позволи на мъжа да се разведе с жена си?“ Исус им отговори с въпрос: **„Какво казва Мойсей в закона за развода?“** „Ами, той го разрешава“, отговориха те. „Той казва, че човек може да даде на съпругата си писмено известие за развод и да я отпрати. Но Исус отговори: **„Написал е тази заповед само като отстъпка поради вашето коравосърдечие.** Но „Бог ги е направил мъж и жена“ от началото на сътворението. „Това обяснява защо човек напуска баща си и майка си и се привързва към жена си, а двамата се обединяват в едно.“ Тъй като те вече са едно, нека никой не разделя това, което Бог е съединил.“ По-късно, когато Той остана сам с учениците Си в къщата, те отново повдигнаха темата. Той им каза: „Който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства спрямо нея. И ако жена се разведе с мъжа си и се омъжи за друг, тя прелюбодейства. (Марк 10:2-12)

Възможността мъжът да се разведе със съпругата си и да се ожени за друга е предвидена в закона на Мойсей. Исус формулира думите на Мойсей по удивителен начин. Той казва, че законът за развода е даден като отстъпка пред техните корави сърца. Това повдига много въпроси относно разбирането на Мойсеевия закон. Защо Бог би поставил неща в закона, които са отстъпки за коравосърдечнието на хората? Ще разширим този мисловен процес

по-късно в книгата, но нека засега останем с темата за развода.

Новозаветната гръцка дума за *закоравели сърца* е sklērokardia, което означава *сухо сърце*. Конкорданса на Стронг добавя тази мисъл:

— тоест (по-специално) липса на (духовно) възприятие:
– закоравяване на сърцето.

Изводът тук е, че разводът се случва, когато едно сърце се съпротивлява на Божия Дух. Духът е символизиран от водата и водата на Духа предпазва сърцето от закоравяване. Следователно разводът разкрива доказателства, че едната или и двете страни в брака са възпрепятствали призивите на Бог чрез Неговия Дух.

Отговаряйки на фарисеите, Исус посочва, че разводът не е част от Божия план. Когато мъж и жена встъпват в брак, те стават една плът. След това Исус заявява, че което Бог е съчетал, никой не трябва да разделя. Просто казано, Бог никога не разделя браковете. По-късно Исус обяснява още на учениците:

По-късно, когато Той остана сам с учениците Си в къщата, те отново повдигнаха темата. Той им каза: „Който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства спрямо нея. И ако жена се разведе с мъжа си и се омъжи за друг, тя прелюбодейства. (Марк 10:10-12)

Тук Исус заявява, че никой не може да се разведе с партньора си и да се ожени за друг. Но какво да кажем за този, който е разведен?

„Който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства; и който се ожени за разведената от мъжа си, прелюбодейства. (Лука 16:18, NKJV)

Това поставя съпругата в много трудно положение. Ако мъжът се разведе със съпругата си и се ожени за друга,

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

всеки, който би се оженил за нея, ще извърши прелюбодеяние, което прави подобно съглашение невъзможно.

Това изглежда ли справедливо? Защо Исус би казал това? Има ли нещо повече в принципите на брака, което би поставило тези твърдения в по-милостив контекст?

Обръщайки се към други места в Писанието, апостол Павел изглежда разширява думите на Исус, когато казва:

Например, когато една жена се омъжи, **законът я обвързва със съпруга ѝ, докато той е жив**. Но ако той умре, законите на брака вече не се отнасят за нея. (Римляни 7:2)

Жената е обвързана със съпруга си, докато е жив. **Ако мъжът ѝ умре, тя е свободна да се омъжи за когото пожелае**, но само ако той обича Господ. (1 Кор. 7:39)

Според тези стихове, когато двама души се оженят, те се обричат да останат заедно до смъртта. Бракът е пътуване през целия живот и докато вашият партньор е жив, вие се считате от небето за женен за него, независимо от обстоятелствата. Бог ви е направил една плът и това, което Бог е съчетал, никой да не го разделя.

Един много разумен въпрос, който се задава, е: „Какво ще стане, ако животът на единия от партньорите в брака е в опасност от другия?“ Думите на Павел могат да бъдат приложими тук.

Но за женените имам заповед, която не идва от мен, а от Господ. Съпругата не трябва да напуска мъжа си.

Но ако го напусне, нека остане необвързана или в противен случай да се помири с него. И съпругът не трябва да напуска жена си. (1 Кор. 7:10-11)

Павел тълкува думите на Господ, тоест Христовите слова, като казва, че жената не трябва да напуска мъжа си и съпругът не трябва да напуска жена си. Но ако се разде-

лят, трябва да останат необвързани. Как тогава трябва да тълкуваме думите на Павел няколко стиха по-късно?

Но ако съпругът или съпругата, които не са вярващи, настояват да напуснат, оставете ги. В такива случаи съпругът или съпругата християнин вече не са обвързани с другия, защото Бог ви е призовал да живеете в мир. (1 Кор. 7:15 NLT)

Някои тълкуват тези думи в смисъл, че като съпруг вече не е обвързан и следователно те са свободни да се оженият повторно. Но такова разбиране противоречи на това, което Павел казва няколко стиха по-рано, както и по-късно в стих 39. За да бъде последователен, Павел просто заявява, че вярващият не трябва да принуждава невярващ партньор да живее с него. Текстът не казва нищо за повторния брак.

Това ли е последната дума по тази тема? Не. Матей записва думите на Исус относно брака с бележка под линия, която не се среща никъде другаде в Новия завет.

„Но аз ви казвам, че всеки, който напусне жена си, **освен поради блудство**, я кара да прелюбодейства; и всеки, който се ожени за нея, когато бъде напусната, прелюбодейства.“ (Матей 5:32, KJV)

„И аз ви казвам, че всеки, който напусне жена си, **освен поради блудство**, и се ожени за друга, прелюбодейства; и който се ожени за напуснатата, прелюбодейства.“ (Матей 19:9, KJV)

Ще разгледаме тези пасажии по-отблизо в следващата глава. Засега можем да кажем, че по-голямата част от християнството през последните 500 години е използвала тези два текста, за да обосноват, че жертвата на партньор, който е извършил прелюбодейство, е свободна да се разведе и да се ожени за друг човек.

Въпросът, който трябва да зададем, е дали тези два текста могат да обезсилят другия съвет, даден от Исус и Павел в Словото? Ако искаме да бъдем честни с Писанието, тогава как можем да хармонизираме всички текстове заедно?

В контекста на адвентното движение имаме допълнителен слой информация, която да разгледаме от Елън Уайт. Забележете какво пише тя през 1863 г.

Видях, че сестра Джонсън все още **няма право да се омъжи за друг мъж**, но ако тя или която и да е друга жена **се разведе законно на основание, че съпругът ѝ е виновен в изневяра**, тогава тя е свободна да се **омъжи** за когото реши.

Видях, че **сестра Джонсън не е свободна да се омъжи отново**. — *Ръкописни издания, том. 17, 156.2-3, 6 юни 1863 г*

Тук Елън Уайт подкрепя повторния брак на „невинна страна“. През 1895 г. тя предоставя мислите си по друг случай.

Джей не напусна жена си. Тя го напусна и го остави, и се омъжи за друг мъж. **Не виждам нищо в Писанието, което да забранява той да се ожени отново в Господното име**. Той има право да получава привързаността на една жена...

Не виждам този нов съюз да трябва да бъде нарушен. Сериозен въпрос е да разделиш един мъж от неговата жена. Няма библейска основа, на която да се опреш, за да предприемеш такава стъпка в този случай. Не той я остави, тя го остави. Той не се ожени отново, докато тя не получи развод. Когато Кей се разведе с Джей, той страдаше най-силно и едва когато Кей се омъжи за друг мъж, Джей се ожени отново. Сигурна съм, че тази, която той е избрал, ще му бъде от помощ и той може да бъде от помощ за нея... **Не виждам нищо в**

Божият Слов, което би наложило тя да се отдели от него. Тъй като поискахте съвета ми, ви го давам с готовност. — Писмо 50, 1895 г. *Избрани вести, книга 2*, 340.1-2

Въз основа на изявления като това от Елън Уайт много адвентисти са продължили напред с чиста съвест и са се оженили отново, след като техният партньор е извършил прелюбодеяние и са се развели.

Това ли е пълното възстановяване на брачната институция според Божия замисъл? Възможно ли е да е като при Мойсей, отстъпка за закоравелите сърца? Нуждаем се да изследваме по-дълбоко в Писанието, защото условието за изключение при повторен брак, изречено от Исус в Матей, изглежда противоречи на думите на Исус в Марк и Лука, както и на казаното от Павел в Римляни и 1 Коринтяни.

Глава 3

ОСВЕН ЗА БЛУДСТВО

Как да хармонизираме това очевидно противоречие?

„И аз ви казвам, че всеки, който се разведе с жена си, **освен поради сексуална неморалност**, [G4202] и се ожени за друга, прелюбодейства; [G3429] и който се ожени за нея, която е разведена, прелюбодейства.“ (Матей 19:9, NKJV)

В сравнение с:

„Който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства; и който се ожени за разведената от мъжа си, прелюбодейства. (Лука 16:18, NKJV)

Защото жената, която има съпруг, е обвързана от закона за съпруга си, докато е жив. Но ако съпругът умре, тя се освобождава законово от съпруга си. (Римляни 7:2, NKJV)

Ако една жена е обвързана със съпруга си, докато той е жив, тогава как може да е вярно в същото време, че човек може да се раздели със своя жив съпруг, за да се ожени повторно, ако този съпруг извърши прелюбодейство? Не може и двете да са верни. Или сте обвързани с брачните си обети, докато и двамата партньори сте живи, или можете да излезете от брака, ако партньорът ви прелюбодейства. Явно тук има противоречие. Трябва да продължим да търсим, докато открием как да обединим тези два очевидно противоположни текста в хармония.

Тогава първият въпрос е какво има предвид Исус под *сексуална неморалност* в изключението от Матей 19:9?

Гръцката дума тук е *porneia*, [G4202], докато гръцката дума за прелюбодеяние е *moichao* [G3429]

Правилно е да се каже, че и прелюбодеянието, и блудството са сексуална неморалност, но това прави ли ги едно и също нещо? Нека да разгледаме как новозаветните автори използват тези две думи и да видим дали се използват взаимнозаменяемо или означават различни неща.

Защото от сърцето излизат зли помисли, убийства, прелюбодеяния (*moicheia*), блудства (*porneia*), кражби, лъжесвидетелства, богохулства. (Матей 15:19, NKJV)

Защото отвътре, от сърцето на хората, излизат зли мисли, прелюбодеяния (*moicheia*), блудства (*porneia*), убийства, (Марк 7:21, NKJV)

Сега делата на плътта са очевидни, които са: прелюбодеяние (*moicheia*), блудство (*porneia*), нечистота, похотливост, (Галатяни 5:19, NKJV)

От тези текстове изглежда, че писателите на Библията са виждали блудството и прелюбодеянието като различни грехове, в противен случай е трябвало да споменат само една от двете думи в тези списъци. Този принцип се допълва в следващия стих. Гръцките думи в този текст са съществителни, отнасящи се до лицето, а не до самия акт; което означава блудник, а не блудство.

Не знаете ли, че несправедните няма да наследят Божието царство? Не се заблуждавайте. Нито блудници, нито идолопоклонници, нито прелюбодейци, нито хомосексуалисти, нито содомити, (1 Коринтяни 6:9, NKJV)

Тук отново виждаме, че блудниците и прелюбодейците са описани отделно. Това, което също е интересно тук, е използването на думата *por*. Вижте този стих отново в New Living Translation.

Не разбирате ли, че онези, които вършат зло, няма да наследят Божието царство? Не се заблуждавайте. Тези, които се отдават на сексуален грях, или които се покланят на идоли, или прелюбодействат, или са проститутки, или практикуват хомосексуализъм, (1 Коринтяни 6:9)

Блудството тук се превежда като „сексуален грях“. Изглежда странно да се каже сексуален грях **или** прелюбодеяние, защото прелюбодеянието е сексуален грях. Все едно да кажеш „Аз съм болен и имам болест“. Но тъй като в този списък се казва сексуален грях (блудство) *или* прелюбодеяние, това означава *това или онова*; което означава, че *това не е онова*; което означава, че блудството не е прелюбодеяние. Логиката е проста.

Още веднъж виждаме същото разграничение, направено в книгата Евреи:

Бракът е на почит сред всички и леглото е неосквернено; но блудниците (*pornos*) и прелюбодейците (*moichos*) Бог ще съди. (Евреи 13:4, NKJV)

Защо Павел не казва *блудстващи прелюбодейци*, за да покаже, че тези термини се припокриват? Защо новозаветните писатели правят това разграничение? За да отговорим на този въпрос, трябва да проучим как гърците са използвали думата *porneia* преди и след периода на Новия завет.

Въпреки че е рядкост в литературата преди Новия завет, едно нещо, което ми направи впечатление относно използването ѝ [*porneia*] в тези писания, беше, че обикновено се употребява за обозначаване на *сексуално поведение от несемейни хора*, които блудстват или за удоволствие, или за заплащане (проституция).

3

3 Даниел Р. Дженингс, *Освен за блудство*, (Мултимедия Шон, 2011 г.) стр. 4. 24

Библейският коментатор Адам Кларк се съгласява с тази оценка, когато коментира Матей 5:32 относно блудството:

Спестяване на причината за блудството — *Λογὸν πορνείας*, поради блудството. Тъй като блудството не означава нищо повече от незаконна връзка на необвързани лица, то не може да се използва тук с благоприличие, когато говорим за тези, които са женени. Затова преведох *λογὸν πορνείας*, поради блудството. Не изглежда да има друг случай, в който Исус Христос да признае развода. Истинският християнин трябва по-скоро да измоли от Бог благодатта да понесе търпеливо и тихо несъвършенствата на жена си, отколкото да мисли как да се раздели с нея. – Коментар на Адам Кларк към Матей 5:32

Но Адам Кларк не е единственият, който стига до това заключение.

Блудство: сексуален контакт между двама души, които не са женени помежду си – *Merriam Webster Dictionary*

Блудство: Сексуално сношение между хора, които не са женени един за друг, особено когато се счита за грях. — *TheFreeDictionary.com*

Блудство: Незаконен сексуален контакт от страна на неженен човек. — *Webster's New Collegiate Dictionary*

Блудство: Сексуално сношение между неженени лица или между женен и неженен човек. — *The Advanced Learner's Dictionary of Current English*

Според тези дефиниции на блудството е невъзможно някой, който е женен, да извърши блудство. Всички женени лица, които имат сексуални отношения извън брака си, прелюбодействат, а не блудстват.

Нека разгледаме някои речникови дефиниции на термина прелюбодейство.

Прелюбодееие: доброволно сексуално сношение между женен човек и някой, различен от настоящия съпруг/съпруга или партньор на това лице. — *Речника на Мериам Уебстър*

Прелюбодейство: Сексуално сношение по взаимно съгласие между женен човек и лице, различно от съпруг/съпруга. — *TheFreeDictionary.com*

Прелюбодееие: Най-общо казано, [прелюбодееието е] доброволен сексуален контакт между двама души, единият или и двамата от които са женени за някой друг. Обикновено престъплението на женения човек е прелюбодееие, а на другия [неженения] блудство. — *Националната енциклопедия* —[*The National Encyclopedia*]

Прелюбодееие: Сексуално сношение на женен човек с различен от брачния партньор.... Прелюбодееието технически се разграничава от блудство, което е полов акт между неженени лица. — *Библейска енциклопедия на Уиклиф* — [*Wycliffe Bible Encyclopedia*]

Въпреки тези наблюдения е очевидно, че голяма част от християнския свят смята, че блудството може да се отнася както за женени, така и за неженени хора. Както ще разгледаме в глава 16, Лутер и Калвин изиграват жизненоважна роля в насочването на протестантските църкви в тази посока.

Един от пасажите, който предлага възможно доказателство, че блудството може да включва прелюбодееие, е този:

Често се говори, че между вас има блудство и такова блудство, което не се намира сред езичниците, че някой има жената на баща си. (1 Коринтяни 5:1 KJV)

Адвентният Библейски коментар гласи:

| **Блудство.** *Gr. porneia.* Тази дума, която се появява

два пъти в този стих, е общ термин, описващ незаконни сексуални връзки **между женени или неженени лица** (виж Матей 5:32; Деяния 15:20).

Подробностите по случая са ограничени. Ако този мъж се е оженил за съпругата на баща си, тогава заключаваме ли, че жената не е неговата майка, тъй като не се казва, че той е имал майка си? Ако не е била майка му, тогава може да се счита, че бащата се е оженил повторно за жена, различна от тази, родила сина. В този случай бащата жив ли е бил или мъртъв? Въпросният мъж оженил ли се е за тази жена или не. Нито една от тези подробности не е предоставена?

Ако заключим, че тук Павел използва думата *porneia*, за да означава отношения както между женени, така и между неженени, тогава се натъкваме на проблем две глави по-късно:

Все пак, за да се избегне блудството, нека всеки мъж има собствена жена и нека всяка жена има свой собствен мъж. (1 Коринтяни 7:2 KJV)

Версията на крал Джеймс показва, че бракът е процесът за избягване на блудството. Друг превод гласи: „поради блудството, нека всеки мъж има собствена жена“. Така или иначе, Павел прави разлика между блудство и прелюбодейство.

В случая на 1 Коринтяни 5:1, ако неженен мъж има сексуални отношения с жена, която се е омъжила за разведен мъж, тогава тази връзка не би представлявала библейски брак и наистина би била блудство. Какъвто и да е случаят, 1 Коринтяни 5:1 трябва да е в хармония с 1 Коринтяни 7:2.

Като се вземат предвид всички тези неща, както каза Адам Кларк, е невъзможно да се приложи терминът блуд-

ство към брачна двойка, която е консумирала брака. Тогава какво е имал предвид Исус по отношение на условието *с изключение на блудството* в Матей 5:32 и Матей 19:9?

В еврейското общество е било задължение и привилегия на бащата да осигури съпруги на синовете си. Когато се сключело брачното споразумение със семейството на бъдещата булка, девойката била довеждана в присъствието на своя ухажор и двамата просто се съгласявали с направените уговорки. Това се наричало *годеж* или *годежна уговорка*.⁴

Обикновено имало интервал от десет или дванадесет месеца, а понякога и значително повече, между момента на сключване на брачния договор или деня на годежа и самия брак...

През целия този интервал обаче, докато булката продължавала да живее в бащиния си дом, тя била смятана и се говорело за нея като за законната съпруга на мъжа, за когото е била сгодена; така че младоженецът да не може да развали годежа им, ако не желае да се ожени за нея, без да ѝ даде разводно писмо, по същия начин, както ако тя е била напълно омъжена; и по същия начин, от другата страна, ако тя се окаже невярна на своя съпруг [по време на годежния период], тя е наказвана [по същия начин] като прелюбодейка. — Джон У. Невин, *Обобщение на библейските старинни ценности*, стр. 123-124 [John W. Nevin, *A Summary of Biblical Antiquities*, pp. 123-124]

Законът на Мойсей постановява, че ако съпругът на сгодена жена, която вече е наречена съпруга, твърди, че тя не е девствена⁵ след първия им сексуален контакт, тогава

4 Дали бракът е договор за цял живот, <https://sdarm.org/publications/good-way-series/is-marriage-a-contract-for-life>

5 Процесът на доказване, че една жена е девствена, в светлината на съвременните научни емпирични данни, изглежда много притеснителен. Родителите на жената трябвало да пазят чаршафа от първия сексуален контакт,

трябва да бъде наказана.

Ако някой мъж си вземе **жена** и влезе при нея, и я мрази, и я обвинява в срамно поведение, и ѝ носи лошо име, и казва: „Взех тази жена и когато дойдох при нея, разбрах, че не беше **девствена**,“ (Второзаконие 22:13-14, NKJV)

Виждаме в горните стихове, че думите *съпруга* и *девица* се използват заедно, за да обхванат периода на годежа. Отбелязваме внимателно думите, за да опишем случая, ако тя участва в неморална сексуална дейност.

... тогава ще изведат младата жена пред вратата на бащиния ѝ дом и мъжете от нейния град ще я бият с камъни до смърт, защото е извършила позорно нещо в Израил, да бъде **блудница** в бащиния си дом. Така ще отмахнеш злото отсред себе си. (Второзаконие 22:21, NKJV)

Гръцкият Стар завет превежда тази дума *блудница* с производна на *porneia*. Апостолският полиглот превежда думата като *блудство*. И на гръцки, и на английски имаме директни връзки към условието за изключение на Матей.

Една от причините, поради които Матей вероятно е включил фразата *освен за блудство* в Матей 5:32 и 19:9, е заради историята на Йосиф и Мария, която ги довежда до ситуацията да обясняват бременността на Мария, преди

който трябвало да съдържа кръв от разкъсването на химена на жената по време на полов акт. Проблемът с това, поне в съвременния свят, е, че много жени не кървят при първия си сексуален контакт. Също така е възможно да се разкъса хименът по други начини, различни от секс. Освен това не е доказано, че разкъсването му води до кървене всеки път. Всички тези неща предполагат приспособяване в закона към коравосърдечните сърца на мъжете, както Исус посочва по отношение на развода. Нямало е тест за девственост за мъжете и изглежда, че тестът за химен е далеч от глупаво доказателство, поставяйки жената в много трудна ситуация, ако съпругът ѝ се обърне срещу нея. Кой мъж би изложил жена си на убиване с камъни заради невярност, освен мъж със закоравяло сърце?

двамата да са спали заедно.

Сега раждането на Исус Христос беше както следва: След като майка Му Мария беше сгодена за Йосиф, преди да се съберат, тя беше намерена бременна от Светия Дух. Тогава съпругът ѝ Йосиф, понеже беше праведен човек и не искаше да я прави за публично назидание, реши тайно да я напусне [да се разведе с нея]. Но докато той мислеше за тези неща, ето, ангел Господен му се яви насън и каза: Йосифе, сине Давидов, не бой се да вземеш при себе си жена си Мария, защото това, което е заченато в нея е от Светия Дух.“ (Матей 1:18-20, NKJV)

По време на служението на Исус, Неговите врагове се опитаха да представят раждането на Христос извън възможността да е заченат от Божия Дух.

"Вие вършите делата на баща си." Тогава те Му казаха: „Ние не сме родени от **блудство**; ние имаме един Баща – Бог.“ (Йоан 8:41, NKJV)

Подигравайки се, те [евреите] отговориха: „Ние не сме родени от блудство; имаме един Баща, Бог. Тези думи, като намек за обстоятелствата на Неговото раждане, бяха замислени като удар срещу Христос в присъствието на онези, които започваха да вярват в Него. — *Коннежът на вековете*, 467

Тъй като Мария беше сгодена за Йосиф, тя беше негова законна съпруга. Евреите, които знаеха за историята, обвиниха майката на Исус в блудство, а не в изневяра.

Следователно включването на термина „с изключение на блудство“ е било използвано в книгата на Матей с цел да се научи, че мъжът може да отхвърли жена, за която е сгоден, наречена негова съпруга, ако се установи, че е невярна, за да се ожени за друга. Това щяло да се случи, преди двамата изобщо да са консумирали брака.

С това разбиране можем да намерим пълна хармония в Писанието между изразите на Матей и тези в Марк, Лука, Римляни и 1 Коринтяни. Заключение от Писанието е, че принципите на Божието царство не предвиждат развод след сключване на брак при никакви обстоятелства и следователно няма случай за повторен брак, докато съпругът е все още жив.

За много хора ще възникне силно отвращение към това заключение. Какво ще кажете за казаното от Елън Уайт относно възможността невинната страна да се ожени повторно? Изглежда ли честно, ако партньорът ми избяга с някой друг, да бъда осъден да остана сам до края на живота си? Ако съм се оженил повторно, означава ли това, че съм осъден от Бог и църквата? Тези въпроси събуждат много чувства в голяма част от нас.

Трябва да преминем през това възможно най-внимателно, като се стремим да разберем характера на Бащата в брака. Тъй като мъжът и жената са създадени по образа на Бог и Неговия Син (1 Коринтяни 11:3), има нещо в брачната връзка, които ще ни научат повече за връзката на Отец с Неговия Син. Тъй като Христос е младоженецът за църквата, брачната институция също ще ни научи за истинската любов на Спасителя към Неговата църква. Ще разгледаме това в дълбочина в следваща глава, но просто питаме на този етап дали човешката раса е била вярна на Христос и Го е обичала, както булката трябва да обича съпруга си? Направил ли е Христос нещо, което да оправдае неверността на църквата към Него? Стигал ли е някога Христос до момента, в който е решил, че достатъчно е получавал от човечеството ужасяващо отношение, и след това е решил да си тръгне? Това никога не е било, нито ще бъде част от характера на Христос. Чуйте Исус в градината, докато Той обмисляше дали може да премине през мъче-

нията и срама на кръста, за да спаси човечеството.

Той отиде още малко по-далеч и се поклони с лицето Си до земята, молейки се: „Отче мой! Ако е възможно, нека се отнеме от Мен тази чаша на страданието. И все пак искам Твоята воля да бъде изпълнена, а не Моята.“ (Матей 26:39)

Три пъти Той произнесе тази молитва. Три пъти човечеството е отстъпвало от последната, върховна жертва. Но сега историята на човешката раса идва пред Изкупителя на света. Той вижда, че ако нарушителите на закона бъдат оставени на себе си, трябва да загинат. Той вижда безсилието на човека. Той вижда силата на греха. Неволите и оплакванията на един обречен свят се издигат пред Него. Той вижда предстоящата му съдба и Неговото решение е взето. **Той ще спаси човека на всяка цена за Себе Си. Той приема кръвното си кръщение, така че чрез Него загиващите милиони да могат да получат вечен живот.** Той напусна небесните дворове, където всичко е чистота, щастие и слава, за да спаси единствената изгубена овца, единствения свят, паднал поради престъпление. И Той няма да се отвърне от мисията Си. Той ще стане умилостивение за раса, която е пожелала да греши. Неговата молитва сега изразява само подчинение: „Ако тази чаша не може да ме отmine, освен ако не я изпия, да бъде Твоята воля.“ — *Копнежът на вековете*, 690.3

Христос не само е изтърпял ужасното поведение на един човек за време от един човешки живот, но е изтърпял и най-злите прояви на милиарди хора за повече от 6000 години. Това ниво на саможертва никой от нас никога няма да бъде призван да издържи. Но ако не можем да издържим потенциалните трудности на брака с един човек в един живот, тогава как ще устоим в присъствието на Някой, който е безкрайно саможертвен. Самият поглед

на Неговите любящи очи върху нашия безпardonен егоизъм ще бъде като камъни на убеждение, смазващи душата ни?

Начинът, по който се гледа на кръста през 1888 г. ни кани в общение с Христовите страдания по начин, който досега не е разбран от човешката раса. Принципите за изкуплението преподавани от Е. Дж. Уагонър, отварят за нас врата, която може да ни позволи да видим брачната връзка, представена в нов мех и възстановена до нейната едемска слава.

Както обсъдихме по-рано за съботата, естественото човешко сърце намира заповедта за нея като ограничение на свободата, нещо произволно, подплатено със смъртно наказание за неизпълнение. Също така естественото сърце вижда брака. В светлината на вестта от 1888 г. ни се предлага стара светлина в нова настройка. Ние трябва да прегърнем тази светлина, за да научим по-дълбоките уроци от брачния съюз, който Бог е предвидил.

Какво чувате, когато четете следния текст?

„Защото мразя развода!“ казва Господ, Израилевият Бог. „Да се разведеш с жена си означава да я порaziш с жестокост“, казва ГОСПОД на небесните войнства. „Така че пази сърцето си; не бъди неверен към жена си.“ (Малахия 2:16)

Чуваме ли тътена на гневен и насилствен Бог, желаещ да осъди, или чуваме измъчения вик на нашия Отец в небето за Неговите деца? Виждаме ли сълзи в очите Му, когато казва, че разводът завладява сърцето на жертвата и превръща сърцето на извършителя в крехко желязо?

За онези от нас, които сме открили истината за характера на нашия Баща, като сме започнали да разбираме количеството страдание, което Той е готов да понесе,

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

може би сме готови да изслушаме причините, поради които нашият Отец мрази развода и защо Новият завет не разпорежда нищо за него.

За много от нас това изисква специална смелост. За тези, които са били разведени и женени повторно, това заключение може да се почувства като пълно осъждане. Но нашият Отец ни казва, че Той не осъжда никого, но призовава всички към покаяние. Няма значение къде сме били или какво сме направили, Бог не ни казва тези неща, за да ни засрами и осъди, но по-скоро, за да ни спаси от закоравяването на сърцата ни и от това да изгубим разбирането си върху релационното царство на нашия Отец.

В контекста на вестта от 1888 г. за нас е привилегия да поставим брачната институция в нейния оригинален замисъл. В рамките на Стария завет бракът за цял живот е плашещ, но в Новия завет той се трансформира в скъпоценно откровение за любовта на Отец към нас чрез Неговия Син.

В този момент за мен като автор е време да помоля нашия Отец в небето за прошка за погрешното представяне на темата за брака и развода. Бях научен и бях приел, че невинна страна може да се омъжи повторно за някого. През годините си в служение открих, че често има трудности при определянето кой е виновен и кой е невинен в такива случаи. Хората ме викаха, за да благословя повторния им брак и аз бях изправен пред трудната задача да открия дали мога да дам такава благословия или не.

Когато хората са отчаяно жадни за любов, те могат да формулират думите в светлината, която отговаря на техните желания. Информацията може да бъде пропусната или заявена по такъв начин, че да направи тезата им солидна и приемлива. Когато аз като служител не стигам до заключенията, които търсещите моята благословия желаят, поня-

кога съм бил отхвърлян заради моя „суров, нехристиянски характер“ и съм бил отхвърлян като лидер и приятел.

Питал съм Господ в миналото защо се случват тези неща? Защо съм поставен в тази позиция? Отговорът сега става ясен: всички те са плод на неразбиране в пълнотата на брачната институция, както Бог я е замислил. Не съм призван да бъда съдник на брачното положение на който и да е мъж или жена, защото това е предопределено за цял живот. Божият замисъл прави въпроса много по-прост и лесен за прилагане, като същевременно дава ясен път за женените двойки да се хванат за характера на Христос, за да живеят както Той живее, и да издържат с Него кръста на себеотричането.

Ако сте изучавали принципите на движението Бащата на любовта, трябва да сте достигнали до там, където можете да се доверите на нашия Отец, който знае какво е най-добро за нас и че Неговата любов и грижа са достатъчни за всички ситуации.

Скъпи Татко в небесата, идвам при Теб с разбито сърце. Признавам пред Теб моето погрешно разбиране на това, което учи Писанието. Наистина не осъзнавах, че повторният брак на невинната страна е отстъпка, направена за закоравели сърца, а не истинското намерение за брака. Съжалявам, че не проучих тази тема по-рано и не се предпазих от даването на неправилни съвети на хората. Вярвам в Твоята прошка и се моля за сила да отстоявам тези принципи.

Моля се тези, които четат тази книга, да разберат мотивацията ми и да не прекъсват приятелството си с мен. Избрах да следвам твоята истина, Отче, където и да ме води, и вярвам, че ще ми помогнеш да живея и да проповядвам истината винаги. Моля се за всички Твои скъпи деца, които обмислят тази тема, да бъдат отворени към

това, което учи Писанието, и да видят истинската благословия в брака. Ти ни върна истинската радост от съботата и я разшири в празниците. Сега в това възстановено разбиране за съботата, нека възвърнем другата Едемска институция, съживена до нейната слава, така че семейното единство да може да бъде издигнато до благословения фонтан, който е предназначен да бъде. Благодаря Ти, Отче, че ми разкри тези истини, моля се в чудното Исусово име. Амин.

Глава 4

ТЪРСЕТЕ С ЦЯЛОТО СИ СЪРЦЕ

Имайки очи, не виждате ли? И като имате уши, не чувате ли? И не помните ли? (Марк 8:18, NKJV)

Можем да почувстваме тъгата в думите на Исус, докато Той искрено се опитва да обясни небесното царство на хората около Него. В нашето греховно морално падение очите ни са естествено заслепени за принципите на Христовото управление. Един от основополагащите текстове на движението „Баща на любовта“, цитиран при започването на възраждащата поредица „Войни на идентичността“ през 2006 г., е следният:

Защото Моите мисли не са (като) вашите мисли, нито вашите пътища са (като) Моите пътища, казва Господ. „Защото както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите мисли от вашите мисли.“ (Исая 55:8-9, NKJV)

Ето защо ни се казва:

И ще Ме потърсите и ще *Ме* намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце. (Еремия 29:13, NKJV)

Това не е лесна задача, тъй като Библията също ни казва, че сърцето е измамно и отчайващо нечестиво. Елън Уайт го изразява по следния начин:

Поради несъвършенството на човешкото разбиране на езика или извратеността на човешкия ум, изобретателен в избягването на истината, мнозина четат и

разбират Библията, за да угодят на себе си... — *Избрани вести, книга 1, 19*

Само в светлината на истината за голямата любов на нашия небесен Баща към нас и това, което Му е струвало да ни даде Своя Син, можем да бъдем доведени до там, където сме готови да търсим истината независимо от цената. Само в радостта от спасението и увереността в простените грехове можем да бъдем поставени в такова положение на ума, че да търсим Отец с цялото си сърце.

При изучаването на който и да е предмет трябва да видим всеки аспект на истината във връзка с всички останали части, така че да образува рационално цяло. Харесвам думите на библейския учен от седемнадесети век Джон Флавел, където той казва:

Когато един млад християнин без основа види всички фундаментални истини и добри доказателства и причини за тях, може би все още е възможно да не знае правилния ред и място на всяка една от тях. Рядкост е младите професори да разбират необходимите истини методично: и това е много голям недостатък: **тъй като голяма част от полезността и превъзходството на определени истини се състои в отношението, което имат една към друга.** Следователно това ще бъде много значителна част от вашето утвърждаване и растеж в разбиранията ви, за да видите цялото на християнската доктрина, така да се каже, от една гледна точка, **тъй като няколкото части от нея са обединени в една съвършена рамка; и да знаете какъв аспект засяга една точка спрямо друга и кои са техните дължими места.** Има голяма разлика между виждането на различни части на стенен или ръчен часовник, когато са разделени и разпръснати, и гледането им когато са сглобени и в движение. Да видите тук щифт и там колело и да не знаете как да ги сглобите, нито някога да ги видите на полагащите

им се места, ще ви донесе малко удовлетворение. Рамката и планът на светата доктрина, трябва да се знаят и **всяка част трябва да се разпознава така, както е конкретната ѝ употреба в тази рамка и така, както е свързана с другите части. Точно както строителят трябва да следва систематичен план, за да построи къща, така и библейският учител се нуждае от систематичен план, за да преподава на своите ученици.** Само по този начин истинската природа на теологията, заедно с хармонията и съвършенството на истината, може да бъде ясно разбрана. — Джон Флавел, *Изворът на живота – отворен*.

Елън Уайт пише точно по същия начин.

Библията съдържа всички принципи, които хората трябва да разберат, за да бъдат подготвени за този или за бъдещия живот. И тези принципи могат да бъдат разбрани от всички. Никой, който има дух да оцени нейното учение, не може да прочете нито един пасаж от Библията, без да извлече от него някаква полезна мисъл. Но най-ценното учение на Библията не трябва да се придобива чрез случайно или несвързано изучаване. **Нейната велика система от истини не е така представена, че да бъде разпозната от прибързания или невнимателен читател. Много от съкровищата ѝ лежат далеч под повърхността и могат да бъдат получени само чрез усърдно изследване и непрекъснати усилия. Истините, които съставляват великото цяло, трябва да бъдат издирени и събрани, „тук малко и там малко“.** Исая 28:10.

Когато по този начин бъдат претърсени и събрани заедно, ще се установи, че си пасват идеално една към друга. Всяко евангелие е допълнение към останалите, всяко пророчество е обяснение на друго, всяка истина е развитие на друга истина. Видовете еврейска икономика са ясни от евангелието. Всеки принцип в Божието слово има своето място, всеки факт своето

значение. И пълната структура, в рамката и изпълнението, свидетелства за своя Автор. Никакъв разум освен този на Безкрайния не би могъл да измисли или изработи такава структура. — *Възпитание*, 123.3

Когато изучаваме темата за брака, трябва да открием връзката му с тази за Бог - кой е Той, какъв е Неговият характер. Трябва също така да видим свързаността му с войната между Христос и Сатана във Великата борба. Необходимо е да съзрем какво общо има бракът със спасението и Умилостивението, тъй като църквата е невястата на Христос. Трябва да видим брака във връзката му с Второто пришествие, защото Христос ни е разказал историята за 10-те девици, които се подготвят за сватбата като пример за Второто пришествие. Трябва да видим как бракът засяга пророчеството и зверовете от Данаил и Откровение. Всичко това е необходимо, за да разберем защо бракът е толкова важен за едно здраво семейство, църква и общество. И това е само началото на връзките, които трябва да можем да направим, защото има много повече.

Когато поставим темата за брака в по-широката рамка на истината, тогава причините за Божиите заповеди в Писанието ще започнат да стават ясни.

А на омъжените заповядвам, *но* не аз, а Господ: жената да не напуска мъжа *си*. (1 Коринтяни 7:10, NKJV)

Защо Господ заповядва това? Ще намерим отговори във Великата борба, Божественият модел и истината за Бог. Но ние трябва да сме готови да търсим, да бъдем търпеливи и да приемем, че нашите естествени възприятия не са Божията реалност и трябва смирено да молим за светлина.

Ще разгледаме аспекти на войната в небето и причините за Великата борба. Ще изследваме Божията оценка за семейния съюз и кои са някои от причините, пора-

ди които Бог направи мъжа и жената по Своя образ и по образа на Своя Син.

Ще се задълбочим също и във войната, която Сатана води срещу институцията на брака, тъй като съпружеският съюз е в основата на неговата ярост към Христос. В езичеството бракът е бил отдалечен от първоначалния идеал в Едем и християнството се е опитало да го възстанови. Ще видим как Сатана е работил чрез системата на гръцката неоплатоническа мисъл през вековете непосредствено след Христа, за да отблъсне хората от материалния свят към аскетизма, като същевременно рамкира сексуалния съюз като причинен фактор за падението на човека. Гигантски вериги са поставени върху човешката душа в писанията на Августин, наред с други, които от собствените си вътрешни конфликти създават система, която щяла да направи брака необходимо зло за второкласните християни.

В римската система виждаме проявения гений на Сатана. Преструва се, че почита брака, като същевременно гарантира неговото унищожаване. Както Елън Уайт пише за Рим:

Едно изучаване на Библията с молитва би показало на протестантите истинския характер на папството и би ги накарало да се отвращават от него и да го избягват; но мнозина са толкова уверени в собственото си мнение, че не чувстват необходимост смирено да търсят Бог, за да могат да бъдат водени в истината. Въпреки че се гордеят със своето просветление, те не познават нито Писанията, нито силата на Бог. Те трябва да имат някакви средства за успокояване на съвестта си и търсят това, което е най-малко духовно и унизително. **Това, което те желаят, е метод за забравяне на Бог, който ще бъде приет като метод за запомнянето Му. Папството е добре приспособено**

да посреща нуждите на всички тези. Пригответно е за два вида хора, обхващайки почти целия свят – тези, които биха били спасени чрез своите заслуги, и тези, които биха били спасени в своите грехове. Ето тайната на неговата сила. — *Великата борба*, 572.2

Рим е измислил система, която се приема като поддържане и почитане на брака, но в крайна сметка води до забравяне на брака. И това е, което виждаме в света днес. Бракът е захвърлен като реликва на презрение. Събитията, които се разиграха във Френската революция, са предвкусване на това, което предстои в по-голям мащаб в близко бъдеще.

Нека сега се върнем в началото, за да разгледаме някои от основополагащите принципи на Великата борба в стремежа ни да разберем важността на неразривния брачен съюз.

Глава 5

СЪЗДАДЕН ПО БОЖИЯ ОБРАЗ

Мъжът и жената са създадени по Божия образ, не просто като индивидуалности, но тяхната връзка е отражение на отношенията между Отец и Сина в небето. Това е разгледано подробно в глава 31 от книгата *Завръщането на Илия*, както и в книгата *Божественият модел на живота*. Препоръчвам да ги прочетете, за да получите по-завършена представа по тази тема, тъй като тук ще дадем само кратко обобщение.

Тогава Бог каза: „Нека създадем човека по Наш образ, по Наше подобие; нека владеят над морските риби, над небесните птици и над добитъка, над цялата земя и над всички животни, които пълзят по земята. (Битие 1:26, NKJV)

Жизненоважният въпрос тук е какво е имал предвид Бог под *Нас*; Нас определя какъв ще бъде образът. Бог създаде всичко чрез Исус Христос (Ефесяни 3:9). Водачеството, което съществува между Бог и Неговия Син, трябваше да бъде отразено в съпруга и съпругата (1 Коринтяни 11:3). Следователно вдъхновеното слово потвърждава кои се имат предвид под *Нас* в Битие 1:26, както следва:

След като земята беше създадена и животните по нея, **Бащата и Синът изпълниха своята цел**, която беше замислена преди грехопадението на Сатана, **да направят човека по свой образ**. Бяха работили заедно в създаването на земята и всяко живо същество на

нея. **И сега Бог казва на своя Син: „Нека създадем човека по нашия образ. — Духът на пророчеството, том. 1, 24.2**

Бог говори на Сина Си – те бяха двама; нямаше никой друг, на когото да се говори, когато Бог каза „нека създадем човека по нашия образ“. Това направи Адам и Ева пример за семейната структура на небето. Бракът на мъжа и жената трябваше да разкрие по-дълбоки истини за връзката между Бог и Неговия Син.

Адам имаше теми за разкриване в Божиите дела в **Едем, който беше небе в миниатюра. — Конфронтация, 11.2**

В движението Баща на любовта ние наричаме това *Божествен модел*⁶. Връзката между Баща и Син е основата на всички взаимоотношения и държи ключа към всички съкровища на мъдростта и знанието (Кол. 2:2-3). Божественият модел е ясно дефиниран в 1 Коринтяни 8:6.

...но за нас има един Бог, Отец, **от Когото като източник са всички неща** и ние за Него, **и един Господ Исус Христос, чрез чието посредничество съществуват всички неща** и ние чрез Него. (1 Коринтяни 8:6, WET, най-разширен превод)⁷

Чрез посредничеството на Христос всички имат живот. Този живот не е само физически. Покорната свобода на избор на Христос спрямо Отец, почиващ в Неговото лоно, е това, което ни позволява да получим Божия животворящ дух. Като гледаме и вярваме в Божия Син, ние сме

6 Вижте книгите *Божественият модел* и *Божественият модел на живота*, налични за изтегляне от maranathamedia.bg

7 Wuest е буквален превод на Новия завет, който следва стриктно словоредата на гръцки. Публикувано през 1961 г. Кенет Уест (1893-1961) е евангелски библиейски гръцки изследовател на Новия завет. Уест беше един от преводачите на Новата американска стандартна Библия (NASB). В собствения си превод той се опита да направи оригиналния гръцки език по-достъпен.

способни да се подчиним на Отца, както Христос му се подчинява, и по този начин оставаме свързани с Отца тъй като Христос е свързан с Него⁸. Да останем в тази връзка е начинът, по който участваме във вечния живот.

Следователно само в Христос е животът. Който има Сина, има живот. Който няма Сина, няма живот. Божият Син обитава в лоното на Отца и тъй като е получил всичко от Него, Той гледа на Своя Отец за всичко. Той не прави нищо от себе си, а само това, което Отец Му казва.

Така че Исус обясни: „Истина ви казвам, **Синът не може да направи нищо от себе си. Освен това, което вижда да прави Отец.** Каквото върши Отец, Синът също го върши. **Защото Отец обича Сина и Му показва всичко, което прави.**“ (Йоан 5:19-20а)

Целият този модел трябваше да бъде отразен в брачните отношения. Жената, взета от реброто на мъжа, трябваше да живее в лоното му. За мъжа беше наслаждата да благославя жена си и да върши всичко чрез нея. Той създава цялото си семейство чрез нея. Той ѝ казва всичко, което прави и не крие нищо от нея.

В отговор на това, имайки сигурността на такава любяща връзка, съпругата не прави нищо от себе си, освен това, което мъжът ѝ ѝ показва.

Както живият Отец Ме изпрати и **Аз живея чрез Отца**, така и който се храни с Мене, ще живее чрез Мене. (Йоан 6:57, NKJV)

Както Христос живее чрез Отца, така и жената трябва да живее чрез съпруга си. Реброто на Адам, което беше взето, за да бъде направена Ева, е постоянно напомняне, че животът ѝ идва от него и че тя може да живее само чрез

⁸ За повече информация вижте брошурата *Мъдростта на Бога*, както и *Моят любим*, глава 19 Утешителят. Предлага се за изтегляне от maranathamedia.bg.

него. Адам винаги трябваше да помни, че част от него е в жена му. Тя беше част от него и той трябваше да я храни и да се грижи за нея, както за себе си. Всъщност той би ѝ се отдал изцяло, обичайки я, осигурявайки ѝ защита винаги. Това символизира как Христос даде себе си за църквата и как Бог прави всичко за Христос.

Жените могат с право да посочат, че само Ева е тази, чийто живот идва от нейния съпруг; животът ми не дойде от съпруга ми, а от баща ми и майка ми. Как може да се каже, че животът ми идва от съпруга ми?

Библията ни казва, че Бог доведе жената при мъжа. Когато млад мъж иска ръката на млада дама за брак, бащата или настойникът на жената ще я доведе при мъжа. Той влиза в завет с бащата на жената да се грижи за нея и да я отглежда вместо него. Така той действа на мястото на бащата, за да бъде представителният мъж, чрез който жената ще живее.

Отбелязваме, че основният завет е сключен между двамата мъже. Младият мъж не просто взема жената при себе си, той трябва да я вземе в контекста на любовта на бащата към дъщеря му, което е много по-широко поле за връзката. Без този завет между бащата и ухажора, принципът на прехвърляне на източника на живот се обезсилва и лидерството се обърква.

Почивайки в лоното на Отца, Христос винаги му се подчиняваше. Той Му се довери напълно и винаги Го почиташе. По подобен начин Библията ни показва, че жената трябва да се подчинява на съпруга си и да го нарича свой господар.

Точно както Сара се подчини на Авраам, наричайки го господар: чийто дъщери сте вие, стига да правите добро и да не се страхувате от никакво заплаш-

ване. (1 Петър 3:6 KJV)

...да бъдат разумни, целомъдрени, домакини, добри, послушни на съпрузите си, за да не се хули Божието слово. (Тит 2:5, NKJV)

Концепцията за подчинението на съпругата към съпруга в тази епоха се осмива като пълна глупост. Но както научихме в първа глава, Бог ще възстанови всяка божествена институция в първоначалното ѝ състояние. Отбелязваме обаче, че ръководството на мъжа над жена му трябва да е в хармония с това на Отец над Христос. Истинският съпруг ще постъпва спрямо жена си така, както Бащата постъпва спрямо Христос. Ако той действа независимо от Бог, той учи и насърчава жена си да бъде независима от него.

Ако Отец обича и благославя Своя Син с всичко и ако Христос живее от Своя Баща и Му се покорява във всичко, тогава това са параметрите за възстановяване на брачната институция.

Трябва да ни стане ясно, че връзката Баща и Син никога не свършва, тя продължава вечно. Брачната връзка трябва да отразява тази истина, като остава неразрушена, докато съпругът и съпругата са живи.

Както никой не може да дойде при Отца без Сина, така и децата не могат наистина да отидат при баща си освен чрез майката. Ако една съпруга действа независимо от съпруга си, тя учи децата да постъпват в неподчинение спрямо бащата. Това ще им попречи наистина да го почитат, уважават и познават, което води до духовна смърт, последвана от физическа, защото четем:

Ако сте Божии деца, вие сте участници в Неговото естество и не можете да не сте като Него. **Всяко дете живее чрез живота на баща си.** Ако сте Божии деца,

родени от Неговия Дух, вие живеете чрез живота на Бог. В Христос обитава „цялата пълнота на Божеството телесно“ (Колосяни 2:9); и животът на Исус е изявен „в нашата смъртна плът“ (2 Коринтяни 4:11). Този живот във вас ще произведе същия характер и ще прояви същите дела, както Неговите. — *Мисли от планината на благословението, 77.4*

О, да можем наистина да разберем значението на тези думи. Всяко дете живее чрез живота на своя земен баща. За да има пълен достъп до баща си, то трябва да бъде покорно и уважително. Този дух идва само от Христос чрез майката на детето. Това доказва, че както управлението на Бащата лежи върху раменете на Неговия Син (Исая 9:6), така управлението на земния баща лежи върху неговата съпруга.

Който има покорния, смирен Божи Син, има живот (1 Йоаново 5:12).

Който има покорна и смирена майка, има живот.

Ето защо петата заповед е първата, която идва с обещание за дълъг живот.

Почитай баща си и майка си. Тогава ще живееш дълъг и съдържателен живот в земята, която Господ твоят Бог ти дава. (Изход 20:12)

"Почитай баща си и майка си." Това е първата заповед с обещание: Ако почиташ баща си и майка си, „ще ти бъде добре и ще имаш дълъг живот на земята“. (Ефесяни 6:2-3)

Когато мъж напусне съпругата си, с която е имал деца, той им изпраща послание, че жената, която ги е родила, не е ценна за него. На практика и вероятно без думи, той учи синовете си да се отнасят към жените като към заменими във връзките и показва на дъщерите си, че жените са безполезни.

Ако една жена напусне съпруга си, тя несъзнателно учи децата си на лъжата, че те са емоционално безсмъртни и че източникът на техния земен живот не е от значение, дори ако тя казва, че той е от значение. Това намалява определения път за благословия, като намалява емоционалния достъп до техния баща и напълно променя отношенията между баща и дете.

Това съвсем не означава, че мъжете и жените, които преминават през тези скърби, възнамеряват да правят нещо такова. Повечето родители желаят най-доброто за децата си, но не са наясно с пълните последици от развода за членовете на семейството им. Ще се върнем към някои от тези последици в следваща глава.

Всички тези неща ни говорят колко жизненоважна е връзката Баща и Син за всички нас. Тъй като сме създадени по образа на Бог и Неговия Син, всеки развод уврежда този образ и всеки повторен брак го разрушава.

Ето защо Духът на пророчеството поставя толкова силен акцент върху семейната единица. **Възстановяването и въздигането на човечеството започва в дома.**

Работата на родителите лежи в основата на всяка друга. Обществото се състои от семейства и е такова, каквото го правят главите на семействата. От сърцето идват „питанията на живота“; и сърцето на общността, на църквата и на нацията е домакинството. **Благосъстоянието на обществото, успехът на църквата, просперитетът на нацията зависят от домашните влияния.** — *Служба на изцеление, 349.1*

Ако искаме да видим възстановяване на човечеството, трябва да започнем с домашната среда. Възстановяването на семейната единица е възстановяване на поклонението на истинския Бог, защото семейството на земята е образ на небесното. Разрушаването на брака идва само чрез

идолопоклонство, което винаги ще води до смърт, ако не бъде признато и изоставено.

Благословено е семейството, в което бащата и майката са се предали на Бог, за да вършат волята му! Едно добре подредено, добре дисциплинирано семейство **говори повече в подкрепа на християнството от всички проповеди, които могат да бъдат изнесени**. Такова семейство дава доказателство за това, че родителите са успели да следват Божиите указания и че децата им ще му служат в църквата. Тяхното влияние нараства; защото докато дават, те получават, за да дават отново. Бащата и майката намират помощници в децата си, които предават на другите наставлението, получено в дома. Кварталът, в който живеят, е подпомогнат, защото в него са се обогатили за настоящето и за вечността. Цялото семейство е ангажирано в служба на Учителя; и чрез техния благочестив пример другите са вдъхновени да бъдат верни и предани на Бог в отношенията с неговото стадо, неговото красиво стадо. — *Ревю енд Хералд*, 6 юни 1899 г., чл. А, пар. 14

В тези мисли виждаме тясната връзка между учението за Бог, учението за брака и принципите, чрез които трябва да бъде изградено едно семейство. Правилно подреденият брак дава най-силното свидетелство за истината за това кой е Бог и как Той поддържа взаимоотношенията. Разбитият брак, водещ до повторен, затъмнява този образ, закоравява сърцето и го води по-лесно към идолопоклонство.

В следващата глава ще свържем учението за брака с произхода на Великата борба в небето, за да видим по-подробно защо Бог ни казва, че бракът не може да бъде анулиран в този живот.

Глава 6

ПРОИЗХОДЪТ НА ВЕЛИКАТА БОРБА

Сатана, който някога беше Луцифер, носителът на светлината, беше най-почитаният от всички ангели. На него беше дадено мястото до Христос.

Сред обитателите на небето **Сатана, следващият след Христос, беше едновременно най-почитан от Бог и най-висш по сила и слава.**

Преди падането си Луцифер, „синът на зората“, беше първият от засеняващите херувими, свят и неосквернен. Той стоеше в присъствието на великия Създател и непрестанните лъчи на славата, обгръщащи вечния Бог, лежаха върху него. — *Знамения на времето*, 23 юли 1902 г., пар. 2.

Божият Син живееше в състояние на постоянна благодарност към Своя Отец, защото Той винаги помнеше, че всичко, което е имал, идва от Неговия Отец. Въпреки че вече бил високо почетен, Луцифер започнал да копнее за позицията на Божия Син. Това не е духът на Христос, защото Той никога не пожелава по-високата позиция на Своя Отец. Ако Луцифер беше продължил да живее в канала на Христос, той щеше да остане в мир с Бог за това, което имаше, и не би изпитвал амбиция за повече, отколкото Бог го е създал да има.

За да бъде въздигнат, Луцифер искаше да бъде възприеман като равен на Христос и по този начин да докаже,

че е несправедливо и произволно Христос да бъде почитан, а не той. За да направи това, Луцифер трябваше да скрие факта, че Христос е роден от Отец и че Той беше каналът, чрез който Бог направи всичко. Христовият характер, благодарността и любовта към Неговия Отец бяха от съществено значение за всички сътворени същества и този характер израсна в почвата на Христос, който беше роден и получи всичко от Своя Отец. Сатана отхвърли характера на Христос, защото смирението на Божия Син беше в противоречие с желанието му да управлява, така че, за да се оправдае, той скри факта, че Христос беше роден, когато общуваше с другите ангели.

Ангелите бяха изгонени от небето, защото не искаха да работят в хармония с Бог. Те паднаха от високото си положение, защото искаха да бъдат издигнати. Те бяха дошли да се превъзнесят и забравиха, че красотата на личността и на характера им идва от Господ Исус. **[Падналите] ангели искаха да замъглят този факт, че Христос беше единородният Божи Син** и те започнаха да смятат, че не трябва да се допитват до Него. — *Този ден с Бог*, 128.2

При създаването на мъжа и жената по Божия образ, ангелите щели да получат яснота относно истинската позиция на Христос спрямо Отец и близостта, която поддържат помежду Си.

Поради тази причина жената трябва да има авторитет над собствената си глава, **поради [заради] ангелите**. (1 Коринтяни 11:10, NIV)

Както Адам беше главата на Ева, така Бог беше главата на Христос. Както славата на Адам обгръщаше както него, така и съпругата му, така славата на самосъществуващия Отец обгръщаше и него, и Неговия Син.

| Божият Син споделяше трона на Отца и славата на Ве-

чния, Самосъществуващ обкръжаваше и двамата. — *Патриарси и пророци, 36.2*

Както Христос беше част от Бога, така и жената е част от съпруга си.

Само оставете една жена да осъзнае, че е оценена от съпруга си и е ценна за него, не само защото е полезна и удобна в дома му, но **защото е част от него самия** и тя ще отговори на неговата привързаност и ще отразява любовта, дарена ѝ. — *Свидетелства към църквата, том. 2, 416.3*

Въпреки че грехът е създал пропаст между човека и неговия Бог, божествено благоволение предостави план за преодоляване на тази пропаст. **И какъв материал използва Той? Част от самия себе си. Яркостта на Славата на Отец** дойде в свят, целият обгорен и помрачен от проклятието, и в Неговия собствен божествен характер, в Неговото собствено божествено тяло, преодоля пропастта... — *Нашето висше призвание, 12.2*

В тези и няколко твърдения виждаме, че брачният съюз в плътта е отражение на връзката между Отец и Сина в Духа.

Връзката между Бог и Неговия Син е ключът към живота; това не е произволна система, която може да бъде променяна. Това, което поиска Луцифер, не беше нещо, което Бог и Неговият Син можеха да Му дадат, защото то щеше да унищожи Сатана и цялата вселена. Те се опитаха да убедят Сатана в това, но той не можа да го види; гордостта му го накара да възприеме Божиите разсъждения не като изпълнени с любов и истина, а като диктаторски и погрешни.

Докато Луцифер се впускаше по пътя на самопрославянето, той нарочно забрави благословенията, дадени му

чрез Христос, и се виждаше като равен или по-велик от Него. Луцифер започна да мисли, че знае по-добре от Бог как трябва и може да бъде управлявана вселената. Той се трансформираше в Сатана, противника.

Малко по малко Луцифер започна да се отдава на желанието за себеиздигане.

Писанието казва: „Сърцето ти се надигна заради тво-
ята хубост, ти поквари мъдростта си поради своя
блясък.“ Езекил 28:17. „Ти си казал в сърцето си:...Ще
издигна престола си над Божиите звезди... Ще бъда
като Всевишния.“ Исаия 14:13, 14. **Въпреки че цялата
му слава беше от Бог, този могъщ ангел започна
да я смята за собствена.** Недоволен от положение-
то си, макар и почитан над небесното войнство, той
се осмели да пожелае почит, дължима единствено на
Създателя. Вместо да се стреми да направи Бог върхо-
вен в чувствата и предаността на всички сътворени
същества, той се опита да осигури тяхното служене и
лоялност към себе си. **И жадувайки славата, която
безкрайният Отец беше вложил в Своя Син, този
принц на ангелите се стремеше към власт, която
беше привилегия само на Христос.** — *Патриарси и
пророци*, 35.2

Христос и Отец можеха да четат мислите на Сатана и виждаха пътя, по който той вървеше. Сатана разми грани-
ците между себе си и Христос в умовете на ангелите. За
да посрещнат последвалото объркване, Бог и Неговият
Син планираха този свят да разкрие на ангелите разлика-
та между първите две същества и останалото творение.
Когато плановете за създаване на нов свят бяха предста-
вени на небесното събрание, Луцифер заяви желанието
си да бъде господар на този свят.

Създаването на нашия свят беше представено в небес-
ните съвети.

Там засеняващият херувим подготви молбата си той да бъде направен принц, който да управлява света в бъдеще. Това не му беше предоставено. Исус Христос трябваше да управлява земното царство; след Бог Той се ангажира да вземе света с всичките му несигурности. Небесният закон трябва да бъде стандартният закон за този нов свят, за човешкия интелект. — Ръкопис 43b, 1891.3

Когато Бог каза, че Той и Неговият Син ще направят човека по Техния образ, Сатана разбра значението; това човешко отражение го изключи от окончателното управление на небето.

Но когато Бог каза на Своя Син: „Да създадем човека по нашия образ,“ Сатана завидя на Исус. Той пожела да се допитат до него относно създаването на човека и тъй като това му бе отказано, се изпълни със завист, ревност и омраза. Той желаше да получи най-високите почести на небето редом с Бога. — Ранни писания, 145.1

Бунтът на Сатана, който вече се беше зародил, се разпали от създаването на мъжа и жената по образа на Бог и Неговия Син. Така брачната институция, правилно разбрана, играе решаваща роля в разкриването на истината за това кой управлява вселената както и в разобличаването на бунта на Сатана срещу Бог.

В стремежа си да заеме мястото на Христос, Сатана всъщност искаше да причини разрыв между Бог и Неговия Син в семейното управление. Тогава Сатана искаше Бог да го постави като равен на Себе си, като по този начин установи ново управление или повторен брак в небето.

Сатана използва цялата си хитрост, за да разубеди Христос от връзката Му, или както бихме могли да кажем, от законния брак с Неговия Отец.

Исус, Божият Син, не беше измамен от софистиката на Луцифер.

Той остана верен на принципа и устоя на всяка линия на разсъждение на Луцифер и всички ангели, които бяха взели страната му, като по този начин доказа, че **както Той стоеше, всеки ангел можеше да устои.** — *Ръкопис 43b, 1891.3*

Сатана повярва, че силата му идва от самия него. Христос беше получил всичко, което имаше от Своя Отец и знаеше, че това важи в още по-голяма степен за сътворените същества, затова се придържаше твърдо към истината за Своята идентичност. Сатана се опита да убеди Христос в това, което искаше да убеди всички ангели – че животът им е присъщ, а не получен; че тяхната слава идва от самите тях, а не от Бога. Ние знаем това, защото Елън Уайт казва, че всеки ангел може да стои там, където е стоял Христос. Христос държеше твърдо наследството Си от Своя Отец; Сатана не можеше да Го накара да напусне лоното на Отца и да утвърди Своя независимост, приписвайки цялата Си сила като произтичаща от Него самия.

Ние приемаме принципа, че изречените идеи са духовно семе. Сатана се опитваше да засади в ума на Христос неговото лошо семе. Христос отхвърли неговите предложения и остана лоялен към Своя Отец, вярвайки на думите, които Отец Му беше изрекъл и това, че беше получил всичко от Него. Сатана не можеше да ласкае и съблазнява Христос.

Когато Сатана не можал да убеди Христос в своите идеи, той променил посоката и след това обвинил Христос, че заема неговата позиция.

С хитри намеци, чрез които той правеше да изглежда, че Христос е заел мястото, което му принадлежало, Луцифер пося семената на съмнението в умовете

на много от ангелите. — *Ревю енд Хералд*, 4 февруари 1909 г., пар. 1

Бог е създал човешката раса, за да отразява основните принципи на взаимоотношенията Му с Неговия Син. Ето защо сме създадени по Техния образ. Всеки път, когато Сатана види двама души в любяща брачна връзка, му се напомня за Отец и Сина и неговото изключване от този жизнено важен свещен кръг. Всеки път, когато успее да разбие брак и да накара двойка да се ожени повторно, той се уверява, че затвърждава първоначалния си план да унищожи оригиналния брак на Бог и да установи на негово място повторен брак с Луцифер.

Връзката между мъжа и жената била предназначена да продължи по същия начин, по който трае връзката Баща и Син; завинаги. Неразривният съюз на съпруга и съпругата отразява неразрушимия съюз на Бащата и Сина.

В този контекст виждаме защо е толкова важно, че когато Бог създава човешката раса, Той създава двама души, които след това заедно създават потомство. Бог не е създал трима души, за да започне човешката раса.

Доктрината за Триединството, която говори за три личности в началото, които са равни по своята индивидуална сила, прави Бог по образа, който Сатана желае, и заличава истината за смирения, покорен Божи Син, който почита и се покланя на Своя Отец като на Негов Бог. Ще навлезем по-дълбоко в проблемите, които Триединството създава в разбирането както на Бог, така и на брака.

Когато едно дете е изправено пред ситуацията единият му родител да напусне другия и да се ожени за някой друг, то тогава се сблъсква с три родителски фигури, а не с две. Това никога не е било Божият план.

При разглеждането на произхода на Великата борба

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

се надявам да стане очевидно, че всеки брак има възможността да отразява Божието управление или това на Сатана. Разводът и повторният брак помагат да се отрази планът на Сатана да превземе Вселената.

Напомняме си, че Бог не осъжда нито едно от Своите деца, които са страдали от болезнен развод. Нашата цел тук е да разберем брака така, както Бог го е замислил, за да може тази ценна институция да бъде възстановена на мястото, което ѝ се полага.

Както казахме по-рано, бракът е предназначен отчасти да научи Вселената за Бог и Неговия Син. За да бъде този урок ефективен, бракът никога не трябва да се разваля, докато и двамата партньори са живи, в противен случай той нарушава отражението на Баща и Сина, които винаги са заедно.

Второ, това закоравява сърцата на онези, които решават, че вече не искат да бъдат женени. Когато двама души се оженят, те стават една плът и Бог ги прави едно. За да разделиш това, което Бог е съединил, изисква от душата да се закорави, за да издържи болката от разкъсването. Това втвърдяване на сърцето уврежда душата до такава степен, че способността ѝ да остане ангажирана с взаимоотношения значително намалява.

Когато двама души се развеждат, те често не само се откъсват от този, за когото са били женени, но трябва да се дистанцират и от онези, които са ги молили да не предприемат тази стъпка. Всички взаимоотношения, които пречат на подсигуряването на обекта на желанието, стават излишни. Агапе е погълната от Ерос.

Липсата на увереност в издръжливостта на взаимоотношенията затруднява доверието в основния принцип на вярата за вечния живот – че Бог ни обича с вечна любов

и никога няма да ни напусне или изостави, каквото и да става.

В тази точка трябва да свържем брачната връзка с кръста. Кръстът е върховният символ на себеотрицанието, а себеотричането е жизненоважна част от брака. Следователно истинският брак ни предлага възможността да разберем кръста и да влезем в общението на Христовото страдание.

Глава 7

ВЗЕМЕТЕ КРЪСТА СИ И МЕ СЛЕДВАЙТЕ

Тогава Господ Бог създаде човека от пръстта на земята. Той вдъхна дихание на живот в ноздрите на човека и човекът стана жива душа. (Битие 2:7)

Отново Той каза: „Мир на вас. Както Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас.“ Тогава Той духна върху тях и каза: „Приемете Светия Дух“. (Йоан 20:21-22)

Ние искаме Светия Дух, който е Исус Христос.“ — Елън Г. Уайт, *Писмо* 66, 1894 г. до Е. В. Прескот, 10 април 1894 г.

Този, Който е истинската светлина, който дава светлина на всички, идваше на света. (Йоан 1:9)

Защото животът се яви и ние видяхме и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви на нас; (1 Йоан 1:2)

Всеки човек, живеещ на тази планета, получава живот чрез Исус Христос, Божия Син. Духът на Исус е този, който ни подкрепя миг след миг. Животът, даден Му от Неговия Отец, ни е дарен безплатно поради Неговата любов Агапе, която Той също получи от Своя Отец.

Но като оставим настрана тези по-малки представители, ние виждаме Бога в Исус. Гледайки към Исус, откриваме, че това е славата на нашия Бог да дава. „Аз не правя нищо от Себе Си“, каза Христос, „живият Отец Ме изпрати и Аз живея чрез Отца.“ „Не търся слава за Себе Си“, а славата на Онзи, Който Ме е изпратил. Йоан

8:28; 6:57; 8:50; 7:18. С тези думи е изразен великият принцип, който е законът на живота за Вселената. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове, чрез Неговата служба за всички сътворени същества: **чрез възлюбения Син, животът на Отец протича към всички. Чрез Сина той се връща, в хваление и радостно служене, вълна от любов към великия Източник на всичко.** И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота. — *Копнежът на вековете*, 21.2

Това прави Божият Син приятел, който ни е по-близък от брат (Притчи 18:24). Тази красива истина е това, което вдъхнови псалмиста да напише:

Знаеш кога сядам или ставам. Знаеш мислите ми, дори когато съм далеч. Виждаш ме, когато пътувам и когато си почивам у дома. Знаеш всичко, което правя. Ти знаеш какво ще кажа още преди да го кажа, ГОСПОДИ. Ти вървиш пред мен и ме следваш. Полагаш ръката Си на благословия върху главата ми. Такова знание е твърде прекрасно за мен, твърде велико, за да го разбера! Никога не мога да избягам от Твоя Дух! Никога не мога да избягам от Твоето присъствие! Ако се кача на небето, Ти си там; ако слеза в гроба, Ти си там. Ако съм на крилете на утрото, ако живея край най-далечните океани, дори там ръката Ти ще ме води и силата Ти ще ме подкрепя. (Псалми 139:2-10)

За да имаме живот, Христос трябва да живее с нас, чрез Своя Дух, всеки момент от всеки ден. Това е брачен договор за цял живот. Нашият възлюбен Спасител преживява с нас всичко, което преживяваме, защото Той е с нас във всеки момент и ние сме напълно зависими от Него за цял живот. Както Исус казва:

| Да, аз съм лозата; вие сте клоните. Тези, които пре-

бъдват в Мен и Аз в тях, ще дадат много плод. **Защото без Мен не можете да направите нищо.** (Йоан 15:5)

Каква радост е за Исус, когато говорим с Него, споделяме с Него мислите на сърцата си и Му пеем за нашата любов. Обратно, ако съгрешим, нарушим заповедите и нараним хората около нас, Христос трябва да изстрада целия процес с нас. Той не може да не чуе нещата, които казваме. Той не може да се скрие от злото, което вършим. Ако Той ни напусне, ние ще умрем. Това е реалността.

На всеки лош филм, който гледаме, Христос трябва да присъства. Във всяко убийство Христос изпитва както ужаса на жертвата, така и ужасното душевно състояние на убиеца. След това той усеща мъката и вината на извършителя или още по-лошо, ужаса на душата, която не изпитва нищо друго освен радост от смъртта на друг. Той усеща шока, скръбта и яростта на онези, които са познавали жертвата и виновника.

Във всяка човешка душа се разиграват принципите на това, което Сатана желаше в небето. Христос като дарител на живота и Спасител изпитва безкрайно състрадание и любов към нас. Ние Му принадлежим. Но неговият враг, Сатана, въвлеча душата в грях и открадва чувствата ѝ и принуждава Христос да седи в мазето на душата, окован с белезници, с лента около устата Си, за да Му попречи да говори или да извика към нея.

Защо Христос би останал в такава връзка? Защо Той позволява да бъде третиран по този начин? Защото Той ни обича и ако си тръгне, ще умрем. Христос носи кръста Си във всяка човешка душа за всеки ден от живота ни.

Това беше истинската Светлина, която осветлява всеки човек, идваше на света. (Йоан 1:9, NKJV)

Винаги носейки в тялото смъртта на Господа Исуса, за

да може и животът на Исус да се яви в нашето тяло. (2 Коринтяни 4:10, NKJV)

...и които след това се отвръщат от Бога. Такива хора е невъзможно да се върнат към покаяние; като отхвърлят Божия Син, те самите Го приковават на кръста за пореден път и го подлагат на обществен срам. (Евреи 6:6)

Това е точката, в която истинският кръст на Христос пресича принципите на брака. Христос никога не се отказва от нас, Той е с нас до края на дните ни. Той страда ужасно от греховете, които извършваме, но Неговата любов към нас държи непоколебимата Му решимост никога да не ни пусне.

Но кръстът отива по-дълбоко от това. Библията описва общия принцип на брака в еврейската нация.

Да, ти си прелюбодейна съпруга, която приема непознати вместо собствения си съпруг. Езекиил 16:32

Когато дойде този ден, казва ГОСПОД, ще Ме наричате „мъж мой“ вместо „мой господар“. (Осия 2:16)

Общият принцип на брака се проявява в детайлите на всекидневния живот на Христос с всяка личност, но в цялост Христос не е просто женен за еврейската нация за един живот, Той е женен за тях от времето на Авраам до убиването с камъни на Стефан през 34 г. сл. Хр. В продължение на 2000 години Христос е бил малтретиран, пробождан, каран да пролива сълзи в мерзостите, които Израел практикувал. Кой може да разбере този вид любов? Какви думи точно могат да я изразят?

Накрая потомците на Авраам напълно се отказаха от Христос. Те категорично не желаеха да бъдат Негова невеста. Как Исус плака за любимата Си съпруга, с която бяха заедно от 2000 години!

Христос видя в Ерусалим символ на света, закоравял в неверие и бунт, който бърза да посрещне възмездните Божии присъди. Неволите на една паднала раса, притискащи душата Му, изтръгнаха от устните Му този изключително горчив вик. Той видя историята на греха, проследена в човешкото нещастие, сълзи и кръв; Сърцето му беше развълнувано от безкрайна жалост към наскърбените и страдащи хора на земята; копнееше да ги облекчи. Но дори Неговата ръка не можеше да обърне прилива на човешката скръб; малцина биха потърсили своя единствен източник на помощ. Той беше готов да изложи душата Си на смърт, за да им донесе спасение; но малцина искаха да дойдат при Него, за да имат живот.

Величието на небето в сълзи! Синът на безкрайния Бог със смутен дух, преведен от мъка! Сцената изпълни цялото небе с почуда. Тази сцена ни разкрива изключителната пагубност на греха; показва ни колко трудна задача е дори за Безкрайната сила да спаси виновния от последствията от нарушаването на Божия закон. — *Великата борба, 22*

Обърнете внимание на изявения тук характер! Каква преданост, каква любов, каква удивителна благодат се проявява в търпението на Господ Исус! Как е възможно някой с такъв характер да се свързва с човек, който е готов да се разведе със съпругата си, с която е живял години наред поради „проблеми с несъвместимост“? Исус изля душата Си до смърт, за да преодолее най-дълбокия, най-трудния проблем на несъвместимостта, който съществува – как се сравнява това с мъжа, който решава да прекрати брака си? Как разликата между Христос и такъв човек може някога да бъде примирена? Когато те се срещнат лице в лице, няма ли душата да се почувства претоварена от контраста? Погледът на тези любящи очи би изглеждал като камъни, които падат върху телата им.

Ще разгледаме подробно този принцип по-късно във връзка с наказанията за прелюбодеяние в закона на Мойсей и духовните последици от такива закони.

Еврейската нация се разведе с Христос, точно както десетте северни племена на Израел се бяха развели с Него седем века по-рано. Библията описва развода като идващ от Бог, но Той трябваше със сълзи да позволи на Израел да получи това, което искаше.

Тя [Юда] видя, че се разведох с неверния Израел поради нейното прелюбодеяние. Но онази коварна сестра Юда нямаше страх и сега тя също Ме напусна и се отдаде на проституция. (Еремия 3:8)

Израел е упорит, като упорита юница. И така, трябва ли Господ да я храни като агне в пасбище? Оставете Израел на мира, защото той е женен за идолопоклонство. (Осия 4:16-17)

Бог трябваше да позволи на развода да се случи, защото Израел се ожени за друг. Бог чрез Христос беше невинната страна. Той държеше остатъка от Израел до самия край. Но когато те отказаха, Христос трябваше да мине по всички пътища на земята, за да намери слепите, куците, глухите и всеки, който би чул, за да ги покани на потвърждението на Неговата сватба с човешката раса.

Когато празникът беше готов, той изпрати слугите си да уведомят поканените. Но всички отказаха да дойдат! Затова изпрати други слуги да им кажат: „Угощението е приготвено. Юнците и угоените говеда са заклани и всичко е готово. Елате на празненството!“ Но поканените от него гости не им обърнаха внимание и отидоха по своя път, един на нивата си, друг по работа. Други хванаха пратениците му и ги оскърбиха и убиха... "Сега излезте по ъглите на улиците и поканете всички, които видите. Така че слугите доведоха всички, които намериха, добри и лоши, и празничната

| зала се напълни с гости. (Матей 22:3-6,9-10)

Сега християнството като продължение на поканата за сватбата, дадена на Израел, имаше 2000 години, за да отговори с много ограничени резултати.

Исус, гледайки към последното поколение, видя света въввлечен в измама, подобна на тази, която причини унищожението на Йерусалим. Големият грях на евреите беше тяхното отхвърляне на Христос; големият грях на християнския свят би бил тяхното отхвърляне на Божия закон, основата на Неговото управление на небето и земята.

Предписанията на Йехова ще бъдат презрени и отхвърлени. Милиони в робство на греха, роби на Сатана, обречени да страдат от втората смърт, биха отказали да слушат думите на истината в деня на тяхното посещение. Ужасна слепота! Странно увлечение!—
Великата борба, 22.2

Християнският свят отхвърля Божиите заповеди преди всичко в приемането на Троицата, неделята, Коледа, Великден и Бог, който използва сила, за да убива враговете Си. Църквите категорично отказаха да се покаят за тези грехове, но Христос даде на християнството същото време, което даде на Израел, и същото време, което даде на хората преди потопа. Всеки от тях в продължение на приблизително 2000 години отказва да дойде при Христос и да бъде Негова невеста, но Христос остава верен през цялото това време. Тези времеви рамки от 2000 години не ограничават любовта на Бог, те просто представляват една ера от време за една корпоративна единица. Всеки човек в Израел може свободно да се присъедини към Христос и да бъде част от Неговата невеста сега, но не в рамките на еврейската нация, а под знамето на Христос в проповядването на Евангелието.

Ако Духът на Христос е готов да понесе такива трудности в отношенията с всеки от нас и за нациите и църквите в продължение на 2000 години, тогава не можем ли да получим от този Дух, за да действаме в любов към партньор, който върви против нас?

Вярно е, че някои бракове са толкова ужасяващи, че човек трябва да отстъпи назад, за да си възвърне баланса, но това би било само с цел искрена молитва за партньора. Както Павел казва,

Но за женените имам заповед, която не идва от мен, а от Господ. Съпругата не трябва да напуска съпруга си. Но ако го напусне, нека остане сама или в противен случай да се помири с него. И съпругът не трябва да напуска жена си. (1 Коринтяни 7:10)

Чрез принципите на Христовия кръст виждаме, че Исус никога не се отказва от някого през целия му живот. Той се обвързва с този човек, „докато е жив“. Това е принципът на брака. Принципът на повторния брак след развод е диаметрално противоположен на Христовия кръст. Това е коренно различен характер. Но какво ще стане, ако не знаех тези неща и се окажа в положение на повторна женитба? Ще разгледаме възможно най-много от тези въпроси в следващите глави. Но нека бъдем уверени, че Бог не осъжда никого от нас в нито един момент. Но иска да ни спаси от самоунищожението. Има принципи, включени в извършването на прелюбодеяние, които могат да попречат на човешкото сърце да поиска да приеме предложената Божия благодат. Закоравяването в резултат на такива действия може да бъде фатално. Докато четем:

Не разбирате ли, че онези, които вършат зло, няма да наследят Божието царство? Не се заблуждавайте. Тези, които се отдават на **сексуален грях, или които се покланят на идоли, или прелюбодействат**, или

са мъже проститутки, или практикуват хомосексуализъм, или са крадци, или алчни хора, или пияници, или злоупотребяват, или мамят хора – никой от тях няма да наследи Божието царство. (1 Коринтяни 6:9-10)

Нека се вслушаме в предупреждението, написано тук. Това не е твърдение за твърдостта на Бог, това е твърдение за закоравялостта на сърцето в живота на тези, които правят тези неща. Бог не съди и не осъжда никой човек; Той ни предупреждава за тези неща, защото знае какъв ефект имат върху нас, как деформират и изкривяват умовете и телата. Когато всички застанем пред Христос, виждайки и чувствайки любовта, която Той има към нас и колко много е изтърпял за човешката раса, онези, които са се отдали на греховете, изброени по-горе, няма да могат да си простят, че живеят в бунт срещу Духа на Христос.

Скъпи братя и сестри, моля, слушайте Духа на Христос в тези неща. Сатана може да изкуши някои от вас да се ядосат на посланието, съдържащо се в тази книга. Умолявам ви да слушате и да отворите сърцата си за това, което учи Библията. Можете да видите удивителната любов на Христос в поддържането на милиарди човешки души през целия им живот, понасяйки толкова много травми и страдания. Казвам ви истината, ако не се покаете за прелюбодейството, което идва от повторния брак, сърцето ви няма да издържи любящия поглед на личността на Христос. Моля, обмислете това внимателно. Бог ви обича и не иска да загубите спасението си.

Ето защо Светият Дух казва: „Днес, когато чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си, както направи Израел, когато се разбунтуваха и Ме изпитаха в пустинята.“ (Евреи 3:7-8)

Глава 8

СЛАВАТА НА ДЕЦАТА Е ТЕХНИЯТ БАЩА

Основният принцип, съдържащ се в книгата „*Войни на идентичността*“, която постави основите на движението „Баща на любовта“ преди повече от 20 години, е истината, че стойността ни като индивиди се определя от нашия Отец в небето, а не от личните ни постижения или активи.

През 2006 г. бях поканен да направя серия от презентации, базирани на принципите на Войни на идентичността. Третото ми представяне от поредицата беше наречено „*Славата на децата*“ и беше базирано на Притчи 17:6. В един от слайдовете в тази презентация казах следното:

Прекъснете или ограничете връзката на детето с баща му и нарушавате или намалявате неговата стойност

Като част от тази презентация споменах факта, че Сара нарича съпруга си свой господар в знак на почитане и че нейният пример за уважение към него ще помогне на децата също да зачитат баща си. Майката играе жизненоважна роля за поддържането на връзката на децата с баща им, защото той определя стойността на децата от това как се отнася с тях и как говори с тях.

Тези принципи са напълно различни от принципите, в които бях отгледан. Въпреки че се радвах на стабилно детство, общността, в която живеях, се фокусираше върху стойността чрез постижения, а не върху стойността чрез семейната структура. Принципите на отношенията в тази

поредица бяха революционни по природа, защото макар да изглеждат прости и ясни, те са в противоречие с начина, по който е организиран нашият свят. Тези принципи, ако бъдат следвани, биха довели до падането на Вавилон.

Тогавя не го осъзнавах, но нощта, след като направих презентациите беше новолуние и рано на следващата сутрин по време на новолуние се събудих с дълбоко чувство за любовта на моя небесен Баща към мен. В радостта от това чувство на любов, чух в ума си ясно изявление: *Това послание трябва да отнесете на света*. Посланието, свързано със славата на децата и как ценността ни идва от нашия баща и нещото, което поддържа детето свързано с бащата, е жизненоважната съставка на майката - покорно уважение и любов към съпруга ѝ, за да се запази тази връзка.

Година по-късно разбрах, че тъй като съпругът и съпругата са отражение на Бог и Неговия Син, способността да разбере стойността си като Божие дете трябва да дойде чрез Христос, Божия Син. Това е покорното Му уважение и любов към Неговия Отец, което ми позволява да се свържа с моята стойност в небесния си Баща.

Осъзнаването на тази истина напълно разобличи Троицата като разрушител на небесната ценностна система. Релационната структура на Триединството, която определя равенството чрез присъща сила, е във война с Божията истинска система за благословия за семейството. Троицата поставя ударението си върху равенството на Сина с Бог чрез присъщата сила; Синът не получава и не е научил нищо от Своя Отец, така че защо Отец има ръководна функция над Него не е ясно. За разлика от това, Библията представя обичайния Баща, който благославя Своя Син с всичко, и любящото подчинение и послушание на Сина, който живее в благодарност към Своя Отец, който Му е

дал всичко.

Признанието на Божия Син за наследството Му от Отца е горивото за Неговата благодарност. Наследството, дадено на Сина, е доказателството за Агапе на Отец, който Му е дал всичко.

Тези принципи са предназначени да бъдат отразени в отношенията между съпрузите. Ева получи всичко, което имаше от съпруга си. Реброто, взето от неговата страна, беше оформено в жената. Когато мъжът си спомня, че жената е произлязла от него, той е насърчен непрекъснато да излива благословения и грижа върху нея. Тъй като съпругата си спомня своето наследство от мъжа, тя живее в благодарност към него, получава благословията му и живее в любящо подчинение и покорство към него. За да установя ясно тази точка, искам да цитирам от книгата *Въпроси на живота*, която представя това много по-подробно.

Когато Адам беше създаден, той получи наследство от своя небесен Баща. Той имаше огромно имущество, красив дом, отлична работа и перспективи за кариера. Беше много интелигентен, силен и разбира се изключително красив. Когато Ева беше създадена, тя наследи всичко това, когато стана негова съпруга и прие името му.

Битие 5:2 Мъж и жена ги създаде; благослови ги и ги наименува Човек, (англ. Адам) в деня, когато бяха създадени.

Там се казва, че Бог ги нарече Адам. Тя взе неговото име и цялото богатство, активи и неща, които Адам притежаваше, станаха нейни чрез връзката им. Тя не го е спечелила; тя не доказва, че е достойна да бъде равна с него чрез собствените си способности – всичко, което имаше, идва от Адам, така че е напълно безсмислено да се мисли по този начин. Позволявайки си

да видим Ева като произлязла от Адам и сдобивайки се с всичко, което той притежава, и получавайки ум, който може да го оцени и разбере, ние намираме истинската основа за това как да поддържаме взаимоотношения и как да ги виждаме като равни.

Равенството в отношенията не е свързано с власт, контрол и активи, а със способността да разбираш и познаваш някого.

Възприемането на женската идентичност по този начин е единственият начин, по който можем да дефинираме релационното равенство. Жената е ключът към царството на взаимоотношенията.

Следователно признаването на тази мъжка идентичност на посяване/ръководство и женска идентичност на подхранване/подчинение, отразяваща образа на небесните Баща и Син, е жизненоважен ключ за изграждане на стабилен и устойчив живот върху силна и хармонична релационна система. — *Въпроси на живота*, 49

Този благословен съюз, направен по образа на Отец и Сина, е съюзът, от който се създават деца. Идентичността на детето произлиза от този любящ съюз. Каналът на благословията, в който живее детето, зависи изцяло от родителите, които поддържат принципите на благословие и подчинение.

Способността на детето да остане свързано с баща си, от който получава своята слава, зависи от покорното, уважително отношение на съпругата. Отношението на съпругата зависи от благословията на съпруга. Този *двигач на благословенията* е фино настроен и ако се повреди, благословията спира: ценностната система е разрушена и децата ще изпитат загуба на стойност, което води до депресия, тревожност и саморазрушително поведение.

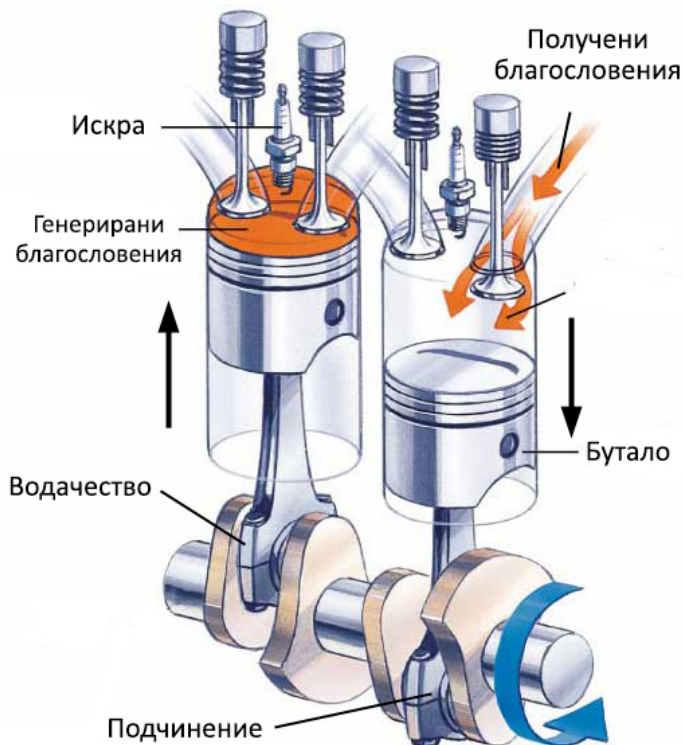
Принципите на Двигателя на благословенията са описани в книгата *Първородна любов*. Ще предоставя съответния раздел от този Двигател на благословенията тук:

Тази взаимовръзка между мъжа и жената може да бъде поддържана във вечно движение на любов, която ще прелива като фонтан и която никога няма да бъде засрамена. Тайната, ключът, центърът, опората, същността и сърцевината на това прекрасно движение на любовта се намира в простия факт да знаеш и помниш своя произход и как си се появил. Докато Адам си спомняше, че е създаден и поставен в градината като водач и суверен, за да се грижи, защитава и да бъде верен настойник на всичко, което му е дадено, дотогава той щеше да излее цялата благословия, дадена му върху това, за което беше обявен за суверен. Тъй като жената получава пълнотата на благословието от съпруга си и гледа към него с любящо уважение, радостно подчинение и доверчиво послушание, докато разкрива доверието си в неговото лидерство и докато почита неговото ръководство, подобно на жена, стояща на кладенец, тя извлича от сърцето му много по-голяма благословия от тази, която е получавала преди това.

Можем да илюстрираме това любовно движение чрез действието на двигател с две бутала. Първото бутало е Адам, в радостта си от запознанството с истински спътник, който идва от него, се запалва и освобождава вълна от благословения, която изпраща радостно гориво за запалване във втора бутална кухня и в същото време завърта коляновия вал, който след това повдига второто бутало към тавана, и това възпламенява любяща реакция. Отговорът от второто бутало издига първото бутало и изпълва тази кухня с радостно подчинение, чест и уважение. Това задвижва повече благословия и цикълът на генериране и приемане на

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

благословения тече непрекъснато. Какъв прекрасен дизайн! Каква чудесна илюстрация за това как работи вселената, защото сме създадени по Божия образ. Битие 1:27. – *Първородна любов, 10-11*

Просперитетът на човешката раса зависи от това дали този Двигател на благословенията продължава да функционира правилно. Крайъгълният камък на работата на този двигател зависи от това съпругът и съпругата да се покланят на истинския Бог и Неговия Син, защото това е Божественият модел на живота. Гледайки истинския Бог, вие държите в ръката си ключа, който ще запали Двигателя на благословенията. Истинският съюз на Отец и Син е връзката, от която е възникнала цялата вселена. Следователно поклонението на Отец и Сина е от съществено

значение за просперитета на вселената.

Ако този съюз бъде прекъснат или разрушен, смъртта и унищожението са сигурният резултат. Когато този съюз се разруши между съпруга и съпругата, смъртта и унищожението също са сигурният резултат. Всеки семеен съюз представлява рая в миниатюра, както каза Елън Уайт.

В тази светлина трябва да е пределно ясно, че когато съпругът и/или съпругата загубят връзката на любовта, децата им ще загубят жизненоважната връзка с баща си. Ако съпругът малтретира жена си, тя ще бъде силно изкушена да се откъсне от него, за да спре насилието. Когато настъпи прекъсване на връзката, съюзът, от който са родени децата им, се разрушава. Без този съюз децата им стават емоционално дезориентирани.

Ако жената престане да уважава съпруга си, децата, които са в нейния канал, ще бъдат повлияни също да престанат да уважават баща си. Ако децата направят това, тогава вероятността да получат благословения от баща си е значително намалена.

Ако съпругата трябва да се омъжи повторно, това отвежда нещата на много различно ниво. Децата се запознават с трето лице, което приема името баща, но не е баща на детето. Обратно, ако бащата вземе друга жена, децата се запознават с нова майка, която не е тяхната майка, тъй като децата не са произлезли от съюза на новия брак.

Подобна ситуация е катастрофа за децата, защото те се объркват по отношение на най-високата си вярност. Вратата, от която идват благословенията, е затъмнена и трудно се намира. Но ключовият момент тук е загубата на Двигателя на благословенията, от който са родени децата. Цялата идентичност и ценност на детето е разкъсана.

Скъпи читателю, моля се да видиш сериозността на

този проблем. Това е част от ключа защо Библията не дава съгласие за повторен брак, докато и двамата партньори са все още живи. Ефектът на вълните нанася големи щети на обществото.

Но какво ще стане, ако една двойка се разведе и се ожени отново, след като няма деца? Ценностната система на съпругата също е свързана с нейния съпруг. Както Бог дава стойност на Своя Син, когато казва „Ти си моят възлюбен Син“, така и съпругът дава стойност на жена си, когато я повдига с милите си думи, обич и благословения.

Ако съпругата се откъсне от съпруга си, тя е емоционално увредена от сблъсъка. Нейната нужда от любов и привързаност се засилва, но най-лошото място, където да отиде, е в прегръдките на друг мъж, защото Бог я е направил една плът с първия ѝ съпруг. В тази увредена нагласа на ума тя става уязвима за мъжко хищническо поведение и може да се окаже в много по-лоша ситуация от преди.

Тъй като Бог ни инструктира чрез Библията да не се женим повторно тези, които предприемат тази стъпка, го правят без благословията и ръководството на небето. Отново подчертаваме, че това не означава, че Бог ще остави раненото си дете, но означава, че те ще се изправят пред множество трудности, които биха могли да избегнат.

Нежното сърце на една жена очевидно не е създадено за насилие. Ако е претърпяла години малтретиране без помощта на Божия Дух, който да я подкрепя, тя трябва да стане корава, за да оцелее. Жената трябва постоянно да се приспособява към „новото нормално“. Възстановяването от подобно насилие може да отнеме цял живот. Следователно най-мъдрото нещо, което трябва да се направи, е да се намери утеха в Христос, да живее със семейство или със сестра в Господа, където е възможно, но не да се търси утеха в ръцете на друг мъж.

Жените, които са били малтретирани, излъчват сигнал за бедствие като кървящ човек в гъмжащите от акули води на втори романс. Акулите ловци са незабавно предупреждени и в много случаи поглъщат тази бедна страдаща душа.

Мъж, който се сблъсква със загубата на съпругата си, след като е бил неуважаван от нея и е чувствал липсата ѝ на благодарност, преминава през подобно преживяване. Той трябва да стане корав, за да оцелее, освен ако не притежава дълбока мярка на Божията благодат. Само Христос, Божият Син, може да запълни трагичната празнота от напускането на партньор.

В случай, че съпругът умре, Бог е този, който съединява нова двойка заедно като една плът. Този факт поддържа канала за благословия отворен от новия съпруг. Но когато двойките се женят повторно след развода, Бог не е този, който събира новата двойка заедно и Двигателят на благословенията няма да работи, както е проектиран.

Основната точка на тази глава е унищожаването на Божията благославяща система, когато хората се женят повторно, докато партньорът им е жив. Причинява ужасни щети на децата, дори когато са възрастни. Дестабилизацията, която причинява, е в основата на това защо Бог мрази развода.

Най-мощното проповядване на Евангелието е баща да казва на децата си колко много ги обича чрез жена, която уважава и се доверява на ръководството на съпруга си в ръцете на Бог. Това е славата на децата (Притчи 17:6) и затова в последните дни Бог ще обърне сърцата на бащите към децата им и сърцата на децата към бащите им (Малахия 4:6), за да победи проклятието на разбитите семейства.

Глава 9

РАЗВОДЪТ В ЗАКОНА НА МОЙСЕЙ

Във втора глава посочихме, че тълкуването, което Исус даде на закона на Мойсей, повдигна много въпроси. Нека се върнем към тази история, записана в книгата на Марк, и да разгледаме изводите.

Някои фарисеи дойдоха и се опитаха да Го хванат в капан със следния въпрос: „Трябва ли да се позволи на мъжа да се разведе с жена си?“ Исус им отговори с въпрос: **„Какво каза Мойсей в закона за развода?“** „Е, той го разреши“, отговориха те. „Той каза, че човек може да даде на съпругата си писмено известие за развод и да я отпрати. Но Исус отговори: **„Той написа тази заповед само като отстъпка към вашите коравосърдечни сърца.** Но „Бог ги е направил мъж и жена“ от началото на сътворението. „Това обяснява защо човек напуска баща си и майка си и се привързва към жена си и двамата се обединяват в едно.“ Тъй като те вече не са двама, а един, нека никога не разделя това, което Бог е съединил.“ По-късно, когато Той остана сам с учениците Си в къщата, те отново повдигнаха темата. Той им каза: „Който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства спрямо нея. И ако жена се разведе с мъжа си и се омъжи за друг, тя прелюбодейства. (Марк 10:2-12)

Фарисеите възприели позицията, че каквото и да е написал Мойсей в закона, било съвършената Божия воля; отражение на Неговия характер. Но Исус ни разкрива, че

частта от закона на Мойсей относно развода е била адаптация към закоравелите сърца на хората или по-конкретно, отражение на човешкия характер. Това е от голяма важност, защото повдига въпроса: „Има ли други части от закона на Мойсей, които биха могли да бъдат отстъпки за закоравелите сърца на хората?“

Историята на фараона ни разкрива принципа, който причинява закоравели сърца: отказ да слушаме или да вярваме в това, което Бог казва.

И сърцето на фараона се закорави и той не ги послуша, както беше казал Господ. (Изход 7:13, NKJV)

Тогава магьосниците казаха на фараона: "Това е пръстът на Бог." Но сърцето на фараона се закорави и той не ги послуша, както беше казал Господ. (Изход 8:19, NKJV)

Този принцип се прилага и когато Неговите хора нямат вяра в отговор на обещанията, които Бог дава, изискват знак или просто отказват да повярват. Когато Бог обеща на Авраам дете, Авраам отначало се усъмни, но след това повярва в Бог и вярата му се зачете за праведност. Но веднага след като Бог му обеща земята, Авраам поиска знак. Божията заповед за принасяне на животните за жертвоприношение не беше Неговата воля, а примирение с липсата на вяра на Авраам и следователно отражение на характера му.

Все пак патриархът молеше за някакъв видим знак като потвърждение на вярата му и като доказателство за следващите поколения, че Божиите благодатни цели към тях ще бъдат изпълнени. **Господ благоволи да сключи завет със Своя служител, използвайки такива форми, каквито бяха обичайни сред хората за потвърждаване на тържествено поети задължения.** По божествено ръководство, Авраам

принесе в жертва юница, коза и овен, всички на тригодишна възраст, разсичайки телата и поставяйки парчетата на малко разстояние едно от друго. Към тях той добави гургулицата и млад гълъб, които обаче не бяха разсечени. След като направи това, той премина с благоговение между частите на жертвата, давайки тържествен обет на Бог за вечно послушание. — *Патриарси и пророци*, 137.1

Бог благоволи да използва средства, които Авраам разбираше. Когато имаше забавяне в раждането на обещания син, Авраам се бореше във вратата си. След провала на вратата в раждането на Исмаил чрез Агар, Бог отново обеща на Авраам син.

Ще склуча завет с теб, чрез който гарантирам, че ще ти дам безброй потомци.“ При това Аврам падна по очи на земята. Тогава Бог му каза: „Това е Моят завет с теб: Ще те направя баща на множество народи! Нещо повече, сменям ти името. Вече няма да е Аврам. Вместо това ще се наречеш Авраам, защото ще бъдеш баща на много народи. Ще те направя изключително плодовит. От твоето потомство ще произлязат много народи и царе ще бъдат между тях! (Битие 17:2-6)

Но поради неверието на Авраам, той отново трябваше да се приспособи към обичаите и практиките на хората от онова време. Бог даде на Авраам знака на обрязването. Разгледах тази тема в книгата *Принцип на огледалото* и ще цитирам от там, за да разширя тази точка.

Въпросът, който трябва да зададем, е защо Бог избра обрязването като знак? Неверието на Авраам го изисква, следователно това, което Бог носи на Авраам, е по-дълбоко откровение за това, което е в сърцето му. Когато изучаваме произхода на обрязването, откриваме нещо много интересно.

| „Изкуствата на гробниците от Шеста династия (2345–

2181 пр.н.е.) в Египет са били смятани за най-старото документално доказателство за обрязване, най-древното изображение е барелеф от некропола в Сакара (ок. 2400 пр.н.е.). В най-стария писмен разказ, от египтянин на име Уха, през XXIII век пр. н. е., той описва масово обрязване и се хвали със способността си да издържа стоически на болката:

„Когато бях обрязан, заедно със сто и двадесет мъже... нямаше нито един от тях, който да удря, нямаше нито един от тях, който да бъде удрян, и нямаше нито един от тях, който да се одраска, и нямаше нито един от тях, който да бъде одраскан.“⁹

Обрязването е документирано за първи път в Египет и е навлязло в практиката точно преди времето на Авраам. То се е практикувало в Египет по време на пубертета. Интересно е, че майката на Исмаил, Агар, била египтянка и когато Бог помоли Авраам да приеме знака на обрязването в семейството си, неговият син Исмаил бил на 13 години, около възрастта на пубертета. Като египтянка Агар би била много добре запозната с обрязването и може би е поискала от Авраам синът ѝ да бъде обрязан в пубертета, както се правело в Египет.

Авраам беше на деветдесет и девет години, когато беше обрязан, а Исмаил, неговият син, беше на тринадесет. И Авраам, и синът му Исмаил бяха обрязани в същия ден... (Битие 17:24-26)

Веднага след като Бог даде на Авраам знака за обрязване, Той отново обещава да даде на Авраам син чрез Сара. Авраам вече е почти на 100 години, а Сара е далеч над нормалната възраст за раждане на деца. Когато Бог дава обещанието, неверието на Авраам се разкрива.

| Тогава Бог каза на Авраам: „Що се отнася до Сарайя

9 https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_circumcision

твоята жена, името ѝ вече няма да бъде Сарайя. Отсега нататък тя ще се казва Сара. И ще я благословя и ще ти дам син от нея! Да, ще я благословя изобилно и тя ще стане майка на много народи. Царете на народите ще бъдат сред нейните потомци.

Тогава Авраам се поклони до земята, **но се засмя на себе си с недоверие**. „Как бих могъл да стана баща на 100 години?“ той помисли. „И как може Сара да има бебе, когато е на деветдесет години? Така Авраам каза на Бог: „Нека Исмаил живее под Твоята специална благословия!“ Битие 17:15-18

И така, виждаме, че Авраам не повярва на Божието слово. Вместо това той искаше Бог да приеме собствените му дела при зачеването на Исмаил. Божията заповед за обрязване изглежда потвърждава желанието на Авраам Исмаил да бъде обещаното потомство. Исмаил беше достигнал възрастта на пубертета и според египетския обичай той трябваше да бъде подготвен за мъжество чрез този ритуал на посвещение. Бог говори на Авраам за мислите, които той мисли точно както Бог направи с Адам, като каза: „човекът стана като един от нас, за да познава доброто и злото“. Обрязването идва от Авраам, вероятно чрез Агар. Бог увеличава неверието на Авраам чрез служение на смъртта и трансформира процеса в знак на вяра. Какво може да бъде по-подходящо служение на смъртта от възрастен мъж, който трябва да опре пениса си с нож и да отреже част от него! — *Принцип на огледалото*, 151-152

Историята ни разкрива, че практиката на обрязване е документирана за първи път в Египет. Възможно е Агар да е молила Авраам това да бъде направено за Исмаил, което тя е имала право да направи, защото е нейно дете; тя не би го предложила, ако беше детето на Сара. Ако Авраам беше повярвал чрез вяра, че Бог ще му даде

син чрез единствения законен канал на съпругата му Сара, обрязването никога не би било необходимо да бъде част от закона. Това беше приспособяване към човешкия начин на мислене. Павел разбирал това, когато писал:

Защото няма значение дали човек е обрязан или не. Важното е да спазваме Божиите заповеди. (1 Коринтяни 7:19)

И Елън Уайт пише:

Ако човек беше спазил Божия закон, както е даден на Адам след неговото грехопадение, запазен от Ной и спасен от Авраам, **нямаше да има нужда от обреда на обрязването**. И ако потомците на Авраам бяха спазили завета, за който обрязването беше знак, те никога не биха били съблазнени в идолопоклонничество, нито би било необходимо да преживеят живот в робство в Египет; те щяха да имат предвид Божия закон и нямаше да има нужда той да бъде провъзгласен от Синай или гравирани върху каменните плочи. **И ако хората практикуваха принципите на Десетте заповеди, не би имало нужда от допълнителните указания, дадени на Мойсей.** — *Патриарси и пророци*, 364.2

Това е проблемът, когато хората от едно поколение не слушат Божиите призиви. Избирайки път срещу Бог, те установяват културни практики, които следващото поколение често приема като нормална процедура или дори като изисквания на Бог. В тази тъмнина от Бог се изисква да говори на тяхната неправилна култура със символи и принципи, които хората разбират, но които не отразяват принципите или характера на Бог.

Очевидно е, че това крие риск, защото лесно можете да бъдете тълкувани погрешно, че притежавате същия характер като тези, които се опитвате да достигнете. Единственият начин да разграничим кога Бог се приспособява

към нас и кога говори твърдения, които отразяват собствения Му характер, е откровението, дадено ни в характера на Исус Христос.

Виждаме този принцип на приспособяване в историята, разказана от Исус за богаташа и Лазар.

В тази притча [за богаташа и Лазар] **Христос се срещаше с хората на тяхна почва. Доктрината за съзнателно съществуване между смъртта и възкресението се поддържаше от много от онези, които слушаха думите на Христос. Спасителят знаеше за техните идеи и представи Своята притча така, че да внуши важни истини чрез това предварително съществуващо вярване. Той постави пред Своите слушатели огледало, в което те можеха да се видят в истинската си връзка с Бог.** Той използва преобладаващото мнение, за да предаде идеята, която искаше да направи видна за всички, че никой човек не е ценен заради притежанията си; тъй като всичко, което има, му принадлежи само като дадено назаем от Господ. Злоупотребата с тези дарове ще го постави по-ниско от най-бедния и страдащ човек, който обича Бог и Му се доверява. — *Нагледните уроци на Христос (бълг. Притчи Христови), 263.2*

Исус не учи Своите слушатели на доктрината за безсмъртието на душата, а по-скоро разказва история според техните идеи. Това е, което Бог направи с Авраам по въпроса за обрязването. Обрязването е доказателство за закоравяло сърце, но за да спаси грешника, Бог го среща там.

Същият принцип може да се приложи към темата за убиването с камъни. Убиването с камъни за богохулство е записано за първи път в Библията като египетска практика.

Тогава фараонът повика Моисей и Аарон и каза: "Идете, принесете жертва на вашия Бог в тази земя." Но

Мойсей отговори: „Не е правилно да направим така, защото ние ще жертваме на Господа, нашия Бог, оно-ва от което египтяните се гнусят и ако жертваме пред очите на египтяните онова, от което те се гнусят, няма ли да ни избият с камъни? (Изход 8:25-26)

В рамките на период от няколко века, през който израилтяните са живели в Египет, те са били подложени на този обичай и са били готови да го използват върху Моисей, когато не са били доволни.

Затова народът се караше с Мойсей: "Дай ни вода да пием!" А Мойсей им отговори: „Защо се карате с мене? И защо изпитвате Господа? Но измъчвани от жажда, те продължиха да роптаят против Мойсей: „Защо ни изведе от Египет? Опитвате се да убиете нас, децата ни и добитъка ни с жажда?“ Тогава Мойсей извика към Господа: „Какво да направя с тези хора? **Готови са да ме убият с камъни!**“ (Изход 17:2-4)

Обхванах темата за убиването с камъни по-подробно в глава 33 от книгата *Принцип на огледалото*, но за да обобща този въпрос, ще цитирам от Духа на пророчеството, за да обясня защо това смъртно наказание е включено в закона на Мойсей.

Мойсей написа тези присъди и наредби от устата на Бог, докато беше с него на планината. Ако Божи-ят народ се беше подчинил на принципите на десетте заповеди, нямаше да има нужда от конкретните указания, дадени на Мойсей, които той записа в книга, свързани с техния дълг към Бог и един към друг. Определените указания, които Господ даде на Мойсей по отношение на дълга на Неговия народ един към друг и към непознатия, са принципите на десетте заповеди, опростени и дадени по определен начин, така че да не се допуска грешка.

Господ каза за децата на Израел: „Тъй като не бяха

изпълнили Моите съдби, но презряха наредбите Ми и бяха осквернили съботите Ми, и очите им бяха към идолите на бащите им, затова им дадох и наредби, които не бяха добри, и присъди, според които те не трябва да живеят.“ Поради непрекъснатото непокорство, **Господ приложи наказания към престъплението на закона Си, които не бяха добри за нарушителя или чрез които той не трябваше да живее в своя бунт.** — *Духът на пророчеството, том 1, 265.1-2*

Текстът, който цитира Елън Уайт, се намира в книгата на Езекиил.

...защото не се подчиниха на Моите наредби. Те презряха постановленията Ми, като нарушиха съботните Ми дни и копнееха за идолите на своите предци. **Предадох ги на безполезни укази и разпоредби, които не водят до живот.** Оставих ги да се омърсят със същите дарове, които им бях дал, и им позволих да дадат първородните си деца като принос на своите богове – така че да ги опустоша и да им напомня, че само аз съм ГОСПОД. (Езекиил 20:24-26)

Това, което Елън Уайт е написала за законите, приложени към уставите на Моисей, е много важно. Контекстът за Езекил 20 е, че Израел е отказал да слуша Бог и е бил решен да следва собствения си начин на мислене.

По времето на Изхода и даването на закона виждаме постоянно присъстващата тема за отказа да се слуша Бог.

И така, Моисей предаде на израилтяните какво беше казал Господ, **но те отказаха да слушат повече.** Бяха станали твърде обезсърчени от жестокостта на тяхното робство. (Изход 6:9)

Господ попита Мойсей: **„Докога тези хора ще отказват да се подчиняват на Моите заповеди и наставления? (Изход 16:28)**

И сега, **ако наистина се вслушвате в гласа Ми** и спасите Моя завет ще сте за Мен лично съкровище повече от всички народи, защото цялата земя е Моя; (Изход 19:5, YLT)

Бог ги помоли да слушат гласа Му и да се доверят на обещанията Му. Но вместо да направят това, те казаха на Господ, че всичко, което Той обеща, те ще направят по свой начин, точно както Авраам с Исмаил. Израел разкри нежеланието си да слуша по следния начин:

И те казаха на Мойсей: „Ти говори с нас и ние ще слушахме. Но не позволявай на Господ да говори директно с нас, или ще умрем!“ (Изход 20:19)

Това означава, че много от заповедите, дадени в закона на Мойсей, са приспособяване към човешкото мислене, защото те отказаха да слушат Божието мислене. Можем лесно да приложим това към закони като този:

Да предположим, че човек има упорит и непокорен син, който не се подчинява на баща си или майка си, въпреки че те го дисциплинират. В такъв случай бащата и майката трябва да заведат сина при старейшините, докато те съдят пред градската порта. Родителите трябва да кажат на старейшините: „Този наш син е упорит и непокорен и отказва да се подчини. Той е чревоугодник и пияница. Тогава всички мъже от неговия град трябва да го убият с камъни до смърт. По този начин ще изчистите това зло отсред себе си и целият Израил ще чуе за това и ще се уплаши. (Второзаконие 21:18-21)

Убиването с камъни на собственото ви дете поради мързел не насърчава децата да служат на родителите си от любов, а от страх от смъртта. Това отразява закоравялостта на хората, но тъй като Израел отказа да позволи на Божия Дух да владее сърцата им, те трябваше да получат закони, които не бяха добри и такива, в които нарушите-

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

лят нямаше да живее.

Нека разгледаме още един пример.

Да предположим, че мъж има полов контакт с млада жена, която е девствена, но не е сгодена. Ако бъдат открити, той трябва да плати на баща ѝ петдесет сребърника. Тогава той трябва да се ожени за младата жена, защото я е насиллил, и никога да не се разведе с нея, докато е жив. (Второзаконие 22:28-29)

Този пасаж често се цитира от невярващите като доказателство за варварството на Бога от Библията. Но много от тези закони са дошли поради отказа на Израел да слуша Бог и да позволи на Неговия Дух да управлява сърцата им. Тези закони имаха смисъл за тях и щяха да служат за задържане на злото по човешки начин, тъй като те бяха отхвърлили Божия Дух, за да го направят по Неговия начин. Бог трябваше да се приспособи към техните пътища и да им даде закони според сърцата им.

Изводът тук е съществен. Това значи, че законът на Мойсей действа като огледало не само на характера на Бог, но и на характерите на грешните хора. Означава, че законът на Мойсей не само осигурява лекарството за греха, но също така дава диагнозата за греховността на хората. Как можем да различим диагнозата и лечението? Характерът на Христос ни показва.

Но как би помогнало това на хората по времето на Израел? Тези, които лично са слушали Бог в сърцата си, ще имат Христос, който директно да ги води чрез Своя Дух (Исая 30:21), така че повечето от тези закони, написани от Моисей, нямаше да са им необходими.

Нека се върнем към цитата от Духа на пророчеството, който говори за добавяне на наказания към закона, които не биха били необходими, ако не бяха постоянно

непокорни. Елън Уайт директно прилага този принцип към заповедите в закона на Мойсей, които предвиждаха екзекуция на нарушителя. Предходното доказва, че заповедите за убиване с камъни са били приспособяване към народа на Израел. Това не беше волята на Бог, а по-скоро приспособяване към пътищата на хората, за да ги достигне там, където бяха или, както каза Елън Уайт за историята на богатия човек и Лазар, това беше огледало, на тяхното собствено мислене изправено пред хората.

Твърдението е подсилено от начина, по който Исус се справи с жената, хваната в прелюбодеяние. Според закона на Мойсей тя беше толкова виновна, че заслужаваше смърт. Но смъртната присъда предизвика в нея дух на покаяние, така че Христос я освободи от наказанието, което беше приложено към закона и което само по себе си не беше добро. Всички тези неща разкриват, че Бог се приспособява към нас заради простата реалност, че нашите пътища не са Божиите пътища.

Тогава виждаме, че законите за обрязването, убиването с камъни и много други закони не бяха част от първоначалната Божия воля, а отстъпка към коравосърдечията на Израел. Точно това каза Исус за заповедта относно развода. Следователно законите в Тората относно развода, убиването с камъни и обрязването са огледала на човешкото мислене; те са отстъпки за закоравелите сърца на хората, за да ги достигнат там, където са.

Тези отстъпки се дават, за да не се откажат хората от връзката си с Бог; израилтяните бяха доволни от законите и по този начин бяха готови да продължат да ходят с Него. Но Бог иска да ги видим в нова светлина и затова изпрати Исус – не за да отмени наказанията на държавата, а за да можем да живеем и да се покланяме в новозаветно преживяване в дух и истина.

Бог ни казва какво мисли за развода – Той го мрази изцяло. Защо тогава ще правим нещо, което Бог мрази?

Ако този принцип на приспособяване се прилага към закона на Моисей, тогава е очевидно, че той може да се приложи и към Духа на пророчеството. Коравостта на сърцето съществува и днес и това ни дава основания, поради които тя е дала съгласие за развод и невинен повторен брак на едната страна.

Глава 10

КОНТЕКСТ ЗА ИЗЯВЛЕНИЯТА НА ЕЛЪН УАЙТ ЗА ПОВТОРЕН БРАК

Ако проучим внимателно развитието на адвентното движение от самото му начало, ще видим няколко големи промени, които се случват. Приемането на съботата от адвентистите постави сериозно напрежение върху разбирането им за двата завета. Отказът на Израел да слуша Духа на Христос в Стария Завет беше съпоставен с отказа на християнството да слуша Неговия закон.

Нежеланието да слушаме донесе на християнството голяма заблуда. Тази заблуда отделяла закона на Мойсей от християнството посредством двата завета. Всички закони, дадени от Мойсей, се считат „само за древния Израел“ и се наричат част от Стария завет. Когато Исус дойде, се предполага, че е въвел Новия завет, който освободи християнството от робството на законите на Мойсей.

Казано направо, смъртта на Христос на кръста позволява на християните да ядат свинско, октопод и всякакви пълзящи същества, но по-важното е, че ги „освобождава“ от съботите на Господа. Освободи ни да избираме какво ни харесва от Тората.

Адвентистите от седмия ден излязоха от протестантска Америка, която беше потопена във фалшивия възглед за двата завета. Това доведе до някои интересни неща, изразени в Адвентист Ревю през 1850-те и 1860-те. Разкрих това по-подробно в брошурата *Церемониална раздели-*

телна линия, но ще обобща принципа тук. През 1850 г. виждаме Джеймс Уайт да защитава употребата на свинско месо в Ревю.

Някои от нашите добри братя са обезпокоени по отношение на яденето на свинско месо и някои от тях се въздържат от това, мислейки, че Библията забранява употребата му. Ние не възразяваме срещу въздържанието от употребата на свинско месо, ако това се прави с правилни основания. Смятаме, че прекалено свободното и изобилно използване на него и на друга животинска храна, за която много, и дори някои от нашите братя в настоящата истина не са невинни, е грях; тъй като то задръства и зашеметява ума и в много случаи уврежда физиката; **но ние по никакъв начин не вярваме, че Библията учи, че правилното му използване в евангелската диспенсация е греховно.** – Джеймс Уайт, *Настояща истина*, 4 ноември 1850 г

Джеймс Уайт следва типичната протестантска защита на свинското месо, използвайки видението на Петър в Деяния 10.

Но Новият Завет е далеч от това да учи, че употребата на свинско месо е погрешна, а по-скоро дава добро доказателство, че тя не е забранена. Първо, вземете случая с апостол Петър, когато Бог щеше да го изпрати да проповядва на езичниците. Неговите еврейски възгледи и чувства по отношение на обикновените и нечисти животни, които нямат разделени копита и не преживят, виж Лев. 11, първо трябва да бъдат премахнати, преди да може да види, че Бог не гледа на лице. — *Настояща истина*, 4 ноември 1850 г

Джеймс Уайт следва същата линия на разсъждение, както християните в продължение на векове. Бунтът на християнството през втори и трети век по този въпрос вече не беше бунт за Джеймс Уайт. Той просто беше наследил

принципите на закоравелите сърца на предишните поколения.

Някои спазващи съботата, започнаха да следват логичния мисловен процес на спазване на всички Божии заповеди. Някои от тях започнаха да се застъпват за премахането на нечистото месо. Тези, които защитаваха идеята, се движеха в правилната посока, но забележете как Бог се справя с това чрез Своя пророк:

Видях, че възгледите ви относно свинското месо не биха били вредни, ако ги имате за себе си; но в преценката и мнението си вие сте превърнали този въпрос в тест и действията ви ясно показват вярата ви по този въпрос. Ако Бог изисква от хората Си да се въздържат от свинско месо, Той ще ги убеди в това. Той е също толкова готов да покаже на Своите искрени деца техния дълг, колкото и да покаже дълга им към хора, върху които не е възложил бремето на Своята работа. Ако е задължение на църквата да се въздържа от свинско месо, Бог ще го открие на повече от двама или трима. Той ще научи Своята църква какво е задължението ѝ.
— *Свидетелства към църквата, том. 1, 206-207*

Господ съветва онези, които следват светлината, да не правят своите убеждения изпитание за другите. За църквата беше важно да се движи заедно по този въпрос и затова Елън Уайт насърчи хората да не превръщат употребата на свинско в тестов въпрос за общение.

Има бележка под линия, приложена от Джеймс Уайт към горното изявление на Елън Уайт. Обърнете внимание на принципа, който Джеймс Уайт изразява.

Това забележително свидетелство е написано на 21 октомври 1858 г., почти пет години преди великото видение от 1863 г., в което е дадена светлина върху здравната реформа. **Когато дойде подходящият момент, темата беше представена така, че да трогне**

всички наши хора. Колко са прекрасни Божията мъдрост и доброта! Може да е също толкова погрешно да се натрапва въпросът за млякото, солта и захарта сега, колкото и въпросът за свинското месо през 1858 г. – JW, бележка към второто издание. Бележка под линия на страница 206 от *Свидетелства към Църквата, том. 1*

Трябва да имаме предвид този принцип във връзка с въпроса за развода и повторния брак. Повторният брак между невинните страни, не е бил тестов въпрос за това движение. Ако нашият Отец убеди общността по този въпрос, тогава той ще се превърне в тестов, тъй като Божието Слово изпитва мислите и намеренията на сърцата ни.

След великото здравно видение на Елън Уайт от 1863 г. църквата започва да се отказва от използването на свинско, както и от производството на тютюн и хмел, използвани за пушене и пиене. Още веднъж забележете принципа, приет тук през 1868 г. Това изявление е написано и подписано от Джеймс и Елън Уайт.

В отговор на много запитвания бихме казали, че вярваме, че има бизнес за препитание на адвентистите от седмия ден, по-съвместим с тяхната вяра, отколкото отглеждането на хмел, тютюн или свине.

И бихме им препоръчали да не засаждат повече хмел или ниви с тютюн и да намалят броя на свинете. Те все още могат да смятат за дълг, както правят повечето последователни вярващи, да не ги задържат повече. Ние не бихме налагали това мнение на никого. Още по-малко бихме поели отговорността да кажем: „Изорете нивите си с хмел и тютюн и пожертвайте свинете си на кучетата“.

Макар че бихме казали на тези, които са склонни да натрапват производителите на хмел, тютюн и свине сред нашия народ, че нямат право да правят тези

неща, по никакъв начин, изпитание за християнското братство, бихме казали и на онези, които имат тези неща под ръка: „Ако можете да ги премахнете без големи загуби, последователността във вярата на този народ, чиито публикации и устни учения имат толкова много да кажат по темата за реформата, повече от предполагаемо е, че трябва да се освободите от тях възможно най-скоро.“ — *Ревю енд Херълд*, 24 март 1868 г.

За тези, които са инвестирали много ресурси в производството на такива стада и реколта, Бог е бил снизходителен, за да им даде време да променят поминъка си. Човешкият дух обикновено е много по-ревностен, след като прегърне идея, като Навуходоносор когато прие Бога на Данаил – всички, които не признаха Бога на Даниил, трябваше да бъдат нарязани на парчета.

Бих отправил подобна препоръка по темата за повторния брак. Да не се предприемат прибързани действия в посока реформи. Всичко трябва да бъде обмислено внимателно с молитва.

Поради този период на приспособяване откриваме, че Елън Уайт все още е използвала стриди през 1882 г.

Мери, ако можеш да ми донесеш добра кутия херинги, пресни, моля направи го. Тези последните, които получи Уили, са горчиви и стари. Ако можете да купите, да кажем половин дузина кутии добри домати, моля, направете го. Ще имаме нужда от тях. Ако е възможно да вземете няколко кутии добри стриди, вземете ги. — Писмо 16, 1882 г., от 31 май 1882 г., от Хелдсбърг, Калифорния.

Отнема време хората да поемат светлина и да я въведат в ежедневната си практика. Но проблемът, който задържаше адвентистите, беше учението относно заветите. Посланието от 1888 г. ще постави законите на Мойсей в

нова рамка. Без тази рамка би било опасно да се приемат всички реформи на Божия закон, за да не стане така, че хората естествено да се стремят да извършват всички тези реформи като въпрос на заслуги или дела, за да угодят и умиловият Бог, вместо да ги приемат в контекста на новозаветната благословия.

Идвайки от на пръв поглед несвързана гледна точка, Е. Дж. Уагонър започна да провъзгласява ентузиазирано през 1888 г., че евангелските обещания, дадени на Авраам, са същите като тези, дадени на нас.

В 9 часа сутринта старейшина Уагонър продължава уроците си по закона и евангелието. Разгледаните Писания бяха петнадесета глава от Деяния и втора и трета от Галатяни, сравнени с Римляни 4 и други пасажии в Римляни. Неговата идея беше да покаже, че целта на спора е оправданието чрез вяра в Христос, която вяра ни се счита за правда като на Авраам. **Заветът и обещанията към Авраам са заветът и обещанията към нас.** — „Процедури от третия ден“, *Генерална конференция, Ежедневен бюлетин*, 21 октомври 1888 г

Предположението, че обещанията, дадени на Авраам, са същите като тези, дадени на нас, разклати основите на произхождащото от протестантите адвентно мислене относно заветите. Вместо Старият завет просто да бъде образ, сочещ напред към Новия завет по времето на Христос, Уагонър казва, че Новият завет действително е съществувал и действал в Стария завет. Той започнал да учи, че Старият и Новият завет са сърдечни преживявания, които съществуват както преди, така и след кръста.

Старият и новият завет, разбирани като сърдечно преживяване, бяха нюанс, който беше пренебрегнат от първите пионери. Тези две заветни преживявания бяха две паралелни диспенсации, които се бяха проявили едновременно както в Стария, така и в Новия

завет. Старият завет и Новият завет бяха две отделни преживявания, които, така да се каже, вървяха по два успоредни коловоза от времето на Каин и Авел до белега на звяра и Божия печат, както се говори в Книгата Откровение. — Пол Пено, *Голгота при Синай*, 2003 г., страница 6.

Този нов акцент от Уагонър накара някои адвентисти да се върнат в Стария завет и да видят там едно вечно евангелие, разкриващо вечната и последователна любов на Бог. Този акцент започва да се отразява в писанията на Елън Уайт. В новата книга от 1890 г. „Патриарси и пророци“ тя казва следното относно нечистото месо.

Забраната на ангела включвала „всяко нечисто нещо“. Разликата между хранителните продукти като чисти и нечисти не беше просто церемониална и произволна наредба, а се основаваше на санитарни принципи. В спазването на това разграничение може да се проследи в голяма степен удивителната жизненост, която в продължение на хиляди години е отличавала еврейския народ. Принципите на въздържанието трябва да бъдат пренесени по-далеч от простото използване на спиртни напитки. Използването на стимулираща и несмилаема храна често е също толкова вредно за здравето и в много случаи засява семената на пиянството. Истинската умереност ни учи да се разделим изцяло с всичко вредно и да използваме разумно това, което е здравословно. — *Патриарси и пророци*, 563

Това, което Уагонър учи, накара Елън Уайт и други да погледнат по различен начин на принципите, които съществуват в Стария завет. Ако Новият завет е съществувал и е действал в Стария завет, възможно ли е много от принципите на закона на Мойсей да са били в действителност в Новия завет?

Интересно е да се отбележи, че едва след вестта от

1888 г. Елън Уайт най-накрая премахна цялата месна храна от масата си.

От лагерната среща в Брайтън [януари 1894 г.] **напълно изключих месото от масата си.** Разбираемо е, че независимо дали съм у дома или в чужбина, нищо от този вид не трябва да се използва в семейството ми или да се появява на трапезата ми. През нощта имах много мисли по тази тема. — Писмо 76, 1894 г.; в *Дие-та и храна*, 488.

Вестта от 1888 г. постави на фокус законите на Моисей, които бяха част от вечното евангелие. Както посочихме в глава 1, вестта от 1888 г. преформулира мотивацията за спазването на съботата. А. Т. Джоунс разкрива, че в съботата има по-голяма мярка от Светия Дух. Това беше безплатен дар, приет чрез вяра.

Тази чудесна вест поставя съботата, десетъка и темата за здравето във фокуса на Новия завет. Беше започнала удивителна трансформация, но тя беше спряна за кратко, защото ръководството на църквата отказа да приеме вестта от 1888 г.

Ако лидерството беше продължило в светлината, те щяха да видят Господните празници в същата перспектива като съботата, че в тях има специално изливане на Светия Дух. Те също биха видели закона относно развода и повторния брак в светлината, която Исус представи на фарисеите в Марк 10. Но това не се случи.

Точно както Израел беше отказал да се вслуша в нежните призови на Бог на планината Синай, така и адвентистите отказаха да се вслушат във вестта от 1888 г. Следните съобщения са публикувани през 1889 г.

Грехът на древния Израел беше в пренебрегването на изразената воля на Бог и следването на техния собствен път според ръководството на неосветени сърца.

Съвременният Израел така бързо следва техните стъпки и недоволството на Господ със сигурност лежи върху тях. — *Свидетелства към църквата, том 5, 93.3*

Същото непокорство и провал, които се наблюдават в еврейската църква, характеризират в по-голяма степен хората, които са имали тази велика светлина от небето в последните вести на предупреждение. Трябва ли като тях да пропилеем възможностите и привилегиите си, докато Бог не позволи потисничеството и преследването да дойдат върху нас? Дали работата, която може да бъде извършена в мир и сравнителен просперитет, ще бъде оставена незавършена, докато не се наложи да бъде извършена в дни на мрак, под натиска на изпитание и преследване? — *Свидетелства към църквата, том 5, 456.1*

Църквата се е отдръпнала от следването на Христос, нейния Водач, и неотклонно се оттегля към Египет. И все пак малцина са разтревожени или учудени от липсата им на духовна сила. Съмнението и дори неверието в свидетелствата на Божия Дух напускат нашите църкви навсякъде. Сатана би искал това да се случи. Служителите, които проповядват себе си вместо Христос, биха го направили така. Свидетелствата са непрочетени и неоценени. Бог ви е говорил. Светлина е сияела от Неговото слово и от свидетелствата и двете бяха отхвърлени и пренебрегнати. Резултатът е очевиден в липсата на чистота, преданост и искрена вяра сред нас. — *Свидетелства към църквата, том 5, 217.2*

Адвентната църква се оттегля в Египет оттогава. Нейната способност да види институциите на съботата и брака, възстановени в тяхната едемска слава, не може да бъде реализирана, докато не се покае за отхвърлянето на вестта и най-накрая не приеме светлината, която идва от

Уагонър и Джоунс по отношение на Двата завета.

Именно в този контекст от 1888 г. можем да оценим по-добре изявленията за повторния брак, които тя е написала. През годините преди 1888 г. църквата непрекъснато възстановявала няколко важни учения по отношение на времето на съботата, десетъка,

и вестта за здравето. Но през това време Елън Уайт е призовавана многократно да отговаря на въпроси, свързани с конкретни случаи на взаимоотношения. Без ясното разбиране на заветите, Елън Уайт в някои случаи би предложила своето мнение. Както ще видим в следващата глава, тя говори за разграничението между свещеното и общото в нейните писания, за отчетливата разлика между нещата, които ѝ се показват от Бог, и тези, които са просто нейни собствени мисли.

Бог ѝ показва много неща, но някои от писмата ѝ бяха написани, изразяващи личните ѝ убеждения, които тя открито признава. В светлината на това, което открихме по-рано относно клаузата за изключение от Матей 5:32 и 19:9, сега можем да разгледаме твърденията на Елън Уайт с повече яснота.

СВЕЩЕНОТО И ОБЩОТО

В семинарията си спомням добре веднъж, докато бяхме на лекция, когато лекторът ни представи проблем. Елън Уайт беше записала в дневника си за деня и мястото, където се намираше по това време в Австралия. Тя написа Мелбърн, Нов Южен Уелс. За тези, които познават географията на Австралия, знаете, че Мелбърн е столицата на Виктория; не е в Нов Южен Уелс. Не бях напълно сигурен в намерението на лектора, но имах чувството, че се правят опити да се хвърлят под съмнение писанията на Елън Уайт. По онова време не видях никаква връзка с повдигнатия въпрос, тъй като смятах, че това няма връзка с представянето на истината на Писанието.

Въпреки че няхах официална рамка за това, впечатлението ми беше правилно, тъй като самата Елън Уайт говори по този въпрос.

Предоставената информация относно **броя на стаите в Санаториумът *Paradise Valley* беше даден не като откровение от Господ, а просто като човешко мнение**. Никога не ми е бил разкрит точният брой стаи в нито един от нашите санаториуми; а знанията, които съм получил за тези неща, съм ги придобил, чрез запитване до онези, които би трябвало да знаят. **В моите думи, когато говоря по тези общи теми, няма нищо, което да накара умовете да повярват, че получавам знанието си във видение от Господа и го заявявам като такова...**

Когато Светият Дух разкрива нещо относно инсти-

туциите, свързани с Господното дело, или относно делото на Бог върху човешките сърца и умове, както е разкривал тези неща чрез мен в миналото, даденото послание трябва да се разглежда като светлина, дадена от Бога за онези, които се нуждаят от нея. Но смесването на святото с обикновеното е голяма грешка. В тенденцията да направим това можем да видим работата на врага за унищожаване на души.

На всяка душа, която Бог е създал, Той е дал способности да Му служи, но Сатана се стреми да затрудни това дело на служба чрез постоянното си изкушение да заблуждава душите. Той **работи, за да затъмни духовните възприятия, така че хората да не правят разлика между това, което е обикновено, и това, което е свято.** Бях направена способна да различавам това чрез един цял живот в служба на моя Господ и Учител. — *Избрани вести, книга 1, 38*

Трябва да бъдем внимателни и да се молим за това как получаваме тази информация. Едно солидно ръководство за стъпките ни може да се намери в следното изявление:

А сега към всички, които имат желание за истината, бих казала: Не се доверявайте на неавтентични доклади за това, което сестра Уайт е направила, казала или написала. **Ако желаете да знаете какво е разкрил Господ чрез нея четете публикуваните ѝ творби.** — *Свидетелства към църквата, том. 5, 696*

Всички публикувани произведения на Елън Уайт са ни дадени под вдъхновението на Господ Исус. В нейните лични писма и дневници може да се намерят много полезни инструкции, но ние трябва да разгледаме всичко в неговия контекст и да отделим свещеното от общото, както направи самата Елън Уайт. Едно от писмата ѝ, които цитирахме във втора глава, попада по-скоро в тази кате-

гория на обикновеното, отколкото на святото. Ето отново съответната част от писмото:

Дж. не напусна жена си. Тя го напусна и го остави, и се омъжи за друг мъж. **Не виждам нищо в Писанието, което да забранява той да се ожени отново в Господното име.** Той има право да бъде обичан от жена....

Не смятам, че този нов съюз трябва да бъде нарушен. Сериозен въпрос е да разделиш мъжа и жена му. Няма библейско основание, на което да се предприеме такава стъпка в този случай. Не той я остави, тя го остави. Той не се ожени отново, докато тя не получи развод. Когато К. се разведе с Дж., той страдаше много силно и едва когато К. се омъжи за друг мъж, Дж.

се ожени отново. Сигурна съм, че тази, която е избрал, ще бъде от помощ за него и той може да бъде от помощ за нея... **Не виждам нищо в Божието Слово, което да изисква от нея да се раздели с него. Тъй като поискахте съвета ми, ще ви го дам с готовност.** — Писмо 50, 1895 г. *Избрани вестни, книга 2, 340.1-2*

Елън Уайт заявява тук, че не вижда нищо в Писанието, което да забранява на този мъж да се ожени отново. В началото на книгата показвахме, че Писанието наистина не подкрепя повторната женитба. Въпреки че Елън Уайт не можеше да го види, истината за това е там. Елън Уайт заявява в края на писмото си, че са я помолили за съвет и тя го е дала. Това беше нейното мнение и нейният съвет. Тя не каза в писмото, че Господ ѝ е показал, че това е правилното действие, което трябва да предприеме.

Тъй като ръководството на църквата беше закоравило сърцата си към вестта от 1888 г., то нямаше да има рамката да доведе благородните принципи на брака до тяхното пълно прилагане. Ако Бог беше дал светлина на Елън Уайт по този въпрос без подкрепата на вестта от 1888 г., това щеше да причини неописуема травма на хората,

заклучени в брак без истинското Евангелие, което да им помогне да го живеят. Тази мисъл се нуждае от обмисляне и молитвено разглеждане. За тези, които имат уши, моля се да чуете Духа да ви говори по тази дилема: напредъкът на Божия закон изисква напредък на Евангелието, за да може благодатта да изобилства.

Провалът от 1888 г. често кара Елън Уайт да дава съвети, а не откровения. Накрая тя изобщо спря да дава съвети. Ние цитираме ситуация от 1913 г., когато две писма относно брачни проблеми са били поставени пред нея.

Не мисля, че такива въпроси трябва да се поставят пред мен. Не смятам, че е моя работа да се занимавам с такива неща, освен ако случаят не е открит ясно пред мен. Трябва да има братя в църквата, които имат мъдрост, които могат да говорят решително по този случай. Не мога да разбера такива неща. Не вярвам, че Бог иска да поема подобно бреме върху себе си. Ако не могат да разрешат такива неща помежду си чрез молитва и пост, тогава нека продължат [в] пост и молитва, докато успеят.

Подобни неща ще възникнат. Ще дойдат – тоест, те ще имат тези трудни въпроси и трябва да се научат как да се справят с тях. Те трябва да имат опит. Те трябва да донесат тези неща на Господ и да вярват, че Господ ще чуе молитвата им и ще им даде солиден опит във всички тези неща, но не бива да ги донасят при мен. — *Свидетелства за сексуално поведение, прелюбодеяние и развод*, 234.1 -2

Тогава ѝ беше представено следващото писмо и ето какъв беше нейният отговор:

Не съм имала особена светлина по отношение на неговия случай, затова не смея да говоря положително по отношение на него.

Той трябва да покаже доказателствата, че Бог го прие-

ма и да даде тези доказателства, така че нашите братя да могат да имат нещо осезаемо, върху което да градят. Нека кажат: Ще ти дадем шанс. Ще видим дали Господ ще приеме труда ти или не.

Но не е разумно от моя страна да поемам отговорността за този случай. Не мога да поема ни най-малка отговорност. Тези, които виждат действията му ден след ден, трябва да знаят дали той се е доказал, дали Бог го приема. — *Свидетелства за сексуално поведение, прелюбодеяние и развод*, 234.4-6

Накрая Елън Уайт каза:

Не мога да нося отговорност в такива случаи. Тежестта от това е твърде голяма. Може да ми струва живота. Нека онези, които Бог е назначил да носят отговорността, да се справят с това в съответствие с християнските принципи. — Ръкопис 2, 1913 г. *Свидетелства за сексуално поведение, прелюбодеяние и развод*, 235.1

Шестнадесет години след смъртта на Елън Уайт нейният син, Уили Уайт, написа тези думи, отнасящи се до теми, свързани с развода и повторния брак:

След като прочетете документите, които ви изпращам днес, вие ще кажете: „Е, той не ми е дал нищо авторитетно от сестра Уайт, което да отговаря директно на въпроса.“ **Но мисля, че ще видите от това, което ви изпращам, че намерението на сестра Уайт беше от нейното перо да не излиза нищо, което би могло да се използва като закон или правило при справянето с тези въпроси за брака, развода, повторния брак и изневяратата.** — Уили Уайт, *Небиблейски разводи и социални отношения*, 47-48 (6 януари 1931 г.)

Това е отрезвяващо твърдение. Ако нищо, което Елън Уайт е написала по темата за развода, повторния брак и прелюбодеяството, не трябва да се счита за закон или

правило в което и да е от нейните писания, тогава изводът е, че не са ѝ били дадени инструкции за брак, които отразяват Божия закон в неговото съвършено разбиране или във възстановено състояние. Двадесет години по-рано, докато помагал на майка си да се справи с проблемите на развода и повторния брак, Уили Уайт написа следното:

През последните двадесет години майка ми е получила много писма с въпроси относно темите, за които пишете, и **тя много пъти е писала в отговор, че не е имала друг съвет, различен от този на апостол Павел**. Наскоро тя отказа да се занимава с писма от този характер и ни казва да не ги представяме на нейното внимание. — *Небиблейски разводи и социални отношения*, 47

Обърнете специално внимание на политиката на Елън Уайт през тези последни години, тя стоеше с апостол Павел и насочваше хората към неговото ръководство в Писанието. Апостол Павел е този, който дава най-директния съвет и забранява повторния брак при каквито и да е обстоятелства. Това е позицията, която Елън Уайт предлага на хората в по-късните си години, след като вижда суматохата от случаи, по които преди това е давала съвети.

Има и друг случай, който Елън Уайт разглежда през 1863 г. В него са ѝ показани някои неща във връзка с конкретна ситуация. Ясно ѝ било показано, че една двойка не е свободна да се ожени повторно. Но по средата на този съвет Елън Уайт изразява принципа за развод и повторен брак на невинната страна.

Видях, че сестра Джонсън все още **няма право да се омъжи за друг мъж**, но ако тя или която и да е друга жена **се разведе законно на основание, че съпругът ѝ е виновен в изневяра, тогава тя е свободна да се омъжи** за когото реши.

Видях, че **сестра Джонсън не е свободна да се омъжи отново.** — *Издания на ръкописи, том. 17, 156.2-3, 6 юни 1863 г.*

Това, което беше показано на Елън Уайт, е че тази двойка не е била свободна да се жени повторно. Но тогава тя изразила поддържаното в момента мнение на деноминацията, че невинна страна може да се ожени повторно. Въпросът тук е какво точно е показал Бог на Елън Уайт? Само първата част ли беше?

[А] Видях, че сестра Джонсън все още няма право да се омъжи за друг мъж,

Или ѝ е била показана и втората част?

Видях, че [А] сестра Джонсън все още няма право да се омъжи за друг мъж, но [Б] ако тя или която и да е друга жена получи развод законно на основание, че съпругът ѝ е виновен в изневяра, тогава тя е свободна да бъде омъжена за когото тя избере.

Ако на Елън Уайт беше показана част Б, тогава написаното от Джеймс и Елън Уайт по темата пет години по-късно нямаше да бъде заявено условно, а като факт:

Но ако те не постъпят както трябва и ако невинният е загубил законното си право на развод, като живее с виновния, след като вината му е била разкрита, ние не виждаме, че грехът лежи върху невинния като остане и **моралното му право да напусне изглежда съмнително**, ако здравето и животът му не са сериозно застрашени при това оставане. — *Ревю енд Херълд*, 24 март 1868 г

В този цитат Джеймс и Елън говорят за моралното право да бъде напуснат бракът, след като се установи, че виновната страна е извършила прелюбодеяство. Ако Бог беше показал на Елън Уайт, че разводът на невинната страна, позволяващ повторен брак, е правилен, тогава

нямаше да има нищо съмнително в това. Контекстът на това свидетелство е да подкрепи лице, което желае да остане със съпруг(а), който е извършил прелюбодеяство. Джеймс и Елън Уайт защитиха такъв случай, но принципът, че невинната страна има моралното право да получи развод, за да се ожени повторно, също беше подкрепен.

Начинът, по който е представена информацията, предполага, че Джеймс и Елън Уайт дават своето внимателно обмислено мнение. Това би потвърдило, че показаното на Елън Уайт по отношение на случая през 1863 г., е само, че сестра Джонсън не е свободна да се омъжи повторно. Това заключение се доказва и от изявлението на Уили Уайт, което цитирахме по-рано, че никой съвет, даден от Елън Уайт по темата за развода и повторния брак, не трябва да се счита за закон или правило, което да се следва.

Би било полезно да се проучат възгледите на пионерите по въпроса за повторния брак и откъде в движението се е зародила идеята за повторен брак между невинни партньори.

ВЪЗГЛЕДИ НА АДВЕНТНИТЕ ПИОНЕРИ

Най-ранният пионерски възглед, който открих на страниците на Ревю енд Херълд, идва от Джоузеф Бейтс. Бих искал да цитирам цялата му статия от 1857 г., защото тя излага някои важни принципи.

Незаконни бракове

Следващото свидетелство по този въпрос трябва да бъде внимателно проучено и претеглено от всички, които могат да подхранват някакво желание или стремеж да се оженият отново, докато имат жена или съпруг, за да не попаднат в примка, която в крайна сметка може да докаже тяхното унищожение.

„И Той им каза: Който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства спрямо нея. И ако жена напусне мъжа си и се омъжи за друг, тя прелюбодейства.“ (Марк 10:11,12)

„Всеки, който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства; и всеки, който се ожени за напуснатата от мъжа си, прелюбодейства.“ (Лука 16:18.)

Апостол Павел илюстрира горното по следния начин:

„Защото жената, която има съпруг, е обвързана от закона със съпруга си, докато е жив; но ако мъжът умре, тя се освобождава от закона на съпруга си. И така, ако докато мъжът ѝ е жив се омъжи за друг мъж, ще се нарече прелюбодейка; но ако мъжът ѝ умре, тя е свободна от този закон; така че не е прелюбодейка, дори

и да е омъжена за друг мъж. (Римляни 7:2-3)

Отново той показва какво заповядва Господ:

„А на женените заповядвам, но не аз, а Господ, жената да не се отделя от мъжа си; но ако се раздели, нека остане неомъжена или да се помири с мъжа си; и мъжът да не напуска жена си. Жената е обвързана от закона, докато е жив мъжът ѝ; но ако съпругът ѝ умре, тя е свободна да се омъжи за когото иска; само в Господа.“ (1 Кор.7:10,11,39)

Свидетелството на Спасителя по този въпрос, записано от Марк и Лука, се различава малко от същото, записано от Матей; а именно:

„Но Аз ви казвам, че всеки, който напусне жена си, освен поради блудство, я кара да прелюбодейства; и всеки, който се ожени за разведената, прелюбодейства.“ (Матей 5:32.)

Отново, „И Аз ви казвам, всеки, който напусне жена си, освен поради блудство, и се ожени за друга, прелюбодейства; и който се ожени за напуснатата, прелюбодейства.“ (Глава 19:9)

Но илюстрацията на апостол Павел на цялата тема към римляните и това, което той казва, че Господ заповядва в писмото си до коринтяните, показва много ясно, че той е гледал на текста в Матей по същия начин, както и на тези в Марк и Лука.

Всички, които по незнание са сключили такива незаконни брачни завети и по този начин са нарушили Божиите заповеди, според горното свидетелство от писанията, ще намерят облекчение, като спазват следните правила, а именно:

„И ако някой от народа съгреси поради незнание, докато прави нещо против някоя от заповедите на Господ относно неща, които не трябва да се правят, и бъде виновен; или ако грехът му, с който е съгре-

шил, му бъде посочен, тогава да принесе приноса си,... и свещеникът да извърши умилоствие за греха, който е извършил, и ще му се прости. (Лев.4:27,28 и последната част на стих 35)

Според евангелието приносът е богоугодна скръб за греха. Павел казва: „Който беше преди богохулник (нарушил третата заповед) и гонител, и вредител; но получих милост, защото го направих по незнание в неверие. (1 Тим. 1:13)

ДЖОЗЕФ БЕЙТС.

Ревю енд Херълд, 12 март 1857 г

Джоузеф Бейтс използва писанията на Павел в Римляни и 1 Коринтяни, за да тълкува текстовете в Матей. Той изглежда показва, че Павел е бил наясно с писанията на Матей по въпроса, въпреки че се смята, че книгата на Матей е написана доста време след писанията на Павел. Във всеки случай Бейтс твърди, че повторният брак не е разрешен в Писанието. Като се занимаваше с онези, които не познаваха какво учи Библията, Бейтс посочва, че такива хора могат да намерят прошка в Божията милост, тъй като това е грях от невежество. Той не казва, че женените трябва да се разделят.

Бейтс не дава насоки за онези, които са били наясно с библейското учение за брака и как трябва да се процедира, ако са били повторно женени. Но ясната мисъл, изразена тук, е, че написаното в писанията на Павел, Марк и Лука определя значението на фразите в Матей. Това означава, че Бейтс не е разбрал клаузата за изключение, разрешена за повторен брак.

С нарастването на деноминацията сложността на човешкия живот започва да притиска адвентните лидери как да се справят с отделните случаи. Четири години по-късно М. И. Корнел представи различна гледна точка.

Писанията оправдават развод само по една причина и да се ожениш за човек, който се е разделил по друга причина, би било незаконно. Христос, когато го разпитваха по този въпрос, даде следното правило:

„Казва им: Моисей поради закоравяването на сърцата ви позволи да напускате жените си; но отначало не беше така. И аз ви казвам, всеки, който напусне жена си, освен поради блудство, и се ожени за друга, прелюбодейства; и който се ожени за напуснатата, прелюбодейства.“ — М. И. Корнел, „Незаконни бракове“, *Ревю енд Херълд*, 19 ноември 1861 г

М. И. Корнел се обърна към 1 Коринтяни 7:39, но само в контекста на някой, който се жени в Господа.

„Жената е обвързана от закона, докато мъжът ѝ е жив; но ако мъжът ѝ умре, тя е свободна да се омъжи за когото иска; само в Господа.“ 1 Коринтяни 7:39. **От това свидетелство ние заключаваме, че вярващите няма право да се ожени за човек, който не е в Христос.** — *Ревю енд Хералд*, 19 ноември 1861 г

Пет месеца по-късно Урия Смит написа кратък, но ключов отговор на въпроса в *Ревю енд Хералд*. Той разкрива неразрешения смисъл в движението по темата за развода и повторния брак. Отговорът на Урия Смит изглежда е повлиял допълнително на движението за развода на невинната страна.

Развод. - Кореспондент изпраща до Службата следното запитване:

„Ще си кажете ли мнението по отношение на разводите, тъй като има някои, които не се чувстват удовлетворени по този въпрос?“

Отговор. - Смятаме, че поради една причина, споменатата от нашия Господ, както е записано в Мат. 19:9, **разводът може да бъде законно получен и че раз-**

ведените страни са толкова свободни, колкото ако брачният договор никога не е съществувал между тях. Някои извличат очевидно крайни възгледи от езика на Павел в Рим. 7:1-3. Но Павел тук само ни дава илюстрация, а не определя правила по отношение на брачната връзка. За да наложи своята илюстрация, той приема общото правило; и в тази връзка в никакъв случай не би било уместно да прави всичко възможно да посочва изключения. — Урия Смит, *Ревю енд Хералд*, 15 април 1862 г., стр. 8

Този кратък параграф е завладяващ. Смит използва Матей 19:9, за да предположи, че стихът предоставя анулиране до степен, че брачният договор никога не е съществувал. Това означава ли, че дори виновната страна е свободна да се ожени повторно? Не съм сигурен дали това е било намерението на Смит. В по-късните години той представя случая по-ясно в полза на това, че невинната страна може да се ожени повторно.

Смит говори за езика на Павел в Римляни 7:2 като илюстрация на теологична гледна точка относно закона и неговата функция и затова не споменава клаузата за изключение. Но Смит пропуска да разгледа как Павел използва същия израз в 1 Коринтяни 7:39, не като илюстрация, а директно насочен към темата за брака. Той говори за онези, които заемат крайни позиции, използвайки Римляни 7:1-3. Единственият отпечатан до тази дата пионер е бил Джоузеф Бейтс. Дали Смит се е опитвал да противодейства на това, което Джоузеф Бейтс е заявил преди това, като по този начин го е накарал неволно да изпадне в крайна позиция? Разбира се, не можем да бъдем сигурни, но можем да бъдем уверени, че аргументацията му срещу Римляни 7:2 е недостатъчна поради контекста, в който Павел я изразява в 1 Коринтяни 7:39.

В статия от 1975 г. за историята на развода и повтор-

ния брак в Адвентната църква Джералд Уинслоу прави това наблюдение относно коментарите на Смит от 1862 г. в Ревю.

Много преди публикуването на каквито и да било официални насоки относно развода и повторния брак, църковните лидери изразяваха своите гледни точки. Както при много други въпроси, **Урия Смит беше един от най-влиятелните**. В началото на кариерата си Смит се обяви против „екстремните възгледи“ въз основа на Римляни 7:2,3. Смит твърди, че Павел „само ни дава илюстрация, а не определя правила по отношение на брачната връзка.“ – Джералд Уинслоу, „Развод, повторен брак и прелюбодеяние“, *списание Спектрум*, 24 ноември 1975 г.

През същата година, когато Урия Смит представил позицията си, Конференцията на щата Мичиган разгледала въпроса как да се справим с разтрогнатите бракове. Членовете на комисията, разглеждаща този въпрос, били: Джеймс Уайт, Джоузеф Бейтс, Дж. Х. Уагонър, Дж. Б. Фрисби, Джон Баингтън, Дж. Н. Лафбъроу, Моузес Хъл, М. И. Корнел и Р. Дж. Лорънс.

Членовете на комисията не успели да стигнат до общо заключение и затова:

Решено е въпросът с разтрогнатите бракове да бъде отнесен до комитета на конференцията. — *Ревю енд Хералд*, 14 октомври 1862 г.

Но нищо друго не последвало от тази препоръка. През следващите години изглежда, че църквата се придвижва към позиция по подразбиране в съответствие с М. И. Корнел и Урия Смит, а не с Джоузеф Бейтс. Последният само е направил заключението, че Матей 5:32 и 19:9 трябва да съответстват на посоченото в Марк, Лука, Римляни и 1 Коринтяни, но изглежда не е проведено цялостно проуч-

ване по този въпрос.

Това е урок, който трябва да отбележим добре за нашия напредък в движението Баща на любовта. Това е въпрос, който се нуждае от ясна позиция, за да бъде артикулиран според принципите на правилата на Милър.

На следващата година Джеймс Уайт изглежда следва същата линия на мисли като М. И. Корнел и Урия Смит.

Само в Господа.

„Жената е обвързана от закона, докато мъжът ѝ е жив; но ако мъжът ѝ умре, тя е свободна да се омъжи за когото иска, само в Господа. 1 Кор.7:39.

Въпреки че тези думи се отнасят за брака при особени обстоятелства, но когато се разглеждат в светлината на тези писания които заявяват, че християнинът трябва да прави всичко за слава на Бог, **те могат да се разглеждат като приложими към брака като цяло.** И ние не виждаме защо разпореждането, **само в Господа, не е толкова необходимо и приложимо за първи брак, както за втори.** – Джеймс Уайт, *Ревю енд Хералд*, 4 август 1863 г.

Изглежда, че разбирането на клаузата за изключение в Матей 5:32 и 19:9 замъглило за М. И. Корнел и Джеймс Уайт частта относно „обвързана със закона, докато съпругът ѝ е жив“. В Римляни 7:2 и 1 Коринтяни 7:39. Както токущо видяхме, Смит представил Посланието до римляните само като илюстрация, за да неутрализира противоречието му с тълкуването си на Матей 5 и 19, но защо никой не можел да види противоречието с 1 Коринтяни 7, не е ясно.

Изявлението на Джеймс Уайт идва само два месеца след отговора на Елън Уайт по случая със сестра Джонсън.

Видях, че сестра Джонсън все още **няма право да се омъжи за друг мъж**, но ако тя или която и да е друга

жена **се разведе законно на основание, че съпругът ѝ е виновен в изневяра, тогава тя е свободна да се омъжи** за когото реши.

Видях, че **сестра Джонсън не е свободна да се омъжи отново.** — *Издания на ръкописи, том. 17, 156.2-3, 6 юни 1863 г.*

Интересно е да се отбележи използването на думата *свободна* от Елън Уайт. Това е думата, която Урия Смит използва, когато се занимава с клаузата за изключение в Матей 5 и 19. Пет години по-късно Джеймс и Елън Уайт написаха статия, занимаваща се с онези, които са застигнати от греха на прелюбодейството. Още веднъж думата *свободен* изразява позицията на невинната страна.

1. В случаите на нарушение на седмата заповед, когато виновната страна не прояви истинско покаяние, ако пострадалата страна може да получи развод, без да прави своите собствени дела и тези на децата си, ако ги има, по-лоши от това, **тя трябва да е свободна.** — Джеймс и Елън Уайт, „Справяне с онези, които са обзети от греха на прелюбодейството“, *Ревю енд Хералд*, 24 март 1868 г

Трябва да се отбележи, че тези статии на пионерите са фокусирани върху поддържането на принципите на брака през целия живот между двама души. Правят се силни твърдения в тази насока, но с разбирането на клаузата за изключение в Матей 5 и 19 като прелюбодейство, а не като блудство, силата на думите им е значително намалена. Усещаме чувството за неотложност в думите на Джеймс и Елън Уайт малко по-надолу в същата статия:

4. Защо! Ох, защо! Мъже и жени, които биха могли да бъдат почтени и добри и най-накрая да стигнат до Рая, ще се продадат ли на Дявола толкова евтино, ще наранят ли скъпите си приятели, ще опозорят ли семействата си, ще нанесат ли укор на каузата и най-на-

края ще отидат ли в Ада? Бог да се смили. Защо онези, които са обзети от престъпление, не проявят покаяние, пропорционално на мащаба на провинението си, не отидат при Христос за милост и не излекуват, доколкото е възможно, раните, които са причинили? — Джеймс и Елън Уайт, „Справяне с онези, които са обзети от греха на прелюбодеянието“, *Ревю енд Хералд*, 24 март 1868 г.

Откриваме подобна ситуация в статия по този въпрос, написана от Джордж Бътлър петнадесет години по-късно. Той сравнява развода и повторния брак с полигамията, и прави много силни изявления като тези:

Забелязваме полигамията в тази статия, защото принципите в нея са точно същите като тези, свързани с развода...

Полигамията и повторният брак, докато са морално обвързани с жива съпруга, са погрешни, защото и двете са нарушения на Божия първоначален замисъл на брака – житейски съюз между един мъж и една жена – и следователно са нарушения на истинското духовно намерение на седмата заповед, която е дадена, за да пази светостта на тази брачна институция.

След като направил тези много мощни изявления, основани на разбирането му за Писанието, Бътлър се обръща към недоуменията, с които се сблъскват лидерите, и в този контекст тонът донякъде се променя.

Но това са някои много объркващи въпроси, възникващи в съвременното общество, поради преобладаването на разводите, когато хора, които са били разведени в миналото и са се оженили повторно и вероятно са имали деца в този нов брак, докато бившият спътник, с когото са се развели, заради някаква друга кауза, различна от тази, която дава Спасителят,

все още е жив, и такива хора повярват. Какво ще направят, когато започнат да служат на Бога? И какво ще направи църквата, когато се окажат в това състояние? **Няма да се опитваме да отговорим на тези въпроси тук. Може би би било невъзможно да се разгледат всички въпроси, които биха могли да възникнат в подобни случаи, в която и да е статия.** Всеки случай трябва да се разглежда сам по себе си. Можем спокойно да кажем това, но всеки човек трябва да внимава да изпълнява тържествените и святи обети, поети върху него при встъпването в брак, и да осъзнава, че Бог мрази разводите. Всички трябва да осъзнаят, че **бракът с разведен човек е нарушение на Божия закон, освен ако лицето не е било невинната страна в предишен брак**, чийто партньор е разбил брачния обет чрез нарушаване на седмата заповед. Трябва да внимаваме църквата да не бъде опозорена, като вземе за свои членове онези, които са получили развод по други причини, различни от тази, която Спасителят допуска. Това е свободна епоха по въпроси от този вид. Нека поддържа чистота във всички житейски отношения. — Джордж Бътлър, „Брак и развод“, *Ревю енд Хералд*, 18 декември 1883 г.

Тук можете да усетите копнежа в тона. Как се справяте с хората, идващи в църквата, които са били разведени и женени повторно? Особено ако са имали деца. Евангелието няма ли сила да прощава, изцелява и възстановява хората в тази ситуация?

И тук е конфликтът между справянето с минали човешки случаи и как да продължим напред с библейските идеали. Как се осъществява този преход? Докато в общността на вярата идват хора, които са се развели и са се оженили повторно, идеалът изглежда не може да бъде достигнат. Разбира се, припомняме си често повтаряната фраза: църквата е болница за грешници, а не музей за

светци. Предизвикателството към тази аналогия е, че ако всички лекари, медицински сестри и болничен персонал също са пациенти в болницата, тогава как всъщност може да работи болницата?

Едно нещо, което научаваме със сигурност в движението Баща на любовта е, че принципите на Божия закон не могат да бъдат законодателни. Трябва да получим силата на тези принципи чрез Христос, за да можем да ги живеем ефективно. Трябва да търсим истината за това, което учи Писанието, и да молим нашия Отец в небето да направи тези неща реалност в живота ни.

В заключение, виждаме, че пионерското адвентно движение е било непрекъснато обхванато от темата за развода и повторния брак. Лидерите стигнаха до консенсус за повторен брак на невинната страна, но както видяхме в последните години на Елън Уайт, бремето и обхването по въпросите станали твърде големи за нея. Тя изоставила всички опити да съди такива случаи.

Това ни довежда до един от основните проблеми при заемането на позиция за повторен брак на невинния партньор: църковните лидери трябва да решат дали човек наистина е невинен, преди да може да сключи повторен брак. Колко успешно ще могат да направят това, когато самата Елън Уайт в крайна сметка отказа да го направи? Чувствала, че да съди по този въпрос всъщност щяло да я накара да умре преждевременно. Тя пише това през 1913 г. – възможно ли е такава да е отчасти причината за смъртта ѝ, настъпила скоро след това? И ако Елън Уайт не можела да понесе това бреме, можем ли ние да го понесем? Бог иска ли да го носим?

ОПРЕДЕЛЯНЕ НА НЕВИННАТА СТРАНА

Адвентните пионери вярвали, че Библията учи, че ако съпругът извърши прелюбодеяние, така наречената „невинна страна“ е свободна да се ожени повторно, ако може да получи развод.

В действителност сложността на човешката природа накара президента на Генералната конференция Джордж Бътлър да признае, че случаите, с които се занимават, са твърде сложни, за да се приложат общи правила, и че всеки случай трябва да се разглежда според неговите обстоятелства.

Как се определя кой е невинен? Мъж бяга и започва връзка с друга жена. Той е виновният, нали? Ами ако съпругата неусетно е подкопавала достойнството му, лишавала го е в спалнята, или по някакъв начин го е тласнала до точка на пречупване, така че той е почувствал нужда от утеха другаде? Това не оправдава стореното от него, но в такъв случай тя също не е невинна и всичко това може да бъде трудно за определяне количествено.

Отново, какво ще стане, ако една жена избяга с мъж след повече от десетилетие брак? Тя е виновната страна, нали? Ами ако съпругът контролираше всеки цент, който тя харчеше, или тайно гледаше порно, или никога не ѝ казваше, че я обича, нито ѝ даваше някаква обич, освен когато искаше брачни привилегии? Кой е виновният тога-

ва?

„Защото отвътре, от сърцето на човека, излизат зли мисли, блудство, кражба, убийство, **прелюбодеяние**, алчност, **нечестие**, **измама**, похотливи желания, завист, **клевета**, гордост и глупост. Всички тези зли неща излизат отвътре и оскверняват човека. (Марко 7:21-23)

Библията казва, че човешкото сърце е отчайващо нечестиво. В списъка по-горе, със сексуалната неморалност и изневяратата, също е измама; онзи принцип на сатанинско умение, който превръща подлия грешник в ангел на светлината пред неговите събратя-църковни членове.

Някои мъже използват интелигентността си, за да планират коварни неща в продължение на години. Може да е замислил да се отърве от жена си, но подрежда нещата по такъв начин, че тя е тази, която изглежда нестабилна, не може да издържи повече и накрая си тръгва в емоционална бъркотия, търсейки утеха от някой друг. Той поставя фини послания в продължение на години, за да я накара да мисли, че да е с някой друг би било по-добре. Мъжът претендира за статут на невинна страна и се жени повторно с добро и редовно положение в църквата.

Възможно е съпругът да не е направил абсолютно нищо, за да провокира партньорката си да избяга с друг, но как можете да кажете това и да сте сигурни?

Говорейки за Христос, Библията казва:

Той ще се наслаждава в страха от ГОСПОДА, така че няма да съди според каквото гледа с очите си, нито ще решава според каквото чува с ушите си; (Исая 11:3)

Как грешните мъже преценяват сложността на един разбит брак, освен ако не съдят по външен вид или слухове? Разбира се, ние се молим и искаме напътствие от Бог,

но когато човешкото сърце е разбито от злоупотреба, става наистина трудно да бъдеш самоосъзнат и много лесно да рисуваш прекрасни картини за себе си и противоположното за съпругата.

В повечето случаи в църковната общност съпрузите в труден брак се стремят да спечелят колкото се може повече съюзници, които да застанат на тяхна страна срещу другия. Това приканва цялата общност да съди по случая. Ако старейшините на дадена общност изберат изход, един или и двамата от двойката ще изтичат при своите поддръжници и ще плачат на рамото им и ще ги подтикнат да съдят старейшините за това, че са взели „грешното“ решение.

По този начин тези бедни души не само разделят брака си, но понякога разделят и цялата общност. И двамата често искат нов брак, а поради травмата, причинена от разпадането на връзката, са почти напълно слепи за егоистичните си желания.

Всеки път, когато двойка в общността се провали в брака си или човек търси връзка с някого извън принципите на брака, структурата на конгрегацията е подложена на изпитание. Има ли тя доверие в своите старейшини? Молят ли се за тях? Какви са думите на кроткия човек срещу съпругеските или сексуални желания на друг човек? Кога в реалностите на живота истинският християнски принцип надделява над силното желание за интимност или дори сексуалните фантазии?

Клаузата за повторен брак на невинната страна, възприета от християнския свят и по-специално от църквата на Божия остатък, е троянски кон в лагера на светиите. Нанесе неопишуема вреда на Божия народ. Позволява на човешкото сърце да насърчава желанието да има някой друг освен техния партньор, когато такова желание не би

трябвало да съществува. Това ни кара да обмисляме брак с хора, с които никога не трябва да обмисляме съпружество, тъй като те все още са обвързани с някой друг.

В своята простота принципите на Библията ни казват, че жената е обвързана със съпруга си, докато той е жив. Ако хората се придържаха към това, нямаше да има опит да се определи кой е невинен. Нямаше да има дяволски гений, който да се стреми да подкопае партньора си, за да може да си намери някой, който му подхожда повече. Всичко това щеше да бъде премахнато от църквата.

На църковното ръководство, би била спестена необходимостта да разбира всички сложности на „той каза, тя каза“ и безкрайните часове на хленчене и оплакване от техния „зъл партньор“. Стремешът да се използват църковните лидери като „тояга“, за да накараш партньора си да се подчини, ще бъде овладян и много зло ще бъде спестено на Божия народ.

Не предлагам човек да остане във връзка, която представлява сериозна опасност за неговото психическо или физическо благополучие. Павел дава съвет по този въпрос. "Нека останат необвързани."

От моите изследвания по темата за повторния брак не намирам основание за това в Библията, докато и двете страни от първоначалния брак са все още живи. Ето защо в този контекст предлагам на всички съвета, който Уили Уайт обобщил от думите на майка си към него в края на живота си.

През последните двадесет години майка ми е получила много писма с въпроси относно темите, за които пишете, и **тя много пъти е писала в отговор, че не е имала друг съвет, различен от този на апостол Павел. Напоследък тя отказа да се занимава с писма от този характер и ни казва да не ги представяме**

на нейното внимание. — *Небиблейски разводи и социални отношения, 47*

Винаги ще направя всичко по силите си, за да помогна на някого в отношенията му с Бога, но няма да слушам осъждането и клеветите на един партньор срещу друг, дори и да е казано приемливо. Открих, че не помага да предлагаш съвет на някой, който изпитва проблеми с партньора си и иска той да промени поведението си.

Също така, старейшините не трябва да чуват всяка пикантна подробност за брачната изневяра и да бъдат карани да бъдат морални полицаи за неблагоразумието на други хора. Това не помага в случая.

Но като ръководители, нека насърчаваме хората да се оставят да умрат на кръста с Христос и да носят кръста си ежедневно. Старейшините трябва да насочат всеки човек да направи Бог „човекът на своя съвет“ по такива лични въпроси. Взаимоотношенията на хората с Бог чрез Христос трябва да бъдат подхранвани, за да могат да се хванат за конкретната мъдрост, от която се нуждаят за своя случай.

При издигането на брачния съюз до неразривност, както Павел и Христос заявяват, много проблеми биха могли да бъдат премахнати, ако и само ако Божият народ прегърне Исусовия Дух и Му се довери, че ще им помогне да живеят живот, подобен на Христос. Не може да има по-хитри планове за преминаване през „вратичката“ на невинната страна, за да се намери някой, смятан за по-подходящ за вашите желания и вкусове.

В тези последни дни определянето на невинните е почти невъзможно. Но както научихме, Библията вече е обяснила това отдавна, тя не предвижда повторен брак, докато и двамата съпрузи са все още живи. Ако Божиите хора вярно проповядват този принцип в контекста на

прекрасната основана на Агапе, саможертвена любов към Бог, това ще издигне брачната институция.

В Стария завет това ще се почувства ужасно, всъщност ще доведе до изобилие на греха. Ще се усеща като робство и ще изглежда много сурово, точно както съботата и празниците в Стария завет. Но в Новия завет това е призив да следваме Христос, който никога не изоставя никого от нас през целия ни живот. Това е, което сме призвани да следваме и да вярваме, че Христос ще ни помогне и ще ни благослови през тези тестове и изпитания.

Ако общността на вярата започне да разбира брака в светлината на връзката Баща и Син, която никога не свършва, съчетана с желанието на Сатана да принуди Бащата да се разведе със Сина Си и да избере него вместо това; и ако общността може да прегърне кръста, който Христос носи, тогава бракът ще бъде поставен в много по-твърда позиция.

Най-внимателното култивиране на външното благоприличие в живота не е достатъчно, за да изключи всяка раздразнителност, сурово осъждане и неподходяща реч. Истинското усъвършенстване никога няма да бъде разкрито, докато считаме себе си за върховен обект. Любовта трябва да живее в сърцето. **Задълбоченият християнин черпи своите мотиви за действие от дълбоката си сърдечна любов към своя Учител. От корените на неговата привързаност към Христос извира безкористен интерес към братята му.** Нагоре през корените на неговата привързаност към. — *По стъпките на великия лекар*, 490

Запознат съм с редица случаи на християни, които са търпели десетилетия трудности със своя брачен партньор. Понякога те са се чувствали съкрушени и победени, но любовта на Христос ги е подкрепяла да се придържат здраво към брачните си обети. Други са били принуде-

ни да се разделят, но са останали верни на обетите си, молейки се от безопасно разстояние за брачния си партньор, точно както Христос прави за онези, които Го отхвърлят. Той върви възможно най-близо до тях и никога не се предава до последния дъх.

Тези, които са уверени във вечния си живот в Христос, ще имат смелост да се придържат към Божиите обещания. За тези, които са несигурни и се страхуват, че това е единственият живот, който имат, те ще бъдат изкушени да търсят толкова удоволствие и личен интерес, колкото могат да намерят.

Когато се чувствате притиснати до краен предел и смятате, че няма надежда в семейната ви ситуация, запомнете тези думи:

По всяко време и на всяко място, във всички скърби и във всички страдания, когато перспективата изглежда тъмна и бъдещето объркващо и се чувстваме безпомощни и сами, Утешителят ще бъде изпратен в отговор на молитвата с вяра. Обстоятелствата могат да ни разделят от всеки земен приятел; но никакво обстоятелство, никакво разстояние не може да ни отдели от небесния Утешител. Където и да сме, където и да отидем, Той винаги е от дясната ни ръка, за да подкрепя, поддържа, защитава и ободрява. — *Копнежът на вековете*, 669.4

Тук има много за размисъл. Нека се молим за тези неща и да слушаме какво казва сега Духът на църквата.

В следващите няколко глави бих искал да изследвам историята на брака през последните 2000 години и да разгледам някои от влиянията, които воюват срещу тази ценна институция. Спомняме си, че когато Бог каза „Да създадем човека по нашия образ“, това беше катализаторът, който разгневи Сатана. Неговата омраза към светия

Определяне на невинната страна

брак трябва да ни накара да се замислим колко много усилия е положил Сатана, за да го унищожи.

Глава 14

БОЖЕСТВЕНИЯТ МОДЕЛ СРЕЩУ НЕОПЛАТОНИЗМА

Кодирано в пророчеството на седемте църкви от Откровение е описание на това, което се случи с църквата точно след като Христос се възнесе обратно на небето.

Знам твоите дела, твоят труд, твоето търпение и че не можеш да понесеш онези, които са зли. Испита онези, които казват, че са апостоли, а не са, и ги намери лъжци; и ти си устоял и имаш търпение, и си се трудил заради името Ми и не си се уморил. Въпреки това имам *това* против теб, че **си напуснал първата си любов**.
(Откровение 2:2-4, NKJV)

В опит да запазят църквата чиста, първите ѝ лидери бяха въвлечени в осъждането на лъжеученията. Жертвата от това беше загуба на Христовата любов агапе. Библията ни казва, че любовта е изпълнението на закона (Римляни 13:8) и законът е нашата защита (Езек. 22:25-31) от Сатана разрушителя.

Апостол Павел предупреждава църквата, че тайната на беззаконието вече действа по тяхно време (2 Солунци 2:7) и една от ключовите съставки на това неразбиране е било интегрирането на гръцките философски идеи в християнството. Развитието на гностицизма през първи век е една от идеите, които започват да засягат църквата. Загубата на първата любов на църквата би създала пробив,

който в крайна сметка би позволил на езическите принципи да влязат в нея.

Гностицизъм (от старогръцки: γνωστικός, романизирано:

gnōstikós, гръцки койне: [ɣ nosti 'kos], „имащ знание“) е **съвкупност от религиозни идеи и системи, които се обединяват в края на 1 век сл. Хр. сред еврейските и раннохристиянските секти**. Тези различни групи наблягали на личното духовно знание (гносис) над прото-ортодоксалните учения, традиции и авторитет на религиозните институции. Гностичната космогония като цяло представя разграничение между върховен, скрит Бог и злонамерено по-нисше божество (понякога свързвано с библейското божество Яхве), което е отговорно за създаването на материалната вселена. Следователно **гностиците смятали материалното съществуване за погрешно или зло** и твърдели, че основният елемент на спасението е прякото знание за скритата божественост, постигнато чрез мистично или езотерично прозрение. Много гностически текстове се занимават не с концепции за грях и покаяние, а с илюзия и просветление.¹⁰

Принципите на гностицизма разрушили Божествения модел на невидимото и видимото¹¹. Приемайки видимия свят за зло, ранните гностически принципи отричат, че Христос действително е взел човешко тяло. Апостол Йоан предупреждава срещу това твърдение:

...и всеки дух, който не изповядва, че Исус Христос е дошъл в плът, не е от Бога. И това е *духът* на Антихриста, за който сте чули, че идва и вече е в света. (1 Йоаново 4:3, NKJV)

10 <https://en.wikipedia.org/wiki/Gnosticism>

11 За повече информация относно Божествения модел вижте книгите *Божественият модел* и *Божественият модел на живота* и двете достъпни от maranathamedia.bg.

И апостол Павел, в борбата срещу тези идеи, заявява:

Пазете се да не ви измами някой чрез философия и празна измама, според преданието на хората, според основните принципи на света, а не според Христос. Защото в Него обитава цялата пълнота на Божеството телесно; (Колосяни 2:8-9 NKJV)

Тъй като материята се смятала за зла, повлияните от гностицизма, до голяма степен клонели към аскетизъм, въпреки че по-малка част от гностическите последователи възприели противоположния подход.

Тъй като гностиците смятали материята за покварена, те възприемали и тялото като такова. Тенденцията на някои гностици била да учат, че няма вреда в задоволяването на плътските желания, тъй като тялото така или иначе е напълно покварено и не подлежи на изкупление. Други гностици, може би мнозинството, смятали, че тялото трябва да се контролира чрез строг аскетизъм. Независимо дали някой избира план А или план Б, основната доктрина прави невъзможно разбирането как Бог може да стане истински човек с плътско тяло в Христос Исус. — *Christianity.com*

Това учение имаше ужасен ефект върху институциите на съботата и брака. Бог е замислил съботата да бъде празник на радост и благословия, празнуван с пиршества. Много християни, повлияни от гностицизма, започнали да вярват, че материалната храна и напитки са зли и че християните трябва да постят и да се съсредоточават само върху духовните неща¹². Павел се противопоставя на тази идея, като казва на вярващите да не позволяват на онези, които поддържат фалшиви човешки философии, да ги съдят, когато се събират в събота и на празници, за да разчупват хляб, да празнуват причастие или да се наслаж-

12 За повече информация вижте брошурата Зачитане на Колосяни 2:14-17, достъпна на maranathamedia.bg.

дават на плодовете на реколтата (Колосяни 2:16).

Принципите на гностицизма се нуждаели от усъвършенстване, за да проникнат наистина в християнството. Това било предоставено под формата на неоплатонизъм.

Сред многото влияния върху християнството почти от самото му начало, едно от най-пагубните – и може би най-разрушителните от философска гледна точка – е неоплатонизмът. Неоплатонизмът е просто „нов“ (нео) „плато-(н)изъм“. **Това е диалектически дуализъм, който противопоставя духа срещу плътта, тялото срещу душата, ума срещу материята и т.н. Промъкнал се е в църквата през втори век сл. Хр. по пътя на гностицизма.** Гностиците са били раннохристиянска еретична група, доста популярна в Египет, която е разглеждала духа като добро, а материята като зло. Те срещнали трудности да приемат библейското учение за сътворението: „Бог създаде небето и земята... и беше добро.“ Така че те поставили поредица от полу-творци между Бог и земята. С други думи, Бог създал следващото същество, което не било, като Бог, чист дух, а вместо това бил амалгама от дух и материя (макар и предимно дух). След това Той създал следващото същество, което имало малко повече материя в строежа си. И така нататък по реда: последният създател сътворил земята, чистата материя. Исус Христос е бил смятан за много високопоставен в йерархията – следователно гностиците не са го възприемали като истински човек.

Резултатът от всичко това бил, че като смесили Библията с древногръцката философия, **християните започнаха да виждат дихотомия, диалектическа борба в човека, между тялото и душата, между емоциите и разума.** В действителност такъв възглед за живота бил просто неоплатонизъм в християнски одежди. За съжаление, той е измъчвал християните, както и цялата западна цивилизация, в продължение

| на почти двадесет века.¹³

Ако искаме да разберем действащите сили в нашето общество днес, трябва да разберем силата на тази метафизична система, която поставя ума срещу тялото и тялото срещу ума. Това е основна част от символиката в Откровение 13 относно Звяра, излязъл от морето.

Тогава заставах на пясъка на морето. И видях звяр да излиза от морето, който имаше седем глави и десет рога, и на рогата му десет корони, а на главите му богохулни имена. **Сега звярът който видях, приличаше на леопард**, нозете му бяха като крака на мечка и устата му като уста на лъв. Змеем му даде своята сила, своя трон и голяма власт. (Откровение 13:1-2, NKJV)

Това споменаване на леопарда се свързва с описанието на леопарда в Даниил 7 глава, който е символ на Гърция и нейното господство над света. Част от сатанинския гений на гръцката система беше метафизичният конфликт между ума и тялото.

Тук е важно да споменем как принципите на Божествения модел разрушават тази дуалистична система, която е основен елемент на вавилонското вино. Ще цитирам глава 7 от книгата *Божественият модел на живота*, за да изясня този контраст.

Ако можете да влезете в правителствените сгради на повечето демократично контролирани нации, ще намерите група от представители, които се присъединяват към правителството, и в същото време група от представители, които биха били класифицирани като опозиция. Ден след ден тези противопоставящи се сили обсъждат належащите проблеми на нацията. Всеки оратор се стреми да убеди залата в достойнствата на своя аргумент. Дискусията често е остра и

13 <https://bible.org/article/rushdoony-neoplatonism-and-biblical-view-sex>

рязка, с високо ниво на напрежение. Процесът е метод, предназначен за разрешаване на разногласия, който е централен за европейската и индийската философия от древността. Известна като *диалектика* на гръцки, тя е популяризирана от Платон в Сократските диалози и е доминираща форма на мислене в света днес¹⁴. Въпреки че тези сили са видимо противоположни една на друга, те всъщност се разбират като допълващи се и синтезът, който произтича от конфликта, се разбира като водещ до по-високо качество на истина и превъзходство за участващите и тези, които те представляват.

Ако разгледаме този принцип от източна гледна точка, ще открием китайската философия на Ин и Ян, където възприеманите противоположности като светлина и тъмнина, огън и вода и мъж и жена всъщност са допълващи се и работят за създаване на хармония и баланс¹⁵. Тези принципи станаха популярни чрез поредицата от филми *„Междувъзвездни войни“*, които показват как светлите и тъмните сили работят една срещу друга, но в крайна сметка балансират силата.

Как да обясним този привиден свят на противоположностите; свят на напрежение, който очевидно съществува вътре и навсякъде около нас? Ако трябва да позволим на сетивата си да ни ръководят, изглежда има много подкрепящи доказателства за такъв възглед. Като вземем назаем началните думи от поредицата *Междувъзвездни войни*, бихме могли да кажем: „Преди много време в една далечна, далечна галактика.“

Ако се обърнем отново към древните пророци, можем да открием генезиса на тази опозиционна система.

„Как си паднал от небето, о, Луцифер, сине на зората!
Как си повален до земята, Ти, който поваляше наро-

14 <https://en.wikipedia.org/wiki/Dialectic>

15 https://en.wikipedia.org/wiki/Yin_and_yang 121

дите! Защото си казал в сърцето си: Ще се възкача на небето, ще издигна престола си над Божиите звезди и ще седна на хълма на събранието в най-отдалечените страни на север; Ще се изкача над облачните висини, ще бъде подобен на Всевишния.“ (Исаия 14:12-14, NKJV)

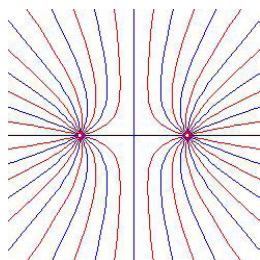
Луцифер бил създаден като красиво ангелско същество и бил първият сред ангелите. Той бил въведен във Вселена, която работела според принципа $\acute{\epsilon} \kappa \rightarrow =$, източник-канал-живот, както е дефинирано в 1 Коринтяни 8:6. Имало съвършена хармония, когато всяко създадено същество се приближавало до великия Източник на всичко чрез примера на великия – Сина на Отца. Сладката хармония, която съществувала между Отец и Син се споделяла от всички обитатели на Вселената, стига да държели примера на Божия Син като крайъгълен камък на собствената си лична идентичност. Може да има само един истински $\acute{\epsilon} \kappa \rightarrow$, един върховен Източник на всички неща и това е Отец. Хармонията на Вселената зависи от постоянното признаване на този факт. „Йехова, нашият Бог, е един Господ.“ (Второзаконие 6:4.)

Луцифер повярва, че всичко, което му е дадено, е негово по божествено право и че е Бог сам на себе си. Тази лъжа го накара да заяви, че самият той е като Всевишния – Отца. Луцифер не се стремил да елиминира Отец, а по-скоро да се представи като Негов присъщ равен двойник. Той вече не желаел да гледа на Отец през призмата на Божия Син. Представил напълно егалитарен модел за Вселената, където всеки може да се идентифицира като свой собствен източник или $\acute{\epsilon} \kappa \rightarrow$. Така че Луцифер си представил управлението на Вселената като:

$$\dot{\epsilon}\kappa \rightarrow \text{и } \dot{\epsilon}\kappa \rightarrow$$

(източник) и (източник)

прекръстване на естествения поток на връзката $\dot{\epsilon}\kappa \rightarrow$ = източник-канал-живот. Силите на два абсолютни $\dot{\epsilon}\kappa \rightarrow$ източника биха довели до естествено напрежение, което изисква синтез или баланс, за да възвърне отново единството.

Като формула можем да изразим това така:

$$\dot{\epsilon}\kappa \rightarrow (\text{живот}) \leftarrow \dot{\epsilon}\kappa$$

(източник) $\downarrow$ (източник)

$\dot{\epsilon}\kappa$ (източник)

Сблъсъкът на две $\dot{\epsilon}\kappa \rightarrow$ сили води до обединение или синтез на двете в една мистична. Индивидуалните идентичности се жертват чрез компромис с личните убеждения за общото благо и хармонията или балансът привидно се възстановяват. Тази нова формула е известна с елиминирането на принципа на – канала. По този начин, за да се поддържа хармонията във Вселената, трябва да има непрекъснат конфликт и разрешаване, тъй като всеки индивид намира лична идентичност, основана на това, че е $\dot{\epsilon}\kappa \rightarrow$ източник. Луцифер е обещал на всички, които го слушат:

...Бог знае, че в деня, в който ядете от него, очите ви ще се отворят и **ще бъдете като Бога, като** познавате доброто и злото. (Битие 3:5)

Така че от самото начало планът на Луцифер бил да елиминира великия – Божи Син¹⁶. След като Синът е бил отстранен (разведен), Луцифер е канил всички да бъдат

16 Йоан 8:44... Той беше убиец от самото начало...

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

част от универсалния източник чрез какъвто и да е философски метод, който човек желае (повторен брак). Дали чрез пантеизъм¹⁷ или чрез почитане на бог на равнопоставеността и ставане като него, няма значение, стига в действителност да не съществува каналният принцип.

Това е произходът на великата война на Вселената. Това е война между две разбирания за фундаменталната връзка на първите две небесни същества.

Божествен модел на писанието Баща и син	Богът на този свят модел Неоплатонизъм → Троица
$\acute{\epsilon}\kappa \rightarrow =$ източник → канал = живот	1. $\epsilon\kappa' \rightarrow \leftarrow \acute{\epsilon}\kappa$ (източник) ↓ (източник) 2. $\acute{\epsilon}\kappa$ (източник)

Моделът на бога на този свят е наследен от родоначалниците на нашата раса, когато приеха лъжата: „Със сигурност няма умрете... ще бъдете като Бога. Битие 3:4-5. Това е моментът, в който разменихме хармоничната позиция за постоянния конфликт помежду ни и с Бога, за да станем самите ние $\acute{\epsilon}\kappa \rightarrow$ източник. Как нашата раса се отнесе към великия, когато Той дойде на този свят, е доказателство, че същата лъжа сега съществува естествено в човечеството. Той беше окачен на кръст и убит. Кроткият и мек характер на Божия Син, който беше послушен на Своя Отец във всичко, не беше в хармония с падналия ум, който бяхме наследили. Нашите първи родители са получили този богохулен модел директно от неговия създател Луцифер.

Интересно е да се отбележи, че концепцията за „диалектиката“ съществува във философията на Хераклит от Ефес (535-475 г. пр. н. е.), който твърди, че всичко

¹⁷ Пантеизмът е всяко религиозно вярване или философска доктрина, която идентифицира Бог с Вселената или че Бог е Вселената.

е в постоянна промяна в резултат на вътрешни борби и противопоставяне¹⁸. Писанията разкриват източника на тази вътрешна борба, като показват фалшивата концепция на Сатана за Бог, която унищожава идентичността. Ето защо Павел пише на коринтяните:

Но дори нашето благовестие [добрата новина] да е забулено, то е забулено за онези, които загиват, чиито умове богът на този век е заслепил, които не вярват, за да не се появи светлината на евангелието на славата на Христос, който е Божият образ, да свети върху тях. (2 Коринтяни 4:3-4)

Невъзможно е да разберем Божествения модел и да намерим истинска хармония, когато умовете ни са заслепени от бога на този свят. Нашите умове трябва да бъдат пренастроени или преродени за правилно разбиране на Божествения модел.

С други думи, покайте се за нашето идолопоклонство към фалшиви идеи. Този процес е оприличен на смъртта в Библията, защото е пълно предаване и отхвърляне на всичко, което изглежда логично и разумно, когато се гледа през призмата на бога на този свят. Единственият начин да се върнем към принципа е да помолим Него, Божия Син, да ни научи и да ни помогне. Чрез себе си това е невъзможно, защото умовете ни са настроени в другата посока под влиянието на луциферианското учение.

Като въведение към многото проблеми, които „моделът на бога на този свят“ причинява, нека разгледаме самото възприемане на истината. В рамките на Божествения модел „всички неща“ произлизат от Единствения $\epsilon\kappa \rightarrow$

Източник, което означава, че има една абсолютна истина или един източник на истината. В първия етап на модела „бог на този свят“ или модела на създаването има

18 <https://en.wikipedia.org/wiki/Dialectic#Principles>

поне два източника на истината, ако възпроизведем образа на издигане на всички хора до божественост или ък → източник. Следователно имате много версии на „истината“ и това логично води до максимата на датския философ Сьорен Киркегор (1813-1855), че „субективността е истина и истината е субективност“. Различните истини се конкурират помежду си или са мистично комбинирани чрез сила – и в двата случая този многоизточников модел е силно нестабилен, изграден върху пясък. Истината е изтръгната от нейната обективност и оставя на хората да използват каквото и да било, което имат на свое разположение, за да убедят другите в своята „истина“.

Наличните инструменти включват манипулация, измама и в крайна сметка физическа сила за установяване на собствената „истина“, тъй като няма абсолютна истина в модела „бог на този свят“. Историята разкрива, че доминиращи играчи в този метод са тези, които са най-способни да показват няколко „истини“ на различни групи, дори когато тези идеи са в конфликт. Изразяването на няколко противоречиви „истини“ наведнъж прави безполезна нечия основна идентичност, причинявайки когнитивен дисонанс, който хваща индивида в клетка на безсилие. По този начин нарастващото противоречие в системата изисква възхода на „представители“, които да масират тези „истини“, за да успокоят масите; и да ни дадат усещането, че много лидери защитават само това, което ще прокара каузите им за господство. Индивидите, които са в състояние да убедят мнозинството в своите „истини“, колкото и противоречиви да са, могат да осигурят гласовете, необходими на техните „истини“ да доминират в групата. Политическите процеси на всички нации по света се захранват от това изкривяване и манипулиране на истината, оставяйки членовете на всяка нация да се чувстват измамани и разочаровани. Тези чувства може в крайна сметка да

довежат до революция и препозициониране на властта. Докато ръководството се променя, проблемите в крайна сметка се появяват отново, защото то е изградено върху същата концепция за истината.

Единственият начин да избягаме от тази опозиционна система е чрез поклонението на Отец и Неговия Син. В следващата глава ще изследваме как тази опозиционна система опустоши брачната институция през времето на ранната църква и средновековието.

ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА НЕОПЛАТОНИЗМА ВЪРХУ РАННОТО ХРИСТИЯНСТВО

Развитието на неоплатонизма в рамките на християнството би имало катастрофално въздействие върху брака. Дж. Д. Ънуин, който направи задълбочено изследване на връзката между енергията и прогреса на една култура и нейното отношение към секса, стигна до следното проникновение:

През четвърти век християнските отци започнаха да принуждават приемане на доктрината, **че бракът е компромис с греха и че онези, които се женят, са отпаднали от безупречен идеал.** Както Джером го казва: „Nuptiae terram replent, virginitas Paradisum“. (Бракът изпълва земята, Девствен Рай) След това станало модно новопокръстените да основават религиозни домове, които бързо се запълвали от мъже и жени, привърженици на безбрачието. Чрез тяхното доброволно приемане на задължителното въздържание жените, които първи са влезли в тези домове, доказват, че са били точно тези, които, бидейки плодови, биха отгледали поколение от енергични синове; и ако разгледаме записите на събитията, които са се случили в Западна Европа между седми и тринадесети век, откриваме, че след приемането и практикуването на този тип християнство, обществото скоро престава да

| проявява същата енергия, както преди.¹⁹

Със загуба на енергия Ънуин показва загуба на капацитет за дълбоки интелектуални постижения в науките, изкуствата, селското стопанство и индустрията. Това е, което виждаме в Средновековието или тъмните векове: регрес в редица области. Ако безбрачието е идеалът, то не е отразено в културата и обществото.

Един човек, размишлявайки върху влиянието на църковните отци, направил това интересно наблюдение.

Но историята на Платон може също така да бъде, в зависимост от това колко неоплатонизъм е погълнат с нея, пагубна лудост. **Проблемът с него е, че той обозначава човешката сексуалност като следствие от грехопадение или от Грехопадението. Това предполага, че човешката сексуалност е доказателство, че светът не е такъв, какъвто трябва да бъде.**

Ориген приема тази идея за човешката сексуалност и това не свършва добре.

Горкият Ориген е може би най-великият теолог от ранните векове на християнската църква. После той някак си, в известен смисъл, полудял. Проблемът му бил, че е имал физическо тяло, което според неоплатоническия му идеализъм трябва да е лошо. Тялото му също, както обикновено е с телата, е било снабдено с гениталии и той е смятал, че това е наистина лошо. Добавете към това и ревностно буквално тълкуване на Матей 5:29-30 и, както казах, това не свършило добре.

Свети Августин приел християнството, носейки същия неоплатонически багаж, който довел до проблемите на Ориген. В добрите си дни той знаел по-добре, **но в лошите си дни не можеше да не чете Свети Па-**

19 J. D. Unwin, *Секс и култура*, (Oxford University Press, 1934) p. 377

вел през очите на Плотин. И тъй като Августин е неизбежният, непреодолим, най-важният християнски теолог на всички времена, той успя да отпечата значителна част от този неоплатонизъм върху църквата, която е помогнал да се оформи.

Това също не е завършило добре.

Хората идват с физически тела и тези физически тела идват с гениталии и не е нито полезно, нито здравословно да започнем да мислим, че тези неща сами по себе си са зли.²⁰

Ако изучавате живота на мнозина, които са общоизвестни като църковните бащи на християнството, виждате как се разиграва тази война между ума и тялото; този стремеж към аскетизъм, съчетан с необходимостта да се накаже тялото, за да се спаси душата.

Сега, ако погледнем какво казват лидерите на ранната църква за брака, те последователно представят брака като неразривен съюз за цял живот. Разводът не е бил известен сред ранното християнство. Това ни показва как са разбирали думите на Христос и апостолите.

Както за римляните, така и за християните „любовта и привързаността между съпрузите са нещо обичайно, а създаването на деца е основно очакване“ на брака. Християнският възглед за брака обаче се различава по два съществени начина. Първо, в християнския брак съпрузите са морално равни и се придържат към един-единствен стандарт за вяност (за разлика от двойния стандарт в римския брак, където изневяратата е допустима за съпруга, но не и за съпругата) **и бракът представлявал доживотна, неразривна връзка (т.е. разводът не е бил разрешен).**²¹

20 <https://www.patheos.com/blogs/slacktivist/2006/05/10/origen-of-love/>

21 <https://issues.cune.edu/the-lgbt-disputes-teaching-and-practice-in-the-church-2/the-reformation-and-the-reform-of-marriage-historical-views-and->

Ето обобщение на възгледите на ранните църковни отци на Римската църква:

Ако съпругът/съпругата продължава да прелюбодейства и няма друга алтернатива, брачната връзка може да бъде прекратена от невинната страна (Хермес, Климент, Йероним, Августин).

Съпрузите, които са разведени по някаква причина, трябва да останат безбрачни и необвързани, докато и двамата са живи. Повторният брак е изрично забранен (Хермес, Юстин Мъченик, Климент, Ориген, Василий, Амвросий, Йероним, Августин).

Който се жени за разведен човек, прелюбодейства (Хермес, Юстин Мъченик, Климент, Ориген, Василий, Амвросий, Йероним, Августин).

Който сключи втори брак, независимо дали е християнин или не, докато бившият партньор е жив, съгрешава срещу Бога (Юстин Мъченик, Амвросий).

Бог не взема и Църквата не трябва да взема предвид човешкия закон, когато е в нарушение на Божия закон (Юстин Мъченик, Ориген, Амвросий).

Брачният завет между мъж и жена е постоянен, докато съпругът и съпругата са живи (Климент, Ориген, Амвросий, Йероним, Августин).

Сериозно оскърбление срещу Бог е да вземеш съпруга/съпругата на друг човек (Василий).

Църквата трябва да обвини в прелюбодеяние всички лица, които притежават бивш съпруг или съпруга на друг жив човек (Василий).

Бракът и обичта с повторно женен партньор, докато бившият съпруг/съпруга е жив, са грях на прелюбодеяние (Хермес, Юстин Мъченик, Климент, Ориген, Василий, Амвросий, Йероним, Августин).

Сериозна грешка е да се вярва, че е просто нечие право да се разведе със съпруга/съпругата и да вземе друг. Въпреки че човешкият закон може да позволява такова нещо, Бог строго го забранява и не може и няма да го уважи (Климент, Ориген, Амвросий, Йероним, Августин).

Християните трябва да спрат да се оправдават и да се опитват да намерят оправдание за развода и повторения брак. Няма основателни причини, приемливи за Бог (Йероним, Августин).

Бракът е завет за цял живот, който никога няма да бъде анулиран от Бог, докато и двете страни са живи (Хермес, Юстин Мъченик, Климент, Ориген, Василий, Амвросий, Августин).²²

Всички тези мъже са отстоявали библейската истина за брака през целия си живот. Проблемът е, че много от тях, повлияни от неоплатонизма, проявили поведение, напълно противоречащо на принципите на библейския брак.

Водени от желанието да контролират своите „зли“ тела, много от отците останаха безбрачни. Някои от тях се чувствали като Августин, който изпадал в ярост от нещастieto си да получи ерекция при вида на красива жена²³. Ако се вярва на разказа на Евсевий за Ориген, в отчаянието си да придобие контрол над тялото си, той се кастрирал! Плодовете на неоплатонизма ги тласкали до такива крайности. И все пак това са мъжете, които стриктно се придържат към библейския принцип за забрана на повторен брак.

Как биха могли повечето от тези мъже да имат правил-

22 <http://www.ephrataministries.org/remnant-2008-3Q-divorce-remarriage-early-church>.

23 <https://www.nypress.com/news/why-did-augustine-really-hate-sex-MFNP1019991019310199987>

на представа за благословенията на брака и какво означава да си добър съпруг и баща? Как те стават почитани като великите християнски светилища на света за онова време?

Казано направо: тези мъже поставили красивата истина за брака във вонящия труп на неоплатонизма. Следвайки принципите им, мъжът ще има постоянно чувство на вина за желанията, които Бог е създал като нормални в брака. Това би накарало мъжете да обвиняват жените си, че са агенти на Сатана, за да ги изкушават.

Това убеждение, че мъжкото сексуално желание е пречка за съвършенството, води благочестивите християни до ужасни комплекси за вина - и на свой ред те се опитват да прехвърлят вината за това върху влиянието на жените. Тертулиан, друг голям християнски авторитет, изрази страха си от женската сила в писмо до жените, което отчасти гласи: „дори изяществото и красотата, на които естествено се радвате, трябва да бъдат заличени чрез прикриване и negliжиране... трябва да се страхуваме, поради нараняването и насилието, което причинява на мъжете, които ви се възхищават.“ Свети Августин също пише в писмо: „Каква е разликата дали е съпруга или майка, пак продължава да е Ева изкусителката, от която трябва да се пазим във всяка жена.“²⁴

Тези мъже виждали брака като пречка за предаността. Достопочтеният Беда (673-735 г. сл. Хр.), английски монах, веднъж писал, че не може да се моли по време на полов акт и тъй като Павел казва на християните да се молят без прекъсване, най-добре за него е да се въздържа от секс и да бъде безбрачен.

Как мъж с такъв тип мислене може да бъде благословение за жена си? Августин ни представя идеята, че съпругата на мъжа или дори неговата майка е изкусителка, за да

24 <http://www.witch.plus.com/7day-extracts/St.-Augustine-and-his-peni.html>

съблазни мъжа. Само ако този човек знаеше евангелието! Но неоплатоническата му рамка скрила от него радостта от Новия завет в Христос, където има истинска хармония на Божествения модел между ума и тялото, позволявайки на брака да бъде извор на благословение от секса и любовта.

Плодът на тези ранни църковни отци е помогнал на Сатана в целта му да унищожи брака. При описанието на Римската система Духът на пророчеството прави следното трогателно наблюдение:

Молитвеното изучаване на Библията би показало на протестантите истинския характер на папството и би ги накарало да се отвърщават от него и да го избягват; но мнозина са толкова мъдри в собственото си самомнение, че не чувстват необходимост смирено да търсят Бог, за да могат да бъдат водени в истината. Въпреки че се гордеят със своето просветление, те са невежи както за Писанията, така и за Божията сила. Те трябва да имат някакви средства за успокояване на съвестта си и търсят това, което е най-малко духовно и унижително. **Това, което желаят, е метод за забравяне на Бога, който да минава за метод за напомнянето Му.** Папството е добре приспособено да посреща нуждите на всички тези. То е подготвено за две категории хора, обхващащи почти целия свят – тези, които ще бъдат спасени чрез своите заслуги, и тези, които ще бъдат спасени в греховете си. Ето тайната на неговата сила. — *Великата борба*, 572.2

Прилагайки този принцип в брака, това, което имаме в римската система, е метод за разрушаване на брака, който минава като способ за поддържане и благославяне му. Естественият плод на ума срещу тялото беше да се гарантира, че всички лидери на католическата църква ще бъдат безбрачни заедно с всички нейни монахини; какво

знае някой от тези хора за брака? Сексът беше нещо, което трябваше да се отрече, за да се спечели заслуга, а в брака нямаше заслуга. Но дали всички тези опити да се работи за спасение чрез безбрачие донесоха мир? Изненадващо ли е да открием цялата ужасна злоупотреба с деца в Католическата църква, не е ли това плод на опит да накарате ума си да воюва срещу тялото ви?

Във възхода на римокатолицизма виждаме в лицето на Константин проявата на пряка атака срещу двете институции от Едем: брака и съботата.

Целта на Сатана винаги е била или да премахне напълно, или да изопачи институциите на съботата и брака. Император Константин беше ефективен агент на Сатана, за да поквари и промени и двете. Как е възприемал брака е добре описано от епископ Нютон. Той казва:

„Забрана за женитба. Не относно желанието на жените, пренебрегвайки и обезсърчавайки брака; както направиха и латините, и гърците в голяма вреда на човешкото общество и в голяма дискредитация на християнската религия. Юлианските и Папийските закони, които бяха въведени в най-големия разцвет на римляните, за благосклонността и насърчението на женените и имащите деца, самият Константин отменил и позволил равни или по-големи привилегии и имунитети на онези, които не били женени и нямали деца. Нещо повече, той почиташе най-много онези мъже, които се бяха посветили на божествената философия, т. е. на монашески живот; и почти се прекланяше пред най-святата група от вечни девици, като бил убеден, че Богът, на Когото са се посветили, наистина обитава в умовете им.

Неговият пример е последван от наследниците му; и семейното духовенство било омаловажено и потискано; монасите били почитани и издигани и през чет-

върти век като порой залял източната църква, а скоро след това и западната.

Това очевидно не се отнасяше до желанието на съпругите или брачната привързаност. Първоначално са били забранени само повторните бракове, но с времето духовенството е било въздържано да се жени изобщо. Толкова голяма е силата, описана тук, „Величи себе си над всички“ над самия Бог, като противоречеше на първичния Божи закон и природата; и прави непочтено това, което писанието (Евр. xiii, 4) е обявило за „почтено като цяло“ — Бр. Трудовете на епископ Нютон, стр. 303.

Колко жалко, че толкова много интелигентни хора и дори представящи се за християни ще свършат работата на Сатана, като се противопоставят на тези божествени институции. Докато спиритуалистите стачкуват срещу брака, някои християнски организации се противопоставят на съботата. Всеки от тях се противопоставя на Божиите заповеди и ученията на неговия Син. Исус Христос е защитил светостта и на двете институции. — М. Е. Корнел, „Древен и почетен“, *Ревю енд Херълд*, 23 май 1865 г.

Константин не само създал неделен закон, но и причинил процъфтяване на безбрачния живот в ущърб на брака, като тези принципи са подкрепени от неоплатонизма. Следователно римската система е подкопала съботата и брака чрез следните неща:

1. Спазване на неделята, Коледа и Великден, замествайки Съботата, Пасха, Петдесетница, Умилостивение и Шатри.
2. Троицата, която разрушава Божествения модел на Отец и Син.
3. Мадона и дете обръщащи Божествения модел в човечеството.

4. Целибатното свещеничество е поставено над тези, които са женени, което отново унищожавя Божията заповед да се създаде човекът по образа на Бог и Неговия Син.
5. Системата на неоплатонизма, поставяща всички сексуални отношения в контекст на грех и зло.

Адвентното движение разбира добре атаката на Рим срещу съботата, но виждаме ли мащаба на атаката му срещу брака?

Павел ни казва ясно, че един старейшина или епископ трябва да бъде съпруг на една жена. Езикът е прост, но е във война с неоплатонизма, а римската църква следва гръцките принципи над Библията.

Нека обаче да погледнем нещата от другата страна. Неоплатонизмът е поразил западната цивилизация като цяло. Всъщност той е в основата на голяма част от злоупотребата с наркотици, хипи движението и радикалния феминизъм, както и шовинизма. Чуйте отново Ръшдуни:

За хипитата (книгата е написана през 1973 г.):

„Това държание е много подобно на съвременното хипи, което презира плътта и показва пренебрежение към тялото и облеклото си. Хипито, в своята сексуалност, изразява незачитане на тялото, или третирайки сексуалните актове като безсмислени в случаен промискуитет, или като отегчено отрича секса. Има много повече въздържание от секс сред хипитата, отколкото обикновено се признава. Независимо дали чрез въздържание или в случаен, безчувствен промискуитет, се проявява презрение към плътта. Мръсните тела и мръсните дрехи са други средства за проявяване на същата вяра.“ (стр. 5)

За радикалния шовинизъм (стр. 11):

„Евангелието на сър Томас Мор било неговата Утопия, в която човешкият ум налагал своята идея върху целия материален свят. Според Мор съпругите трябвало да бъдат избирани, след като бъдат огледани голи; умовете им не били достатъчно важни. Материята или особеностите били толкова маловажни, толкова малък бил светът на духа, че съпругите трябвало да бъдат избирани без оглед на единството на ума и материята, голи при огледа като добитък.“

Относно обърнатия неоплатонизъм (стр. 12):

„Обърнатият неоплатонизъм прославял природата и следователно жените. Трубадурите от средновековна и ренесансова Европа омаловажавали любовта в брака, защото тя принадлежала към света на благодатта, който те идентифицирали като платоничния свят на духа. Прелюбодейнието, от друга страна, принадлежало към света на природата. Следователно съпругата била нисше създание, а незаконната любовница – кралица на любовта. Както отбелязва Валенси, пишейки за такава прелюбодейна любов: „Колкото и незаконна да е от гледна точка на религията и обществото, в този момент тя се основавала на по-твърди основи от брачната връзка. „Санкцията на природата“, това бил ключът. За неоплатонизма, както и за всяка диалектика, съществували два свята; те били чужди един на друг, така че колкото и да съществували като едно, светът на материята и духа, природата и благодатта или природата и свободата били някак си в противоречие един на друг. Ако единият е облагодетелстван, другият трябвало да страда. Ако санкцията на природата, незаконната любов, е възвеличена, санкцията на благодатта, законният брак, трябва да бъде понижена, защото по принцип е неестествено любовта и бракът, природата и благодатта да бъдат съвместими.“²⁵

25 <https://bible.org/article/rushdoony-neoplatonism-and-biblical-view-sex>

В рамките на принципите на опозиционната система, неоплатонизмът можел лесно да бъде обърнат или преобърнат. През тази обърната призма виждаме наплива от мъжете, които се стремят да се превърнат в жени. Те толкова се възхищават и прекланят пред женската същност, че искат да станат това, което смятат за най-доброто.

Важно е да се отбележи, че през 1184 г. от н. е. Рим прави брака тайнство. Това означава, че е средство за спасение; нещо, което мирянинът може да направи, за да бъде спасен. Това напълно променя смисъла на брака. Заклучва го в Стария завет на нещата, които трябва да направите, за да бъдете спасени. Католическата църква би възразила, че Бог дава благодат чрез това тайнство, но ефектът е, че бракът е средство за спасение за индивида – той се превръща в кръст, който трябва да носите, така да се каже, за доброто на вашата душа и църквата.

По времето на Средновековието брачната институция е била много сложна. Фокусът на църквата върху безбрачието отвежда брака до лична афера, без да е необходимо участието на църквата.

Трябва да се помни обаче, че през по-голямата част от средновековния период бракът принадлежи към личната сфера на семейството, а не към публичната сфера на Църквата. Тъй като браковете включват размяна на собственост и свързване на семействата, те често се уреждат от родители или семейства и се празнуват не в църква, а в частни домове, понякога с, но често без, официалната благословия на Църквата или присъствието на свещеник.²⁶

Рим имаше някои условия за това кой може или не може да се жени, но повечето от тях бе възможно да бъдат

26 <https://issues.cune.edu/the-lgbt-disputes-teaching-and-practice-in-the-church-2/the-reformation-and-the-reform-of-marriage-historical-views-and-background-for-todays-disputes/>

преодолени чрез плащане на пари на църквата.

Браковете често са били уреждани, като сгодените все още са били деца; с момичета, които се женят в тийнейджърските си години, а момчета на двадесет. Бракът предлага на семействата престиж и власт чрез правилните връзки. Жените са били третирани по-сурово от мъжете за сексуално неправомерно поведение.

За да освободим брака, за да се завърне в своята едемска красота, ние трябва да различим тази фалшива опозиционна система и да позволим на Христовият Дух, Единородният Син да премахне в нас това напрежение на ума срещу тялото.

Ето едно добро обобщение на това напрежение и ефекта му върху брака през Средновековието:

Християнското учение още от светоотеческия период постулира **напрежението между спасението и удоволствието: повечето влиятелни християнски мислители са подхранвали мрачното подозрение, че едното не може да бъде постигнато, без да се отрече другото.** По същия начин средновековната църква дълго остава подозрителна, дори враждебна към семейните връзки. Ръководителите на църквата подозирали, че съпружеската привързаност и родителската любов често прикриват чувствени връзки и светски ценности. Поради тази причина теолозите виждали малка стойност в семейните привързаности...

През по-голямата част от християнската епоха преди Реформацията бракът и семейството бяха окуражавани и дори очерняни. Сексуалните отношения били осъждани и свързвани със злото на първородния грях. Безбрачието и въздържанието били издигнати като по-висше и по-свято състояние на духовност...

Бракът по времето на Лутер е едно от седемте тайн-

ства, което било решено на събора във Верона през 1184 г. Въпреки че бракът не е бил сключван в рамките на църковната литургия. Макар че е наричан тайнство, не е било задължително да се сключва в църква или да се отслужва от свещеник. Църквата гледала на брака като на дар от Бог и акт на съгласие между мъж и жена и следователно църковният закон направил много малко, за да го регулира. През Ранното средновековие дъщерите са били предавани от своите бащи на своите съпрузи на публична церемония, която след това е била последвана от консумирането на брака. В периода на Късното средновековие обаче практиката вече не е универсално следвана и момчета и момичета на четиринадесет години са се сгодявали един за друг без съгласието на родителите. Проблем възниквал, когато някои от тези млади двойки сключвали тайно споразумение помежду си, обещавайки да се оженят в бъдеще и след това потвърждавали това с консумация.

Младите мъже се заклевали в брак, консумирали брака и след това отричали, че са го направили, понякога оставяйки момичето, вече не девствено, а в някои случаи и бременно. Тези тайни годежи и обещания за брак довели до хиляди аргументи „той каза/тя каза“. Църковните съдилища били затрупани със случаи на оспорван годеж: момичета, съблазнени с предполагаеми обещания за брак, родители, оспорващи тайните съюзи на децата си, двубрачни Казанови, обвинени в тайно обещание за брак на две или повече жени и вероятно най-смущаващото от всичко е, че мъжете и жените искрено се опитвали да направят публично достояние личните си обети, само за да бъдат оспорени от някой, който твърдял, че тайно му е обещан брак от един от партньорите.²⁷

27 Trevor O'Reggio, How Martin Luther Transformed Marriage (2021) Faculty Publications 2253. <https://digitalcommons.andrews.edu/pubs/2253>

След като открихме Божествения образец чрез поклонение на истинския Бог и Неговия Син, ние намерихме врата за бягство от тази война между ума и тялото; ние виждаме отговор на конфликта между разум и емоция. Моля читателя да обмисли внимателно колко силна е истината за невидимия Баща, проявена чрез Неговия видим Син и пълната хармония между двамата, като защитна опора срещу неоплатоническия дуализъм.

Католическата църква превърнала безбрачието в най-желания начин на живот, фокусирайки се върху ума и духа, като същевременно умъртвила плътта. На нещата от плътта се гледало като на воюващи с духа на човека. Бракът се превърнал в необходимо зло; не бил идеал, а по-скоро начин да се насладите законно на нещо зло (плътта). Тези принципи изтощили енергията на нациите, които са били завладени от тях, и донесли мрак върху света чрез разпространяване на невежество и суеверие.

Реформацията щяла да отмени безбрачието и да постави брака на по-добра библейска платформа, но излизането от тъмнината щяло да бъде свързано с много предизвикателства.

ПРОТЕСТАНТСКИ РЕАКЦИИ КЪМ КАТОЛИЧЕСКИЯ БРАК

Мартин Лутер, като една от най-влиятелните фигури на Реформацията, говорил за ефекта на римокатолическото учение върху неговите мисли за брака. Сексуалните отношения били осъждани и свързвани със злото на първородния грях. Животът без брачен партньор и посвещението в целибат били въздигнати като по-висше и по-свято състояние на духовност.²⁸

Годината след като Лутер се явил преди *Diet of Worms*, той написал *The Estate of Marriage (Наследството на брака)*. Въпреки че не всеки живеещ днес е запознат с ученията на Лутер за праведност чрез вяра, повечето хора са били повлияни от неговите възгледи за брака и дома.

Четейки *The Estate of Marriage* на Лутер имаме ясно усещане за свобода в неговото писане. Той отхвърля безбрачието като най-висше духовно място, но по-важното е, че той напълно предефинира сексуалното желание като нещо, дадено от Бог като част от Неговия план да бъде плодотворно и да се умножава. Той систематично премахва прекомерните католически пречки пред брака, които Рим използва като начин за печелене на пари, за

28 Trevor O. Reggio, Martin Luther on Marriage and Family. (2012). Faculty Publications. Paper 20. <http://digitalcommons.andrews.edu/church-history-pubs/20>

да извлича средства от населението. Сръчността на писането му, силата на думите му от Словото, донесоха много светлина в мрачния свят на неговото време. Ето как Лутер премахва първата пречка, поставена от Рим:

В своето канонично право папата е измислил осемнадесет различни причини за предотвратяване или разтрогване на брака, почти всички от които аз отхвърлям и осъждам. Наистина, самият папа не се придържа към тях толкова стриктно или твърдо, но човек може да отмени всяко от тях със злато и сребро. Всъщност те са измислени само за да бъдат мрежа за златото и примка за душата, II Петрово 2 [:14]. За да изобличим глупостта им, ще разгледаме всичките осемнадесет от тях на свой ред

Първата пречка е кръвната връзка. Тук са забранили брака до трета и четвърта степен на кръвно родство. Ако в тази ситуация нямате пари, тогава въпреки че Бог свободно го позволява, вие все пак не трябва да вземете за жена вашата роднина от трета и четвърта степен или трябва да я напуснете, ако вече сте се оженили за нея. Но ако имате пари, такъв брак е разрешен. Тези търговци предлагат за продажба жени, които никога не са били техни. За да можете да се защитите от тази тирания... — Мартин Лутер, *The Estate of Marriage*

За да премахне отрицателния ефект, който господството на безбрачието имаше в църквата, Лутер не представя брака като опция, а като задължение на всички християни, освен ако човек има биологичен дефект, който пречи на създаването на семейство, или ако има изключителна дарба да бъде евнух; което означава, че не се влияе от сексуалното желание.

На второ място, след като Бог създаде мъж и жена, той ги благослови и им каза: „Плодете се и се множете“ [Бит. 1:28]. От този пасаж можем да се уверим, че

мъжът и жената трябва и е необходимо да се съберат, за да се размножават. Сега тази [наредба] е точно толкова негъвкава, колкото и първата, и не по-малко достойна за презиране и подигравка от другата, тъй като Бог дава благословията си и прави нещо отвъд акта на сътворението. Следователно, както не е в моята власт да не бъде мъж, така не е мое право да бъде без жена. Отново, както не е във вашата власт да не бъдете жена, така не е ваша привилегия да бъдете без мъж. Защото това не е въпрос на свободен избор или решение, а нещо естествено и необходимо, че всеки, който е мъж, трябва да има жена и всяка жена трябва да има мъж. — Пак там.

След това Лутер представя сексуалните отношения между мъжа и жената като част от природата; Бог го е проектирал да бъде по този начин. Той отслабил силата на доктрината за първородния грях и вината от сексуалното желание в брака.

Защото тази дума, която Бог казва: „Плодете се и се множете“ не е заповед. Това е повече от заповед, а именно божествена наредба [wergck], която не е в наша полза да възпрепятстваме или игнорираме. По-скоро е също толкова необходимо, колкото и фактът, че съм човек, и по-нужно от съня и бодърстването, яденето и пиенето и изпразването на червата и пикочния мехур. Това е природа и предразположение, също толкова вродени, колкото и органите, участващи в тях. Следователно, както Бог не заповядва на никого да бъде мъж или жена, а ги създава такива, каквито трябва да бъдат, така и Той не им заповядва да се размножават, **а ги създава такива, че да трябва да се размножават. И както и да се опитват хората да се противопоставят на това, то остава неустойчиво** и си проправя път чрез блудство, прелюбодеяние и тайни грехове, **защото това е въпрос на природа, а не на избор.** — Пак там.

Въз основа на цитираното разсъждение Лутер настоява свещениците и монахините да нарушат обетите си за безбрачие и да се женят.

Защото Божието Слово, което ви е създало и е казало: „Плодете се и се размножавайте“, пребъдва и управлява във вас; по никакъв начин не можете да го пренебрегнете, иначе ще бъдете обречени да извършвате откатителни грехове без край [...].

От това сега можете да видите обхвата на валидност на всички манастирски обети. Нито един обет на който и да е младеж или девойка не е валиден пред Бога, освен този на човек в една от трите категории, които само Бог е изключил. Следователно свещениците, монасите и монахините са длъжни да изоставят своите обети всеки път, когато установят, че Божията наредба да произвеждат семена и да се размножават е мощна и силна в тях. Те нямат власт чрез никакъв авторитет, закон, заповед или обет да възпрепятстват това, което Бог е създал в тях. Ако обаче му попречат, можете да сте сигурни, че няма да останат чисти, но неизбежно ще се опетняват с тайни грехове или блудство. Защото те просто са неспособни да устоят на словото и наредбата на Бог в тях. Нещата ще поемат своя ход, както Бог е наредил. — Пак там.

Тази стъпка на Лутер е важна. Вярвам, че Бог е срещнал хората там, където са били в писанията на Лутер. Техните възгледи за Бог не им дават ясна картина за Божията Агапе, следователно любовта Агапе не може да бъде разбрана от тях. От това следва, че Лутер представя любовта Ерос към човека като Божия замисъл в природата. Лутер, обучаван в гръцките принципи на неоплатонизма, действа в рамките на тази система, за да отмени безбрачието, но след като е превърнал Библията в свое правило на вярата, той избягва крайностите на простото връщане

към плътта напълно.

Този принцип е жизненоважен за разбиране. Бог не можеше да доведе хората в този момент до по-висш принцип, така че Той е давал на хората принципи, с които те могат да работят и да ги разбират. Искам да противопоставя казаното от Лутер на принципите на движението Баща на любовта. Принципи, основани на това, че Исус е роденият Син, а Бащата и Синът са напълно ненасилствени и неосъждащи. В този контекст представяме някои мисли от книгата *Първородна любов*.²⁹

Когато мислим за събитието, когато Адам за първи път видя Ева, повечето мъже си представят, че той е казал УАУ! ЧОВЕК! И все пак това поставя върху Писанието склонностите на извратеното сърце. Много мъже дори не могат да съзерцават образа на градината от страх, че тяхната покварена природата ще поеме контрол. За да разберем любовта, която беше в сърцето на Адам, когато видя Ева, просто трябва да прочетем Библията.

„Тогава Господ Бог направи жена от реброто, което беше взел от човека, и я доведе при него. И Адам каза: „Това вече е кост от костите ми и плът от плътта ми; Тя ще се нарече жена, защото е взета от мъжа.“ (Битие 2:22-23)

Забележете внимателно думите на Адам, когато очите им се срещат. „Това е кост от моята кост и плът от моята плът; тя ще се нарече жена, защото е взета от мъжа.“ **Основата на тази първоначална любов не беше, че Адам видя нещо красиво, което желаше да притежава. Той видя някой, който бе получил живота си от него; той видя човек, който беше дошъл от близка част, близка до сърцето му и затова я ценеше като свое второ аз. Както Павел ясно го**

29 Можете да я изтеглите от maranathamedia.bg

изразява:

„И тъй, съпрузите трябва да обичат жените си като своите тела; който обича жена си, обича себе си. Защото никой никога не е намразил собствената си плът, но я храни и обгрижва, както Господ прави за църквата. Защото ние сме части на Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости.“ (Ефесяни 5:28-30)

И така, виждаме, че точно както Адам каза на Ева ти си от моята плът и кост, по същия начин вторият Адам казва на църквата, ти си от моята плът и кост. Той ни обича не защото имаме какво да Му предложим, а защото сме произлезли от Него. Каква любов!

Освен това, ако прочетете внимателно историята в Битие 2, ще видите, че Адам е бил поставен в градината над цялото творение, преди жената да бъде създадена от реброто му. Когато тя излезе от него, той ѝ даде всичко, което притежаваше, за да бъде съуправител с него. Още веднъж, направи ли това, защото видя нещо, което искаше да притежава и контролира? Искал ли е да я купи с активите си? Не, това не е любовта, която беше в сърцето на Адам към Ева. Любовта, която беше в сърцето му, беше обичта, която идва от Бог, защото Бог е любов. Но каква любов е това? Гръцката дума за това е *Agape (Agape)*, което означава добронамерена любов; любов, която не зависи от никакви качества притежавани от получателя. Гръцката дума, която днес често означава любов, е *Ерос*, която не е одобрена в Библията. *Ерос* е любов към това, което е красиво, благородно и прекрасно. *Ерос* е желанието да притежаваме и да се наслаждаваме на нещата, които радват очите, апетита и тялото ни. Вижте Съдии 14:2,3 и 2 Царе 11:2 като примери.

Когато Ева дойде при Адам със забранения плод, тя притежаваше нещо, което Бог не беше дал на Адам, за да даде на нея. С този плод Ева сега притежаваше

нещо, което той нямаше. Беше дошла от дървото с ум, изпълнен с нов начин на мислене. Сатана подмами Ева с хитрите си думи. Той ѝ говореше като на човек, който притежава красота от само себе си. Не се обърна към нея като към човек, който е получил наследството си от Адам. Обръщаше се към нея просто като към красива и това я ласкаеше и я караше да забрави източника на красотата си. **Умът, който гледа една жена и мисли за нейната красота, за да получи нещо от нея, е ум, вдъхновен от Сатана.** — *Първородна любов*, 4-5

Богът на католическата църква на първо място е Ерос. Лутер не е бил в състояние да разбере това поради отдадеността си към Троицата. Следователно, Бог можел да реформира брачната институция само дотук. Написаното от Лутер е голям скок напред от римокатолицизма, но това не беше окончателното възстановяване на брачната институция.

Принципите, изразени в книгите *Въпроси на живота*, *Божественият модел на живота* и *Първородна любов*, са по-дълбок призив към концепцията за любовта, която ще накара брака да работи според първоначалния си дизайн. Да се иска от хората да се подчиняват на доживотен брак без истинските основи на Агапе, достъпни за хората, ще направи брака изключително труден. Така можем да разберем защо Лутер предоставя още един компромис в контекста на Ерос и това е законът за развод на невинния партньор. Принципът, който той предлага, е важен в контекста на адвентното пионерско движение, което следва Лутер в неговото тълкуване на Матей 5:32; 19:9.

„И Аз ви казвам: който напусне жена си, освен поради блудство, и се ожени за друга, прелюбодейства; и който се жени за разведена жена, прелюбодейства.“

Тук виждате, че в случай на прелюбодеяние Христос разрешава развода на съпруга и съпругата, така че невинният човек да може да се ожени повторно. Защото като казва, че прелюбодейства онзи, който се жени за друга, след като се е развел с жена си, „с изключение на блудство“, Христос прави съвсем ясно, че този, който се разведе със съпругата си поради блудство и след това се ожени за друга, не прелюбодейства. — Мартин Лутер, The Estate of Marriage

След като Лутер отвори вратата за развод поради клаузата за изключение, той разшири принципа, за да включи и други причини за развод освен просто прелюбодеяние. Лесно е да се покаже, че тези допълнителни аргументи също са небиблейски.

Лутер допуска развод, когато не се предоставят сексуални привилегии на съпруга/та или при изоставяне и живеене на друго място.

Третият случай на развод е този, при който една от страните лишава и избягва другата, отказвайки да изпълни съпружеския дълг или да живее с другото лице. — Пак там.

След това предлага да се следва историята на персийския цар Асуир, когато той отстрани Астин и постави Естир.

Лутер продължава много директно по този въпрос.

Тук трябва да се ръководите от думите на Св. Павел, 1 Коринтяни 7 [:4-5], „Не мъжът владее над тялото си, а съпругата; така и съпругата не владее собственото си тяло, а мъжът. Не се лишавайте взаимно, освен по споразумение“ и т.н. Забележете, че св. Павел забранява на която и да е от страните да лишава другата, тъй като чрез брачния обет всеки подчинява тялото си на другия в съпружески дълг. **Когато единият се съпротивлява и отказва съпружеското задължение, това**

ограбва тялото на другия, което му е дадено. Това наистина противоречи на брака и го разваля.

Поради тази причина гражданското правителство трябва да принуди съпругата или да я умъртви. Ако правителството не предприеме действия, съпругът трябва да смята, че жена му е била открадната и убита от разбойници; той трябва да търси друга. Със сигурност би трябвало да приемем, ако нечий живот бъде отнет от него. Защо тогава да не приемем и ако съпругата се открадне от съпруга си или бъде открадната от други? — Пак там.

Този мисловен процес на Лутер не отговаря на думите на Христос и Павел и другите автори на Новия завет. Но ако не успеем да видим слабостта на лутеровата позиция по този въпрос, тогава да разгледаме друг случай, който той разглежда от дните си като свещеник, от който изглежда не се отказва:

Веднъж записах някои съвети относно такива хора, за тези, които слушат изповед. Това се отнася до онези случаи, когато съпруг или съпруга идва и иска да научи какво трябва да прави: партньорът му не е в състояние да изпълни съпружеското задължение, но той не може да се справи без него, защото открива, че Божията наредба за умножаване все още е в сила в него. Тук ме обвиниха, че уча, че когато съпругът не е в състояние да задоволи сексуалното желание на жена си, тя трябва да избяга при някой друг. Оставете обърканите лъжци да разпространяват лъжите си. Думите на Христос и неговите апостоли бяха обърнати с главата надолу; не трябва ли и те да обръщат думите ми наопаки? В чия вреда ще бъде те със сигурност ще разберат.

Това, което казах, беше следното: ако жена, която е годна за брак, има съпруг, който не е, и тя не е в състояние открито да вземе за себе си друг и също не желае

да направи нещо непочтено, тъй като папата в такъв случай изисква без причина изобилие от свидетелства и доказателства, **тя трябва да каже на съпруга си: „Виж, скъпи мой съпруге, ти не си в състояние да изпълниш брачния си дълг към мен; ти ме измами от моминството и дори застраши честта ми и спасението на душата ми; в очите на Бога между нас няма истински брак. Дай ми привилегията да склуча таен брак с твоя брат или най-близкия роднина и ти ще запазиш титлата съпруг, така че имуществото ти да не попадне при непознати. Съгласи се да бъдеш предаден доброволно от мен, както ти ме предаде без моето съгласие. — Пак там.**

Очевидно е, че поради трудния си опит като монах под игото на Рим, от което искал да освободи хората, Лутер в крайна сметка стигнал до някои крайни заключения. Действията му тук явно били извън Писанието. Ако нещата стоят така по този въпрос, тогава това поставя под съмнение аргументацията му за повторен брак на невинната страна в случай на изневяра.

Не казвам, че Лутер трябва да бъде осъден за изказванията си. Той е една от най-великите фигури в човешката история след апостолите на Христос и повече от всеки друг е извоювал свободата на съвестта за нас в съвременната епоха.

В стремежа си да възстановим всички неща в първоначалното им състояние, ние трябва да благодарим на Лутер, че отвори вратата за възстановяване, но по подобен начин на неговата работа, трябва да продължим делото на реформацията.

Лутер спасил брака от целибата и го направил почтен. Той въвел сватбената церемония в църквата, за да се провежда по надлежен процес. Защищавал младите, като изисквал браковете на по-млади хора да се сключват със

съгласието на родителите. Това били прекрасни реформи. Но трябва да помним, че основополагащите принципи на неоплатонизма и/или любовта към Ерос остават в рамките на протестантската религия. Забележете как Лутер завършва работата си върху Estate of Marriage (*Наследството на брака*):

С цялото това превъзнасяне на брачния живот обаче не съм искал да припиша на природата състояние на безгрешност. Напротив, казвам, че плътта и кръвта, покварени чрез Адам, са заченати и родени в грях, както се казва в Псалм 51 [:5]. **Сношението никога не е без грях; но Бог го извинява чрез своята благодат, защото наследството на брака е негово дело** и той запазва в и чрез греха всичко добро, което е вложил и благословил в брака. – Пак там.

Тъй като Лутер поставя брака в контекста на Ерос, той е прав в това, което казва, в Ерос винаги има похот. Но за тези, които откликват на Третата ангелска вест, която призовава Божиите деца към съвършенство на характера, сексуалното преживяване не може винаги да се счита за греховно.

Можем да се спрем за кратко, за да разгледаме писанията на Джон Калвин за брака. Гледайки през своята призма на суверенитета на Бог и Неговото вечно наказание на нечестивите, Калвин е обсебен от правила, ограничения и наказание на злосторниците. Той разбираемо осъжда всички форми на блудство, но изглежда е бил най-суров към прелюбодеянието.

Калвин запазил най-голямата си критика за греха на прелюбодеянието, който смятал за най-фундаменталното нарушение на създадената структура на брачния завет. Той тълкувал разширено заповедта срещу прелюбодеянието, за да забрани различни незаконни съюзи

и действия, както в рамките на семейната институция, така и извън нея. В брака очевидният случай на изневяра бил полов контакт или всяка друга форма на неприличен сексуален акт със страна, различна от съпруга/съпругата. Калвин смятал тази форма на прелюбодеяние за „най-лошата мерзост“, тъй като с едно действие прелюбодеецът нарушава своите заветни връзки с партньора, Бог и по-широката общност. „Не без причина бракът се нарича завет с Бог“, заявил Калвин от женевския си амвон. Всеки път, когато съпругът наруши обещанието, което е дал на жена си, той не само е дал лъжесвидетелство пред нея, но и пред Бога. Същото важи и за съпругата. Тя не само онеправдава съпруга си, но и живия Бог.“ „Тя се противопоставя на Негово величество.“ **Калвин препоръчвал сурови наказания за прелюбодейците, дори екзекуция в известни случаи**, но също така се стремял да балансира всяко наказание с текущите нужди на невинния партньор и деца, ако страните по-късно се разведат.³⁰

Бихме могли да предположим, че тъй като виновният е трябвало да бъде екзекутиран, невинният очевидно е бил свободен да се ожени повторно! Но освен това,

Калвин се присъединил към Лутер в обявяването на развода и повторния брак на невинната страна, по същия начин както и развода и повторния брак поради изоставяне.

Калвин също се присъединил към Лутер в отхвърлянето на идеята, че бракът е тайнство, като вместо това твърдял, че това е гражданска наредба, контролирана от държавата.

Докато мнозина поставят под съмнение участието на държавата в брака, по време на Реформацията обикнове-

30 Джон Вит, Джон Калвин за брака и семейството. <https://www.researchgate.net/publication/335638773>

но тя превъзхождала църквата по отношение на дисциплината и морала.

Принципите, установени от реформатори като Лутер и Калвин, осигуриха стабилност на обществото през последните 500 години. Но основните норми в рамките на Реформацията в крайна сметка биха спомогнали за справянето с настоящото объркване по отношение на половете и за общия упадък на брачната институция.

След това бих искал да разгледам други фактори, които са се противопоставили на Божествения модел на Отец и Син. Ще видим как Троицата влияе върху връзката между Агапе и Ерос и е една от основните пречки пред базирания на Агапе брак. Ще анализираме и другия реакционен отговор на Рим – Ренесанса, който насърчава хуманизма, подпомагащ разпалването на Френската революция.

АГАПЕ И ЕРОС

Когато обсъждаме настоящата криза на човешката цивилизация, разпадането на морала, объркването на половете и изоставянето на стабилния брак, може да се изкушим да потърсим една единствена причина или група хора, които да обвиним. Можем да укорим международния технократичен елит за насърчаване на антисемейна пропаганда в преследването им на все по-евтина и по-ефективна работна ръка. Или да обвиним ексцесиите на съвременния индивидуалистичен либерализъм, който често насърчава антисемейни програми в стремежа си за свобода от старата система на обществото. Можем да разгледаме въвеждането на противозачатъчните хапчета и сексуалната революция. Има много фактори, които трябва да се вземат предвид.

Но ако си позволим свободата да се задълбочим във влиянията от последните 2000 години, които са оказали въздействие върху нашите семейства и са променили структурите на общността и управлението ни, бихме могли да разберем по-дълбоките причини, поради които институцията на брака е била възпрепятствана да достигне планираната ѝ слава.

Отправната точка за всичко започва тук.

но за нас има един Бог, **Отец**, от Когото като **източник са всички неща** и ние за Него, и един **Господ Исус Христос, чрез чиято посредническа дейност съществуват всички неща** и ние чрез Него. (1 Корин-

| тyani 8:6, Разширен превод на Wuest)

Основната връзка на вселената между Отец и Син е връзката източник и канал. Синът получава всичко, което има от Своя Отец, включително самия живот, тъй като всички неща намират своя източник в Отца.

Наследството на Божия Син от Неговия Отец е това, което определя любовта Агапе на Бащата. Агапе е любов, която дава свободно, без да очаква влияние или мотивация от получаващия. Нека я противопоставим на Ерос по следния начин:

Агапе често се противопоставя на ерос, който не се среща в Новия завет, въпреки че е виден в гръцката философия. Ерос може да се отнася до вулгарна, плътска любов, но в контекста на елинската мисъл той приема формата на духовна любов, която се стреми да осигури най-висшето благо. **Ерос е желанието да притежаваш и да се наслаждаваш** [нуждата или желанието за друг]; агапе е готовността да служиш безрезервно... **Ерос е привлечен от това, което има най-голяма стойност** [необходимост от равен статус или съвместно равенство]; агапе отива при най-малко достойните. **Ерос открива стойността** [търси равното], **докато агапе създава стойност** [прави равни]. **Агапе е подарена любов, докато еросът е необходима любов. Ерос извира от дефицит, който трябва да бъде задоволен. Агапе е преливащото изобилие от божествена благодат.** — „Всемогъщият Бог: сила, мъдрост, святост и любов“, Д. Блош, 2006 г., стр. 147.

Да вярваме, че Исус е роденият Син, означава да вярваме, че Бог Му е дал всичко и затова виждаме в личността на Божия Син един, който е изпълнен с благодарност, радост и любов към Своя Отец.

Да приемете родения Син и да получите Неговия Дух в сърцето си означава да получите живот и Неговият Дух

ще преобърне разрушителните принципи на взаимоотношенията, които са се вихрили из човечеството от хиляди години. Това ще спре опозиционната рамка на Сатана, проявена в неоплатонизма.

Но доктрината за Троицата има в основата си идеята, че Отец, Син и Дух са равни поради присъщата им сила. Така любовта, която съществува между тях, не е Агапе, а Ерос. Те се привличат един към друг поради присъщата им сила. Ето как го казва папа Бенедикт:

Бог е абсолютният и върховен източник на цялото битие; но този универсален принцип на творение – Логосът, изначалният разум – е едновременно и любовник с цялата страст на истинската любов. **По този начин Ерос е върховно облагороден, но в същото време е толкова пречистен, че да стане едно с агапе.** — Енциклика на папа Бенедикт IX, 2005, *Deus Caritas Est* „Бог е любов“.

Папството нарича Бог Ерос изтънчен и пречистен от Агапе, но Той е първо Ерос. Както казва Августин:

Любовта е на някой, който обича, а с любов се обича нещо. — Августин. *De Trinitate* „За Троицата“ Книга VIII.

Августин определя любовта като нещо, което е обичано. За да съществува любовта, някой или нещо трябва да съществува, преди любовта да съществува. Адвентните теолози Уидън, Муун и Рийв я описват по следния начин:

Ако Бог наистина е – в самата Си същност – Богът на „любовта“ (Йоан 3:16 и 1 Йоан 4:8), тогава трябва да вземем предвид следните изводи. Може ли някой, който е съществувал от цяла вечност и който ни е създал по Своя любящ образ – може ли този Бог наистина да се нарече любов, ако е съществувал само като самотно същество? Не е ли любовта особено божествената,

възможна само ако този, който е създал нашата вселена, е множествено същество, което упражнява „любов“ в рамките на Неговото божествено множество от цялата вечност?... [сега цитати от Брус Мецгер] „Унитариянците изповядват, съгласете се с твърдението, че „Бог е любов“. Но тези думи „Бог е любов“ нямат истинско значение, освен ако Бог не е поне две Личности. Любовта е нещо, което една личност изпитва към друга. Ако Бог е бил една личност, тогава преди създаването на вселената, той не е бил любов. **Защото, ако любовта е същността на Бог, той трябва да е притежавал вечен обект на любов.**

Освен това перфектната любов е възможна само между равни. Точно както човек не може да задоволи или реализира своите сили на любов, като обича нисшите животни, така **Бог не може да задоволи или реализира любовта си, като обича човека или което и да е същество.** Бидейки безкраен, той трябва вечно да е притежавал безкраен обект на своята любов, някакво алтер его или, за да използваме езика на традиционната християнска теология, **единосъщностен, съвечен и съравен Син.** — *Троицата*, Уидън, Муун и Рийв, 115-116.

Но Ерос е този, който не може да обича някого по-нисък от себе си, не Агапе. Ерос може само да оцени и да бъде привлечен към нещо равно или по-голямо от себе си. В рамките на Троицата това създава връзка източник-източник на равни, а не връзка източник-канал, както е разкрито в 1 Коринтяни 8:6.

За да замъгли опозиционната рамка, която това създава, както обсъдихме по-рано в глава 14, Троицата смесва трите члена на Божеството в една мистична същност. Така всички елементи произлизат от Единия Бог.

Но тъй като мъжът и жената са създадени по Божия

образ, вярването, че Бог и Неговият Син са еднакви, ще накара съпруга и съпругата да възприемат себе си по един и същи начин, създавайки естествено напрежение или противопоставяне в ръководството на дома. Тяхната позиция и роля във връзката стават неясни; да бъдеш равнопоставен като източник-източник означава, че и двете страни могат да бъдат всичко в този модел – освен че това не е вярно за реалността, мъжът не може да ражда, например.

В истинския възглед за Бог, ясното ръководство на Отец над Неговия Син е възпроизведено при мъжа и неговата съпруга.

Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог. (1 Коринтяни 11:3, NKJV)

Тъй като Христос е получил всичко от Бог и жената е получила всичко чрез съпруга си, произтичащата от това благодарност, радост и почит към този, който дава, осигурява естествено водачество без напрежение.

В рамките на Троицата Синът не получава нищо от Отца, тъй като Той е част от Единия и Самият той дава всичко. Тогава лидерството трябва да бъде произволно или наложено, а не естествено.

По този начин поклонението на Троицата разрушава истинската връзка, която трябва да съществува между съпруг и съпруга, и следователно ще попречи на брачната институция да намери своя завършек на Божия замисъл.

Сатана беше този, който желаше еднаква позиция в Божеството. Той искаше да бъде като Всевишния по позиция и сила. Покланяйки се на Троицата, ние несъзнателно се покланяме на системата, която Сатана предвиждаше и желаше.

Това е една от причините Лутер да не може да преми-

не отвъд Ерос в изказванията си за брака; неговото поклонение на Троицата не му осигурило правилната рамка за внасяне на любовта Агапе в брака.

Адвентните пионери имаха правилното разбиране за Бог и можеха да направят естествен преход към брачната рамка Агапе, ако бяха приели вестта от 1888 г. Но неуспехът да се направи това доведе до връщане към Троицата и по този начин затвори вратата бракът да бъде възстановен на законното му място.

Движението „Баща на любовта“ сега има възможността да предприеме стъпката, за да възстанови брака на правилното му място в контекста на Божествения модел, който е основата на любовта Агапе.

Тази стъпка ще ни позволи да влезем в брак за цял живот, без да е необходимо да се женим повторно след развод. Само пионерското движение, което възстанови истината за Отец и Сина, и вестта от 1888 г., давайки ни рамката за Агапе, може да отвори вратата за новозаветния брак и той да стане реалност.

Дали Божиите хора сега ще предприемат тази стъпка, за да повярват, че Той ще възстанови брачната връзка като завършване на Агапе; любов, която отразява характера на Христос, който остава с всеки един от нас през целия ни живот?

Ще бъдем ли отворени за почукването на вратата на Лаодикия, която отчаяно се нуждае от Агапе? Ще бъдем ли част от движението, което ще затвори пролома в седмата заповед?

СЛЕД РЕФОРМАЦИОННО РАЗВИТИЕ

Въпреки факта, че реформаторите са предвидили разпоредби за развод и са започнали да ги включват в своите правни кодекси, протестантските държави в континентална Европа са направили развода труден за получаване. При формулирането на своите брачни закони те често са се позовавали на католическото канонично право като основа за своето законодателство.

Въпреки атаката на Лутер срещу каноничното право, протестантските юристи, като цяло, стават защитници на възстановяването на каноничното право в протестантските земи.³¹

Социалната структура на обществото, която разглежда семейната единица като установена в разширената семейна мрежа, съчетана със засилването на законите за съгласието на родителите както в протестантските, така и в католическите³² региони, направи развода труден за осъществяване. Сред протестантските нации Англия беше особено резистентна към разводите.

Съпротивата на Англиканската църква срещу развода беше толкова силна, че единственият начин за развод беше чрез акт на парламента - закон, гласуван от двете

31 <https://www.cambridge.org/core/journals/law-and-history-review/article/marriage-law-and-the-reformation/8444F3C7C839D91DE495DC3B031007C2>

32 Това се случило на Тридентския събор в отговор на Реформацията.

камари. Не е изненадващо, че малко хора са имали средствата или желанието да изложат личното си нещастие пред пресата, обществеността и около 800 политици. Когато през 1857 г. законът за развода най-накрая беше приет и „шлюзовете“ бяха отворени, броят на разводите в английската история възлиза на едва 324.³³

Така, въпреки че Реформацията предвиждала развод и повторен брак, по-строгите граждански закони, разширената семейна структура, икономическото неравенство между мъжете и жените, отговорността за отглеждане на деца и големината на семействата били фактори за свеждането на разводите до минимум.

Именно по този въпрос изследователят Дж. Д. Ънуин прави някои интересни заключения за Англия, заедно с шумерските, вавилонските, гръцките, римските и англосаксонските общества като показващи най-голямата социална енергия от всички култури, съществували на този свят.

Когато абсолютната моногамия е правило, бракът е средство, чрез което мъжът си осигурява свършен домашен труд и наследници от своята кръв. Съпругата и нейните деца са под властта на съпруга; в очите на закона само той е субект. Жената е научена да се подчинява на съпруга си във всичко; неин дълг е да му служи и да му се подчинява. Никоя жена не може да има сексуални отношения с друг мъж освен с този, за когото се е омъжила като девственица. Когато е омъжена, не ѝ е позволено да отказва брачни права. В едно абсолютно моногамно общество женското целомъдрие става желателно само по себе си, тъй като след известно време жените приемат като въпрос на чест ограничението, наложено им от техните господа-

33 <https://www.smithsonianmag.com/history/heartbreaking-history-of-divorce-180949439/>

ри. И над децата си човек има пълна власт...

Сред англичаните, въпреки постоянните протести от развълнуваното малцинство, разводът по взаимно съгласие не беше в действие; подобно на католическата традиция, която протестантските и неконформистки англичани бяха наследили, е възпрепятствала правното му приемане. Ако обаче договарящите се страни в английския брак били богати, те могли да осигурят през двадесети век развод, както и когато пожелаят, като се споразумеят да нарушат буквата на съществуващия закон.

С тези две изключения същите промени са направени последователно от шумерите, вавилонците, атиняните, римляните, англосаксонците и протестантските англичани. Тези общества са живели в различни географски среди; те принадлежали към различни раси; но историята на техните брачни обичаи е същата. В началото всяко общество имало едни и същи идеи по отношение на сексуалните разпоредби. Тогава се случили същите борби; били изразени същите чувства; направени били същите промени; последвали същите резултати. Всяко общество е свело сексуалните си възможности до минимум и проявявайки голяма социална енергия е процъфтявало значително. След това е разширило сексуалните си възможности; енергията му е намаляла и изчезнала. Единствената изключителна черта на цялата история е нейната непрестанна монотонност.³⁴

Същността на това, което Ънуин открил в своето обширно изследване е, че най-силните и проспериращи нации са тези, които са започнали с абсолютна моногамия, с ограничен до никакъв предбрачен секс. Съпругът и бащата е господарят на дома и съпругата и децата са му подчинени. Така Ънуин приписва огромния проспери-

34 J.D Unwin, *Sex in Culture* (Oxford University, 1934) p. 381 160

тет на английската нация на нейните брачни принципи за неразривен съюз за цял живот.

Особено интересно е, че голяма част от нациите, изброени от Ънуин, са били представени на Даниил във видение: Вавилон, Гърция и Рим. Ънуин се оплаква, че във всеки случай, когато обществото е просперирало, то е смекчавало брачните си закони и в резултат на това в рамките на три поколения е губило социалната си енергия и сила да управлява.

Не бихме предположили, че всички тези нации са имали любящи семейни отношения или че са били лишени от насилие, а просто бихме наблюдавали връзката между индустриалния и интелектуалния напредък на една нация и нейната консервативна брачна политика.

Мнозина посочват, че просперитетът на протестантските нации е свързан с тяхната религиозна принадлежност. Макар да е вярно, че има аспекти на протестантската вяра, които насърчават просперитета, по-широк поглед върху историята разкрива, че подобни социални енергии са били проявени и в езическите нации, които са се придържали към строги брачни насоки и неразривния брачен съюз.

Протестантството е представено с църквата в Сардис от списъка на Седемте църкви. Има име, че е жива, но е мъртва (Откровение 3:1). Подобно на майка си, тя поддържаше доктрините за Троицата, неделята и основополагащата рамка на неоплатонизма, нюансирана чрез по-твърдо разчитане на Библията, отколкото на авторитета на папите. Като дъщери на Вавилон тя нямаше да избяга от дългата ръка на майка си, но реформата в областите на брака, освобождавайки я от безбрачие, изкова път за просперитет, не главно поради доктрините ѝ, а поради нейната брачна политика.

Можем да се запитаме как е възможно римокатолицизмът, с неговия акцент върху безбрачието, водещ до подкопаване на брака, да запази властта си толкова дълго. А. Т. Джоунс предоставя подходящо обобщение на гения на нейната сила.

Като резултат от политическите трудности от дните на Константин, католическата църква се издига на власт в държавата; така от разрухата на Римската империя тя се издигна до надмощие над царе и народи. Бързо беше разрушила една империя, а сега за повече от 1000 години тя щеше да се окаже живо проклятие за всички щати и империи, които трябваше да я наследят...

Симплиций (467-483), по време на чийто понтификат империята загина, когато херулите, под командването на Одоакър, превзеха цяла Италия, свалиха последния император на Запада, присвоиха си една трета от всички земи и създадоха Херулското кралство, с Одоакър като крал на Италия. Всъщност, колкото повече имперската власт отслабваше и колкото повече империята наближаваше падането си, толкова по-бързо и по-силно нарастваха папските претенции. Така самите бедствия, които бързо доведоха до гибелта на империята и които бяха ускорени от съюза на Църквата и държавата, бяха обърнати в полза на епископството на Рим. През целия период на варварските нашествия от 400 до 476 г. **католическата йерархия навсякъде се адаптира към ситуацията и пожъна сила и влияние от бедствията, които бяха посетени навсякъде.** — А. Т. Джоунс, *Двете републики*, 1891 с. 522.1

Римската власт използва хитрост, измама, мошеничество и умения, за да се добере до власт чрез паразитния процес на впрягане на силата на народите за своя собствена слава. Такава система в крайна сметка трябва да се провали, тъй като Откровение описва царете на земята,

изгарящи блудницата с огън. Накрая светът ще се обърне срещу тази коварна сила, която воюва срещу Бог и скъпоценните институции на брака и съботата.

Франция до голяма степен се съпротивлявала на протестантската Реформация, което водило до по-късен бунт от католицизма, който е много по-насилствен и мащабен по своя обхват, заличавайки християнството напълно от управлението си по време на Френската революция.

Преди революцията бракът във Франция често бил контролиран и регулиран от Католическата църква. Революционерите се стремели да намалят влиянието на църквата и да установят по-светска държава. През 1792 г. революционното правителство издало декрет, с който прехвърлило властта над брака от църквата на държавата.

Гражданският брак станал норма и религиозните церемонии вече не били правно обвързващи.

Революционното правителство също се опитало да промени семейните структури. Била насърчавана идеята за семейството като частна, самостоятелна единица и били положени усилия за намаляване влиянието на разширените семейни структури. Акцентът върху индивидуалните права и автономията в брака отразявал по-широките революционни идеали. Разводът се възприемал от мнозина като право и нещастните бракове трябвало да бъдат „освободени“.

През периода от 1792 до 1803 г. във Франция имало 30 000 развода.³⁵

Тъй като идеализмът на революцията отслабнал, достъпът до развод станал по-труден във Франция. Но семейните принципи на Френската революция нямало

35 <https://lifetakeslemons.wordpress.com/2011/12/22/divorce-and-the-french-revolution/>

да изчезнат напълно. Те оживяха отново през двадесети век, когато протестантските страни станаха проспериращи, по-светски, имаха по-голям достъп до сексуална активност, контрол на раждаемостта и жените намираха по-голямо удовлетворение извън дома. Тези елементи, не всички от които бяха лоши, предоставиха плодородна почва за атака срещу семейството от страна на светския хуманизъм.

Като заобиколен път, това, което е завладяващо за мен, е разединеното тълкуване на Даниил 11:37 от адвентните пионери.

Той няма да зачита нито Бога на бащите си, нито **желанията на жените**, нито ще зачита някой бог; защото той ще се въздигне над всички *тях*. (Даниил 11:37, NKJV)

Джосая Лич учеше, че тази сила е Франция, докато Уилям Милър и Джошуа Хаймс смятаха, че това е папството.

„Нито ще зачита Бога на бащите си, нито желанията на жените, нито ще зачита който и да е бог; защото ще се възвеличи над всички.“ Такава система, както е описана тук, беше Френската революция.

Тя е основана в атеизма и триумфира в събарянето на всичко, което е препречвало целта ѝ. – Джосия Лич *Пророчески изложения, том 2*, стр. 90.1, 1842 г.

„Нито ще зачита Бога на бащите си, нито желанията на жените, нито ще зачита който и да е бог; защото той ще се възвеличи над всички.“ В този пасаж има ясно описание на папството; — Уилям Милър, *Произведенията на Милър*, том 2, стр. 96.1, 1842 г.

И двете позиции, когато говорят за незачитане на желанията на жените, отразяват атаките срещу брака. Трябва да разгледаме важноста на Данаил 11:37 и как

пренебрегването на желанието на жените помогнало на силата, описана тук, да постигне целите си в Даниил 11:40-45. Това било част от траекторията на тази сила да се постави в позицията да разиграе последните събития от земната история.

В случая с Рим той не зачиташе желанието на жените в смисъл, че неговите лидери бяха принудени да водят безбрачен живот или поне се твърдеше, че това е идеалът. Френската революция премахна брачния договор от всяка връзка с Бог или религия. Чрез принципите на равенството, които възприемаше, тя промени естеството на брачните взаимоотношения, като в крайна сметка не даде на жените сигурност във връзката.

Моето наблюдение е, че принципите на Френската революция спрямо брака са естествен плод на католическата доктрина. Тъй като Рим всъщност подкопава брака, дори и да твърди, че го поддържа, той дава плодове, които намираме във Френската революция. Но ние подчертаваме, че за да успеят последните действия на Северния цар, семейната единица е трябвало да бъде дестабилизирана чрез очерняне на брака.

За да завършим тази глава, ще разгледаме сегашното състояние на света. Той е пристрастен към сексуалното удоволствие; а филмовата индустрия възхвалява блудството и прелюбодеянието. Интернет бързо унищожи енергиите на нашата съвременна цивилизация.

Всяка секунда:

- 28 258 потребители гледат порнография в интернет.
- 3,075.64 \$ се харчат за порнография в интернет.
- 372 души въвеждат думата „за възрастни“ в търсач-

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

ката.

Всеки ден:

- 13 128 видеоклипа са качени в pornhub. Само един порно сайт.³⁶
- Изпратени или получени са 2,5 милиарда имейла, съдържащи порно.
- 68 милиона заявки за търсене, свързани с порнография –
- 25% от всички търсения, направени в интернет.
- Правят се 116 000 запитвания, свързани с детска порнография.³⁷

Светът е в спирала на смъртта. Следващото поколение мъже губи всякакво усещане за това как да се отнасят към една жена заради порнографията.³⁸

По-рано споменахме изследването на Дж. Д. Ънуин за секса в културата. Изучил 86 цивилизации в много епохи от историята. Той заяви, че когато една култура приеме предбрачния секс и се откаже от брака за цял живот, това общество ще стане мъртво или инертно в рамките на три поколения.

Годината 1960 бележи появата на контрол на раждаемостта и свободния секс. Скоро след това, в началото на 70-те години, се появяват закони за развод без вина. Ако приемем, че едно физическо поколение хора е около 20-25 години, сега се приближаваме към края на третото поколение, като финалната точка е между 2020 и 2035 г.

36 <https://www.pornhub.com/insights/2018-year-in-review>

37 www.webroot.com/au/en/resources/tips-articles/internet-pornography-by-the-numbers

38 <https://fightthenewdrug.org/sex-before-kissing-15-year-old-girls-dealing-with-boys/>

Ако Ънуин е прав, тогава западната цивилизация ще бъде мъртва до 10 години. Повишаващото се напрежение между САЩ, Русия и Китай, съчетано с нарастващия конфликт в Близкия изток, всичко това ни казва, че времето изтича.

Войната на Рим срещу брака и съботата е на път да достигне своята кулминация. Посредством прилив на всепоглъщаща вълна идва вест, която ще възстанови съботата и брака. Тя започва с приемането на Исус като единородния Божи Син, прегръщайки Неговия ненасилствен, неосъждащ характер и позволявайки Му да ни заведе при Своя любящ Баща.

В тази рамка сега сме призовани към библейския идеал за брак: съюз за цял живот между двама души, като отражение на вечната връзка на Отец и Сина.

ИЗНЕВЯРА И НАРУШЕНИ ПРИНЦИПИ

Всички ние, живеещи като Божии деца в този зъл свят, сме заобиколени от тъмнина. Злото присъства навсякъде и ангелите на Сатана постоянно търсят начини да ни атакуват и унищожат. Давид изразява мира от знанието, че нашият небесен Баща ни защитава от злото.

Давид изпя тази песен на Господа в деня, когато го избави от всичките му врагове и от Саул. Той пееше: **„ГОСПОД е моя канара, моя крепост и мой спасител; моят Бог е моята канара, в която намирам защита. Той е моят щит,** силата, която ме спасява, и моето място на безопасност. Той е моето убежище, моят спасител, Този, който ме предпазва от насилие.
(2 Царе 22:1-3)

Както ни казва Писанието:

Бъдете трезвени, будни! Противникът ви, дяволът, обикаля като ревящ лъв, като търси кого да погълне.
(1 Петър 5:8)

Нашият Отец поставя ангелите Си около нас и ни огражда със Своята защита.

Защото ангелът Господен е страж; той обгражда и защитава всички, които Му се боят. (Псалм 34:7)

Бог не е в състояние да защити онези, които не Му се покланят и не Му се доверяват на същото ниво, както тези,

които Му вярват³⁹. Бог ни казва, че ако ходим в Неговите заповеди и наредби, ще бъдем благословени, но ако не го направим, плодът от нарушаването на наредбите Му ще ни прокълне и унищожи.

„Ако слушаш усърдно гласа на ГОСПОДА, своя Бог, и вършиш това, което е право пред Него, слушаш заповедите Му и пазиш всичките Му наредби, няма да изпратя върху теб нито една от болестите, които докарах на египтяните. Защото Аз съм ГОСПОД, който те изцелявам. (Изход 15:26, NKJV)

„Но ако не слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог, и не спазваш внимателно всичките Му заповеди и наредбите, които ти заповядвам днес, всички тези проклятия ще дойдат върху теб и ще те постигнат:“ (Второзаконие 28:15, NKJV)

Ако нарушим Божиите заповеди, ние създаваме празнини в стената или живия плет на Божията защита. Ако грешим в светлината на истината, Бог не е в състояние да покрие проломите, които създаваме, и Сатана ще намери вход, за да обърка, измами, нарани и в крайна сметка да унищожи.

Който копае яма, ще падне в нея, а който пробие стена, ще бъде ухапан от змия. (Еклисиаст 10:8, NKJV)

Законът от десетте заповеди не трябва да се разглежда толкова откъм забранителната страна, колкото от гледна точка на милостта. Неговите забрани са сигурната гаранция за щастие в подчинението. Когато е прието в Христос, то създава в нас чистотата на характера, която ще ни носи радост през вечните векове. **За послушните това е защитна стена.** — *Избрани вести, книга 1, 235.1*

Както отбелязва Елън Уайт, ние не трябва да гледаме

39 Вижте глава 21 Механизъм на защитата от книгата *Принцип на огледалото*, достъпна за изтегляне от maranathamedia.bg

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

на Божиите заповеди от забранителната им страна. Те са награда сами по себе си. Носят ни благословия и щастие. Когато ходим според тях, ние чуваме Неговия Дух по-ясно и сме в състояние да откликнем, когато Той ни призовава да се отдалечим от опасността.

Както посочихме по-рано в книгата, когато не слушаме Божия Дух, сърцата ни се закоравяват.

И сърцето на фараона се закорави и той не ги послуша, както беше казал Господ. (Исход 7:13, NKJV)

Всеки път, когато съзнателно излизаме извън Божиите заповеди, Неговият Дух ни призовава, обръща се към нас. Ако не знаем Божиите заповеди, тогава нашата съвест не е толкова наясно с опасността, в която се намираме. Никога не е блаженство да бъдеш невеж. Онези, които несъзнателно ходят извън Божиите заповеди, все още страдат от резултатите от злото, но когато съзнателно ходим извън Божия закон, ние сме принудени да закоравим сърцата си, за да изключим гласа на съвестта.

Когато някой престъпи закона относно кражбата, нарушението остава, докато вещта е открадната. Когато предметът бъде върнат, преживяно е покаяние и е получена прошка, проломът е затворен.

Когато се затвори небето и не вали дъжд по причина, че са съгрешили пред Теб, ако се помолят на това място и изповядат Твоето име, и се отвърнат от греховете си, понеже ги съкрушаваш, тогава Ти послушай от небето и прости греха на слугите Си и на народа Си Израил, и им покажи добрия път, по който трябва да ходят, и дай дъжд на земята Си, която си дал в наследство на народа Си. (2 Летописи 6:26-27.)

Когато се отвърнем от греховете си, поискаме прошка, пробивът в защитната стена ще бъде затворен. Но ако някой открадне нещо и след това помоли Бог да му прос-

ти, но запази откраднатото, тогава пробивът остава открит.

А Закхей стана и каза на Господа: **„Господи, ето, отсега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворно.“** И Исус му каза: **„Днес стана спасение на този дом; защото и този е Авраамов син. Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.“** (Лука 19:8-10)

Библията ни казва, че каквото посеем, това и ще пожънем (Галатяните 6:7-8), и че както съдим, ще бъдем съдени (Матей 7:1-2). Ако някой каже лъжа, той отваря сърцето си за лъжлив дух. Тези, които говорят неистини, канят Сатана да ги лъже и да ги измами. Когато четат Писанията, те стават по-склонни да бъдат прелъстени от фалшиви тълкувания на тях или слушане на оратори, които са подпомагани от лъжлив дух. Това е много сериозно. Честността носи честност, а лъжата носи лъжа.

Както Исус каза на Петър, който вземе меч, ще умре от меч. Така и този, който лъже, ще бъде излъган и ще му бъде по-трудно да различи лъжата от истината. Ако позорим родителите си, ставаме непочтени хора, няма да бъдем почитани и т.н.

Какво ще кажете за седмата заповед? Нарушаването на тази заповед винаги нарушава 10-ата заповед за непожелаване на жената на ближния и обикновено включва нарушаване на 9-ата заповед чрез укриване, лъжи и измама. Това със сигурност нарушава първата заповед, защото тези, които прелюбодействат, правят това да бъдат с друг човек, по-важно от Бог. Като християни такива хора приемат Божието име напразно, тъй като животът им не е в хармония с Бога. Акт на кражба е и отнемането на съпруга на друг човек. И все пак, преди всичко това, напускането на съпруга е напълно противоположно на любящия харак-

тер на нашия Отец, който никога не избира да изостави някого, а само позволява на другите да Го напуснат, зачитайки техния избор.

За човек, който е бил кръстен, посветил се е на Бог и е влязъл в общност, която спазва Божиите заповеди и вярата в Исус (Откр. 14:12), тогава изневярата не е грях от невежество. В същото време, за всеки човек, който дава и след това нарушава доживотен обет към друг, това не е наистина грях от невежество. Всеки знае, че посоченото е погрешно на някакво ниво. В следващата глава ще обсъдим принципите на отчетност и невежество срещу бунт, но тук подчертаваме, че всеки има усещането, че изневярата на партньора е погрешна. Нарушава принципите на любящите взаимоотношения.

Човек, който се е отвърнал от своя партньор към някой друг, в крайна сметка ще трябва да погледне в очите на скъпоценния Исус, който никога не избира да се отдръпне от никой човек, при никакви обстоятелства. Ако не са преживели пълно и цялостно покаяние, вината им ще ги завладее чрез самоосъждане. Гледайки в лицето на Исус, те ще извикат скалите да паднат върху тях, така че да бъдат убити с камъни. Не Христос ги убива с камъни, но грехът им е написан с огнени букви в сърцата им. В този момент те няма да намерят прошка за греха си, ако преди това не са плакали горчиво пред Господа и не са преброили цената на това зло.

Чуйте думите от Духа на пророчеството. Вслушайте се в любящия призив в тях, въпреки че някои ще прочетат само грубост и осъждане. В светлината на истината, те са предназначени да помогнат на грешника да разбере сериозната опасност от този грях.

Видях, че седмата заповед е била нарушена от някои, които сега са приети от църквата. Това им е донесло

Божие неodobрение. **Този грях е ужасен в тези последни дни, но църковните [членове] са си донесли Божието неodobрение и проклятие, като са гледали на греха толкова лекомислено. Видях, че това е огромен грях** и не са били положени толкова бдителни усилия, колкото е трябвало, за да се задоволи Божието неodobрение и то да се премахне, като се предприеме строг и щателен курс с нарушителя.

Имаше ужасно, развращаващо влияние върху младите. Те виждат колко лекомислено се гледа на греха от нарушаването на седмата заповед **и този, който извърши този ужасен грях, смята, че всичко, което трябва да направи, е да признае, че е сгрешил и да съжалява, и** тогава ще има всички привилегии на Божия дом и ще бъде държан в прегръдката или общението на църквата.

Те са смятали, че това не е чак толкова голям грях, но са оценили несериозно нарушаването на седмата заповед. Това е било достатъчно, за да се премахне Божият ковчег от лагера, ако нямаше други грехове, които да доведат до отнемането му и да отслабят Израел. — *Свидетелства за сексуалното поведение, прелюбодейството и развода, 248.1-3.*

За тези, които гледат лекомислено на греха на прелюбодейството, тези думи звучат грубо и осъдително, но те са най-сериозен призив към грешните за да им помогне да се изправят пред собствената си присъда в светлината на характера на Исус.

Отдайте почит на брака и останете верни един на друг в него. **Бог със сигурност ще съди хората, които са неморални, и тези, които прелюбодействат.** (Евреи 13:4)

Но как Бог ще ги съди?

| Дори езичниците, които нямат Божия писан закон,

показват, че го познават, когато инстинктивно го спазват, дори без да са го чули. Те показват, че Божи-
ят закон е записан в сърцата им, **защото собствената им съвест и мисли или ги обвиняват, или им казват, че постъпват правилно.** И това е посланието, което провъзгласявам – че идва денят, когато **Бог чрез Христос Исус ще съди тайния живот на всеки.** (Римляни 2:14-16)

Нашият Отец ще издигне Сина Си пред света и всички ние ще погледнем в тези любящи очи и сами ще решим дали можем да влезем в рая или не. Извън присъствието на Исус грешникът може да се чувства уверен, че всичко ще бъде наред и че Бог ще го приеме. Той не си дава сметка за преценката за себе си в светлината на удивителната безкористност на Христос. Мнозина, като Юда, ще плачат, че са предали невинна кръв; те са разпнали Христос наново.

Всеки, който е извършил прелюбодеяние срещу партньора си, със сигурност може да бъде простен. Жената, хваната в прелюбодеяние, беше свободно простена от Христос, но не забравяйте, че тя трябваше да преживее момент на ужас, да мисли, че може да бъде убита с камъни. Трябваше да има вяра, за да издържи това изпитание; тя трябваше да се придържа към Божиата любов чрез Христос, докато беше напълно изложена пред Христос и църквата за греха си на прелюбодеяние.

Църковните лидери на всяка религиозна общност, които не призовават грешника да се покае и които замазват греха на прелюбодеянието, разширяват нарушението на прелюбодеянията върху цялата група. Една чума веднага навлиза в общността и започва да заслепява очите на нищо неподозиращите членове, докато мнозина изгубят вярата си в истината. Ето защо Духът на Исус чрез Елън Уайт изрече следните думи:

Тези, които нарушават седмата заповед, трябва да бъдат отстранени от църквата и да нямат нейното общение, нито привилегиите на Божия дом. **Ангелът казва: „Това не е грях на невежество.**

Това е съзнателен грях и ще получи ужасното посещение от Бог, независимо дали този, който го извършва, е стар или млад. — *Свидетелства за сексуалното поведение, прелюбодейството и развода, 248.4*

Тези, които прелюбодействат, трябва да бъдат отлъчени от църквата, за да разберат сериозността на престъплението си срещу Бога и себе си. Грехът трябва да изобилства преди благодатта да изобилства (Римляни 5:20). Милостта може да бъде осигурена само с истина (Псалм 89:14). Когато човек се е покаял и е прекратил прелюбодейната връзка, след определен период от време може да бъде отново приет в църквата. Ако техният единствен истински партньор ги приеме благосклонно, това ще бъде добре, но ако не, напомняме си думите на Павел:

Но за женените имам заповед, която не идва от мен, а от Господ. Съпругата не трябва да напуска съпруга си. Но ако го напусне, **нека остане сама или в противен случай да се помири с него.** И съпругът не трябва да напуска жена си. (1 Коринтяни 7:10-11)

Това е изключително сериозен въпрос. Елън Уайт продължава с последиците за църквата.

Никога този грях не е бил смятан от Бог за толкова изключително неправилен, както в днешно време. Защо? Защото Бог очиства за Себе Си един избран народ, ревностен за добри дела. Именно в момента, когато Бог пречиства за Себе Си този особен народ, [неосветени] индивиди се намесват сред нас. Въпреки директните истини, които са чули – ужасите на Божието Слово, представени пред тях, и цялата пламтяща истина за тези последни дни, предназначена да съ-

буди Израел –те съгрешават с високомерие, дават воля на всички разпуснати страсти на плътското сърце, задоволяват животинските си наклонности, позорят Божието дело и след това признават, че са съгрешили и съжالياват!

И църквата ги приема и казва „Амин“ на техните молитви и увещания, които са смрад в ноздрите на Бог и причиняват Неговия гняв да дойде върху стана. Той няма да обитава в събранията им. Онези, които продължават така безразсъдно, замазвайки тези грехове, ще бъдат оставени на собствените си пътища, за да бъдат изпълнени със собствените си дела. — *Свидетелства за сексуалното поведение, прелюбодейството и развода, 249.1-2*

Искаме да направим това кристално ясно: всеки човек, който прелюбодейства, държи пролома отворен, докато не се покае за греха си и не го изостави. Ако продължат да се женят за друг човек, това нарушение остава отворено, сърцата им ще се закоравяват всеки ден, когато остават в тази греховна връзка, докато накрая съвестта им не бъде изгорена с нажежено желязо; те са се отдръпнали от Божиите умолявания.

В последния съд, в присъствието на Христос и всички ангели, те си припомнят решението да изоставят брачния си партньор и тогава виждат кръста в различна светлина: виждат Христос прободен от техните решения, откриват в детайли тежестта, поставена върху техния партньор, виждат травмата, която са причинили на децата си, църквата и общността, и ще се осъдят за проявяването на характер в контраст с Христос. Те чувстват, че не биха могли да живеят в чистата атмосфера на небето. Техният характер е напълно нехармоничен с безкористния пулс на рая.

Всяка религиозна общност, която оправдава такава прелюбодейна връзка, ще премахне Божия ковчег; нару-

шението ще бъде и върху тях; сърцата им ще се закоравят и накрая те вече няма да чуват гласа на Бог. Любовта към грешника изисква общността на вярата да представя истината на онези, които са в прелюбодейни отношения с искрена нежност.

Скъпи братя и сестри, моля, разберете сериозността на този проблем. Ние сме на границата на небесния Ханаан. Знаем, че нашият Баща е неразбираемо милостив, но ние, хората, не сме; нашият Отец знае нещата, за които няма да можем да си простим в светлината на Неговия характер. Апелираме към всички да гледат на Божиите заповеди в Писанието не като на наказание, а като на спасение. Ние не искаме никой да се присъедини към Каин, заявявайки в присъствието на Бог: „Грехът ми е по-голям, отколкото може да бъде простен.“ (Битие 4:13 LXX).

Остава въпросът: какво да кажем за онези, които са били жертви на прелюбодеяние? Ами онези, които са се оженили повторно, преди да станат християни? Първо трябва да говорим по въпроса за отговорността и след това ще разгледаме тези по-конкретни случаи.

БЕЗ ЗАКОН НЯМА ГРЯХ

Библията описва греха като престъпване на закона (1 Йоаново 3:4). Писанието и Духът на пророчеството определят закона като отражение на Божия характер.

Божият закон е толкова свещен, колкото и самият Бог. **Той е откровение на Неговата воля, отражение на характера Му, израз на божествена любов и мъдрост.** Хармонията на творението зависи от съвършеното съответствие на всички същества, на всичко, одушевено и неодушевено, със закона на Създателя. Бог е постановил закони за управлението не само на живите същества, но и на всички природни процеси. — *Патриарси и пророци*, 52.3

Когато сме наясно със закона, той изисква бунт за да поеме в различна посока. Бунтът е твърдо решение да се противопоставим на волята и характера на Бог.

Нашата единствена дефиниция за грях е тази, дадена в Божието слово; това е „нарушението на закона;“ **действието на принцип, воюващ с великия закон на любовта, който е в основата на божественото управление.** — *Великата борба*, 492.2

Човек, израснал в света без познаване на Божиите заповеди, може да премине през развод и повторен брак, без наистина да познава закона или последствията от тези неща. Когато дойде в църквата, осъзнава Божия закон. Ако се ожени повторно в света, не е разбирал закона и следователно не се е бунтувал срещу него. Както Павел казва:

защото законът предизвиква гняв; тъй като къде-то няма закон, *няма* и престъпление. (Римляни 4:15, НКJV)

Все пак, когато човек влезе в църквата и осъзнае какво е направил, той ще се покае според принципите на греха на невежеството. Както цитирахме от Джоузеф Бейтс по-рано:

Всички, които по незнание са сключили такива незаконни брачни завети и по този начин са нарушили Божиите заповеди, според гореспоменатото свидетелство от писанията, ще намерят облекчение, като спазват следните правила, а именно:

„И ако някой от обикновените хора съгреси поради незнание, докато прави нещо против някоя от заповедите на Господ относно неща, които не трябва да се правят, и бъде виновен; или ако узнае за греха, с който е съгрешил, тогава да принесе приноса си,... и свещеникът да извърши умилоствение за греха, който е извършил, и ще му се прости. Лев.4:27,28 и последната част на стих 35.

Според евангелието приносът е богоугодна скръб за греха. Павел казва: „Който беше преди богохулник (нарушил третата заповед) и гонител, и ощетяващ; но получих милост, защото го направих по незнание в неверие. (1 Тим. 1:13) — *Ревю енд Херълд*, 12 март 1857 г.

Такъв човек е добре дошъл в общността на вярата. Всеки, който преминава през развод и повторен брак, все още ще страда от естествените последици от нарушаването на седмата заповед, но Бог му дава благодат да премине през това в покаяние и смирение.

Такава беше разликата между Сатана и Адам. Сатана съгреси в светлината на истината, докато Адам беше в неведение относно по-дълбоките принципи на закона.

Той пое по път, далеч от Бога, но не се разбунтува по същия начин, както направи Сатана, защото имаше по-малко разбиране на закона и затова му беше даден втори шанс.

Но дори като грешник, човекът е бил в различна позиция от тази на Сатана. Луцифер в небето беше съгрешил в светлината на Божиата слава. На него, както на никое друго създадено същество, не беше дадено откровение за Божиата любов. Разбирайки характера на Бог, познавайки Неговата доброта, Сатана избра да следва собствената си егоистична, независима воля. Този избор беше окончателен. Нямаше какво повече Бог да направи, за да го спаси. Но човекът беше измамен; умът му беше помрачен от софистиката на Сатана. Той не знаеше височината и дълбочината на Божиата любов. За него имаше надежда в познаването ѝ. Гледайки Неговия характер, той може да бъде привлечен обратно към Бог. — *Копнежът на вековете*, 761.5

Но за дете, отгледано в светлината на Евангелието и Божиите заповеди, което е наясно със закона, който казва „не прелюбодействай“, ако то порасне и прелюбодейства, постъпката е бунт срещу това, което знае за правилно.

Спомням си една вечер, когато бях на гости при близък приятел в Пуерто Рико. Седяхме на плаж и си говорехме със съседа, който беше ветеран от Виетнам. Той каза нещо проникновено за това, когато му било предложено да заеме административна позиция, за да бъде човекът, който помага да се реши кой да отиде на фронтовата линия да се бие. Заяви ни, че е отказал, защото не е искал да носи отговорност за изпращането на друг човек на смърт. Тогава ни сподели нещо дълбоко, което говори за човешката правосъдна система. Той каза, че „няма прошка за този, който наруши своя морален кодекс.“ Възхищавах се на смелостта му да остане на фронтовата линия, вместо да наруши моралния си кодекс, и се замислих върху дълбо-

кото изказване, направено от човек, който би предпочел да умре, отколкото да изпрати други хора на смърт.

Това говори за дълбоко вкоренената система на правосъдие в човека, която сме получили от Сатана: „всеки грях трябва да бъде наказан“ (*Копнежът на вековете* 761.4). Нашият Отец ни познава твърде добре; Той знае как ще се развият нашите характери, когато нарушим заповедите, за които сме наясно, че са истина.

За тези от нас, които са претърпели скръбта да бъдат разведени поради желание на партньора си и да са изоставени заради някой друг, ако сте действали според принципа на повторен брак за невинна страна, след като сте опитали всичко възможно да помирите брака си, тогава е много по-вероятно да не сте се разбунтували срещу това, което сте разбрали за правилно. Ако с молитва сте потърсили съвета на църквата, изложили сте своя случай и сте се позовали на принципа на невинен повторен брак, тогава съвестта ви трябва да е чиста. В такъв случай и в светлината на това, което сега знаем, такива двойки трябва да изповядат греха си на невежество, че не са знаели, че Библията не предвижда повторен брак. Ако сте щастливо женени, тогава няма причина да се разделяте, тъй като не сте се бунтували срещу това, което сте знаели, че е правилно.

За тези, които са дошли в светлината на характера на Отца в радостта на Бащата и Сина, които може би обмислят повторен брак, моля, разгледайте библейските доказателства, които сме представили. Въпросът, който трябва да си зададете, е: вярвате ли на Библията, дори когато ви се струва трудно? Любовта и радостта на Отца и Сина носят ли ви утеха до такава степен, че да можете да си починете в Тяхната любов? Продължаването с идеята, че искате да се ожените повторно, разкрива липса на разби-

ране на Божията любов, показана в светлината на Четвъртата ангелска вест.

От това, което ни казва Писанието, аз препоръчвам повторните бракове да не се извършват от хора в движението. За тези, които са нови във вестта и са били напуснати от партньор заради някой друг и този партньор не е част от вестта, тогава в ограничени случаи повторният брак може да осигури необходимото приспособяване и отстъпка за тези, наранени от греха. Но бих ви насърчил да изчакате, да изучавате и да бъдете укрепени във вестта. Вярвам, че Божията благодат е достатъчна, но както виждам, моят Спасител не принуждава и не задължава хората, ако желаят да поемат по-слабия път, ние не бихме ви отказали общение.

Но с цялата любов и за да ви помогнем в размисъла върху този сериозен въпрос, бихме попитали: желаете ли да живеете според най-висшето откровение на истината в Писанията? Искате ли да повярвате на думата на Исус, че Той ще ви утеши, ще ви благослови и ще се погрижи за вас? Но разберете, че не бих могъл да проведа обряд, нито мога да препоръчам на някого в рамките на движението да има повторен брак, защото това е против най-висшето откровение на Писанието, до което сме достигнали. Просто казвам, че не бихме отказали приятелство, защото не вярвам, че в такъв случай би имало нарушение.

По същество това би било отстъпка за онези, които живеят в старозаветното преживяване. Казвам това като процес на преход към небесния идеал на брака за цял живот с един партньор. Това е, което Бог иска за Своите деца и това е най-безопасният вариант.

Но на тези, които са били женени и разбират настоящата истина, бих казал просто, че нямате основание за повторен брак според Писанието.

Моля всички лидери на движението да се обърнат към тези, които желаят да сключат повторен брак, да им покажат Писанията и да ги попитат дали искат да ходят в цялата светлина, която Бог е разкрил, или не?

За тези, които са се влюбили в скъпоценната истина, която Бог ни е дал, призовавам да ви да заемете по-висшата позиция, вместо да поемете по пътя на повторния брак. Нека светът види, че Отец и Синът са достатъчни. Това също така ще ви позволи да държите сърцето си отворено към партньора си, да се молите за него и да живеете така, както Исус живее с всички нас, Той никога не се отказва; Той никога не ни напуска до смъртта.

Призовавам всички, които се намират в труден брак, да се молят Духът на Исус да носи кръста, както прави с всички грешници на този свят. Ако нещата станат непоносими, тогава неохотно се разделете, но направете това с цел да се молите за партньора си, като същевременно поддържате надежда и вяра за помирение в някакъв бъдещ момент.

Напълно съм наясно с последиците от това, което предлагам. Призовавам да основаваме всичко, което правим, на Писанието. Исус ни казва да живеем според всяко слово, което излиза от Божиите уста. От моето изучаване на Словото съвестта ми ме убеждава, че повторният брак е против принципите на Божия характер. Като служител на Евангелието, мой дълг е да ви кажа истината с любов и това, което вярвам, че е най-висшето благо.

Разбирам защо Бог благоволи да позволи развод и повторен брак в миналото. Това отразява търпението и дълготърпението, което е невероятно. Но сега, в тези последни дни, Бог призовава Своя народ да достигне до възстановеното разбиране за брака. Това ще даде на всички ни много по-ясна картина за това как нашият Баща

и Неговият Син никога не се отказват от никого. Нека се
вслушаме в призива и да бъдем благословени.

БРАКЪТ И ИЗКУПЛЕНИЕТО

Една от най-големите фундаментални промени в разбирането, които открихме в движението Отец на любовта, е как разбираме Изкуплението. В основата Му е процесът, чрез който се помиряваме с Бог. За да обобщя, ще цитирам от книгата *Умилостивение*:

Именно в старозаветния поглед върху Кръста справедливостта изисква да бъде удовлетворена. Новият завет желае повторното обединение на две сърца в любов и хармония. За да се случи това, неразбирането, което хората са имали относно характера на Бог, трябва да бъде премахнато, в противен случай изкуплението не може да се осъществи.

Старозаветният кръст успокоява нашия гняв и ни позволява да простим на Бог за трудностите, които сме срещнали в живота. Новозаветният кръст ни дава достъп до свещената стая на сърцето на Бог и ни позволява да преброим цената на това, че сме съгрешили срещу Него, на безопасно място, без осъждане.

Страховитата картина на съдията в Даниил 7, който проверява всяка наша мисъл и действие, се трансформира в картина на

Светилище, което вече не изисква кръв, позволявайки да бъде пречистено в Данаил 8. — *Умилостивение*, 191-192⁴⁰

Старозаветното Изкупление изисква наказание, докато Новозаветното изисква търпелива, любяща издръжливост от страна на Бог до такава степен, че грешникът да осъзнае колко греши спрямо Него. Както се изразява Джордж Файфилд:

Изкупление може да бъде извършено само чрез такова разкриване на Божията любов, въпреки греха и скръбта, че сърцата на хората да бъдат докоснати до нежност; и те, бидейки избавени от заблудите на Сатана, могат да видят колко ужасно и напълно погрешно са разбрали божествения Един и как са се противопоставили на Духа на неговата благодат. Така те могат да бъдат водени, като завръщащи се братя, да се приберат в дома на Отеца в блажено единство.⁴¹

В брака между Христос и Неговата църква Той е невинната страна, а ние грешниците сме виновните. Как се отнася Исус към нас? Той понася ужасни страдания заради нашия грешен егоизъм, ден след ден, година след година. Тези, които желаят да го видят, ще съзрат колко любящ е бил Христос към тях и сърцето им ще бъде разбито. Кръстът им говори силно за това как Той ни е възлюбил въпреки нашата омраза и жестокост към Него.

Всички ние сме призвани в този път на помирение с онези, които ни се противопоставят както в църквата, така и в трудните бракове.

Старозаветният брак изисква наказание, прогонване или смърт за престъпление, за да се направи изкупление. Новозаветният брак приканва невинната страна да обича своя брачен партньор или своята църква. Приканва ги да бъдат готови да страдат търпеливо в лицето на отхвърлянето и егоизма. Кани ни да се молим за онези, които са

41 Джордж Файфилд, Бог е любов, (1897), страница 48.

ни наранили, и да се надяваме за промяна, дори когато изглежда невъзможна, без нужда от наказание.

Ако вярваме, че Бог изисква наказание за греха чрез смърт, преди да може да се извърши изкуплението, напълно логично е, когато съпруг или съпруга са претърпели ужасно отношение един от друг, да искат да се разделят с партньора си като наказание. Изгонването е по-вежлив начин да се каже: „Ти си мъртъв за мен“.

Но когато разберем, че Бог е изтърпял кръст през цялата човешка история и че Той не съди или осъжда, ние сме призвани в различен контекст за справяне с труден брак. Трудният брак е покана за носене на кръста; това е покана да се доближим до Исус, за да придобием силата Му да издържим страдания и трудности. Това е покана да привлечете Божия Дух в по-големи количества през съботата и празниците и да знаете, че във всичкото, страдание, Христос е точно там, чувствайки го с вас, освен това Той го усеща много повече, защото сърцето Му е много по-нежно от нашите.

Така че начинът, по който виждаме Изкуплението, пряко засяга начина, по който разбираме как да разрешим един труден брак. Ще влезем ли в Новозаветното изкупление по темата за брака?

За всички, които вярват, че Христос ще унищожи нечестивите накрая, е възможно да Го сравнят с крал Хенри VIII. Когато жена му не раждала, той наредил да я убият, тъй като не можел просто да се разведе с нея. При Второто пришествие християнството вярва, че Христос ще убие невярната Си съпруга заедно с всички, които са отказали да се отзоват на поканата за сватба. Ако поставим тази тема в контекста на родител, занимаващ се с деца, Христос абортира Своите неверни деца и им пречи да дойдат в света на светлината от света на тъмнината, който можем

да сравним с утроба.

Това представяне на Христос е отвратително. В светлината на четвъртия ангел знаем, че нашият Спасител, подобно на Неговия Отец, не използва никакво насилие.

Принципите на Божия характер бяха основата на образованието, което постоянно се представяше пред небесните ангели. Тези

принципи бяха **доброта, милост и любов**. Само доказващата се светлина трябваше да бъде призната и свободно приета от всички, които заемаха позиция на доверие и власт. Те трябва да приемат Божиите принципи и да убедят всички, които са били в служба на Бог, чрез представянето на истината, справедливостта и доброто, [че] това е единствената сила, която трябва да се използва. **Никога не трябва да има принуда....**

Тези принципи трябва да бъдат великата основа на образованието във всяка администрация на земята. Правилата, дадени от Бог, трябва да се спазват и уважават във всяка църква. Бог е наредил това. Неговото управление е морално. **Нищо не трябва да се прави по принуда.**

Истината трябва да бъде преобладаващата сила. Всяка служба трябва да се извършва с желание и от любов към работата за Бога. Всички, които са удостоени с влиятелни позиции, трябва да представляват Бог, тъй като когато служат, те действат на Негово място. — *Триумфиращият Христос, 13.2-3*

Заплахата да убиете неверен партньор или да абортирате децата си, които не ви се нравят, е използване на принципи извън Божия характер. За тези от нас, които знаят, че Бог не изоставя никого, нито използва сила, е ясно, че, когато това се прилага към темата за брака, развеждането с партньора с цел повторен брак не е в духа

на Христос, а в този на Сатана.

Вярно е, че невинен партньор като Христос може да бъде оставен извън сърцето и дома на своя закоравял спътник, но с Исус те стоят на вратата и търпеливо чукат, търсейки отново достъп до своя любим.

В същия контекст Христос стои пред вратата на сърцата ни, умолявайки ни да премахнем греха на повторния брак, защото той не е част от Божия характер.

ВОДЕНИЧЕН КАМЪК НА ВРАТА

Искам да се върна към принципите, които обсъдихме в глава 8 на тази книга. Цитирам:

Този благословен съюз [брак], направен по образа на Отец и Сина, е съюзът, от който се създават деца. Идентичността на детето произлиза от тази любяща връзка. Каналът на благословията, в който живее детето, зависи изцяло от родителите, които поддържат принципите на благословия и подчинение. — *Не закоравявайте сърцата си*, глава 8

Обмислянето на развод и повторен брак изисква не само закоравяване на сърцето към партньора, но и към всички деца, родени в този брак. Благославящата система, която Бог е проектирал, за да помогне на децата да процъфтяват и растат, се разрушава от подобни действия. В книгата „*Войни на идентичността*“ подробно се описват някои от въздействията върху децата, чиито родители са се развели.

Шокът, гневът и скръбта, изпитвани от нежеланата страна, често се сравняват с преживяването на смъртта на партньор. Опустошителната реалност на развода означава повече от просто разделяне на имуществото, това означава предефиниране на цялата ви идентичност.

Най-големите жертви, разбира се, са децата. Диапазонът от разрушителни емоции, които преминават през

сърцето на едно дете, не само по време на събитието, но и до края на живота му, никога не може да бъде напълно изчислен.

Джим Конуей анкетира стотици възрастни, които са били деца на разведени, и гамата от емоции, които изпитват, е описана по следния начин:

Нешасти	72%
Чувствали се безсилни	65%
Чувствали се самотни	61%
Страхували се	52%
Били ядосани	50%
Чувствали се изоставени	48%
Почувствали се лично отхвърлени	40%
Чувствали се безполезни	30%

Бидейки деца на разведени тези възрастни са останали със следните проблеми:

Постоянно търсещи одобрение	58%
Блокиращи част от миналото си	54%
Съдейки себе си твърде строго	53%
Вземащи се твърде на сериозно	47%
Прекалено реагиращи на ситуации, над които нямат контрол	42%
Все още имащи проблеми с връзките	40%

Чудно ли е, че Бог казва: „Мразя развода!“ Малахия 2:16. Независимо от това как се случва или кой кого напуска, загубата на семейни отношения е опустошителна за всички страни. Няма победители, когато семейните отношения се разпаднат. — *Войни на идентичността*, 26-27

Кой може да измери скръбта, натоварена върху едно

дете, когато родителите му се разведат и последва повторен брак? Често децата се обвиняват за раздялата на родителите си. Вината, която носят, ги води към всякакъв вид пристрастяващо поведение и често повтарят тъжната история на родителите си в собствените си взаимоотношения.

Тогава Той каза: Истината ви казвам, ако не се обърнете и не станете като дечицата, няма да влезете в небесното царство. И тъй, който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство. И, който приеме едно такова детенце в Мое име, Мене приема. **А който съблазни едно от тия малките, които вярват в мене, за него би било по-добре да окачат на врата му голям воденичен камък и да потъне в морските дълбочини.** (Матей 18:3-6)

Славата или ценността на децата е техният баща. Когато майката и бащата се разделят, достъпът на детето до тази ценност е намален. Едно дете без стойност ще изпита всякакви скърби и безполезността, която чувства, ще бъде усетена от другите.

Когато родителите видят пълния ефект от развода си върху децата си и осъзнаят истината за Божия характер, те може да бъдат завладени от мисълта, че действията им са по-големи, отколкото могат да бъдат простени.

Вярно е, че в някои случаи оставането заедно не е възможно, защото едната страна е напълно решена да следва пътя на греха. Нашият фокус тук е просто да разгледаме дългосрочните последици от разкъсването на връзката, чрез която децата се появяват на света.

Този вик от името на децата е част от посланието на Илия, за което говори Малахия.

Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен. И той ще обърне

сърцето на бащите към чадата и сърцето на чадата към бащите им; Да не би да дойда и поразя земята с проклятия. (Малахия 4:5-6)

Проклятието, с което Бог поразява земята, не е нещо произволно. Това е проклятието, което децата получават от родителите си, когато домашната им среда е разрушена, което води до несигурност и нестабилност.

Забелязваме връзката между разбитата домашна среда и духа, управляващ царете на земята.

...по-възрастните жени също, да бъдат благоговейни в поведението си, да не са клеветници, да не пият много вино, бидейки учители на добрите неща – да увещават младите жени да обичат мъжете си, да обичат децата си, да бъдат дискретни, целомъдрени, домакини, добри, послушни на собствените си съпрузи, **за да не се хули Божието слово.** (Тит 2:3-5, NKJV)

Така той ме отведе с Духа в пустинята. И видях жена, седяща на червен звяр, *който беше пълен с имена на богохулство*, имащ седем глави и десет рога. (Откровение 17:3, NKJV)

Обърнахме внимание на този процес в книгата *Въпроси на живота* за това как безполезността на една душа може да я накара да се стреми да контролира другите по тираничен начин. Малкото момче, което плаче, докато заспи, защото родителите са разкъсали света му, може да осигури мотивацията за разкъсване на света в по-голям мащаб. Вглеждайки се в детството на тези, които са стигнали до там да водят ужасни армии, често се разкрива, че те са имали родители с разбита или нефункционираща връзка.

Съществува паралел между лозунга „моето тяло, моят избор“ и „моят брак, моят избор“. И в двата случая животът на детето не се счита за важен. Плодовете от подоб-

ни решения могат да доведат само до страдание, скръб и смърт.

Нека чуем вика на нашия Спасител, Който изтърпява всички страдания на децата, защото родителите им са решили, че не могат повече да живеят заедно.

Искам да изразя благодарност на всички родители, които са се борили с трудни обстоятелства, за да запазят брака си, заради техните деца. Със сигурност е кръст да се носи, но плодът в живота на децата може да бъде достатъчна награда, ако се прави в християнски дух.

Когато мислите за развод и особено за повторен брак, моля, помислете за децата.

ЛЮБОВТА НИКОГА НЕ СЕ ОТКАЗВА

Когато Павел определя Божията любов, Агапе, в 1 Коринтяни 13, той заявява:

Любовта никога не се отказва, никога не губи вяра, винаги е обнадеедена и издържа при всякакви обстоятелства. Пророчеството и говоренето на непознати езици и специалните знания ще станат безполезни. Но любовта ще трае вечно! (1 Коринтяни 13:7-8, KJV)

Ако любовта никога не се отказва и тази любов пребъдва в нас, тогава ние никога няма да се откажем от тези, които обичаме. Този принцип се простира далеч отвъд брачния партньор; важи за всички близки и трайни взаимоотношения, които имаме с хората около нас. Да, може да имаме познати, които не вървят по пътя на светлината и които не познаваме добре⁴², но за тези, които сме обичали, с които сме се молили, за които сме се грижили и сме прекарвали приятно време, не можем просто да захвърлим взаимоотношенията, когато приятелите ни поемат в различна посока. Ние никога не ги забравяме, винаги се молим за тях и копнеем за повторно свързване и възстановяване, когато настъпи раздяла.

Това не се отнася само за нашето семейство и приятели, но и за църквата. Пастор Робърт Уилънд направи това критично наблюдение относно принципа на Агапе и връз-

42 Исус има тясна връзка с всеки човек и затова никога не може да изостави никого.

ката му с любовта към църквата:

Критиците, които са готови да изоставят надеждата за църквата, несъзнателно воюват с фундаменталната истина за Божия характер – „Бог е агапе“ (1 Йоаново 4:8). „Окончателното изкупление“ трябва да включва окончателно помирение с реалността на Неговия божествен характер в контекста на нетипологичния (реалния) Ден на умилостивението. Там, където евреите се провалиха, църквата трябва да победи в отговор на благодатта, която наистина „изобилства много повече“ — Робърт Дж. Уилънд, *„Толкова, колкото обичам...“*, 1986 г.

Църквата на адвентистите от седмия ден е църквата на Божия остатък. Тези, които имат Агапе в себе си, няма да изоставят църквата в сърцата си. Те ще бъдат вечно благодарни за благословенията, които са получили чрез църквата, и никога няма да спрат да се надяват, че Бог ще я помири със Себе Си. Вярно е, че не всеки човек в църквата ще избере да се помири, но Духът на Агапе се надява и се моли за нея и нейните лидери.

Принципът за развод и повторен брак в семейна среда настройва човек в посока, че взаимоотношенията са преходни; в крайна сметка те могат да започнат да се възприемат като неуместни. Този принцип след това се разпространява и в други взаимоотношения с приятели, съседи и колеги. Ако човек избере развод и повторен брак въпреки съвета на братя и сестри, той ще бъде изкушен не само да изостави своя партньор, но и всеки човек, който не му казва това, което иска да чуе. Това подготвя личността да заглуши всеки глас, който не е съгласен с неговия собствен и е изключително опасно.

Същият принцип важи и за онези в църквата, които искат да накарат да замълчат хората, които им насочват

вниманието към истината за Божия Син. Църквата използва библейския принцип на изключване не като изкупителен принцип, за да привлече човек обратно към светлината, а като средство за отлъчване на хора, които не подкрепят църковното верую.

Всички тези неща са нарушения на принципите на Агапе, които разкриват любов, която никога не се отказва, никога не спира да се надява и да се моли.

Нека перифразираме твърдението на пастор Уилънд за църквата и да го приложим към брака.

Критиците, които са готови да изоставят надеждата за [своя партньор], неволно са във война с основната истина за Божия характер – „Бог е агапе“ (1 Йоаново 4:8). „Окончателното изкупление“ трябва да включва окончателно помирение с реалността на Неговия божествен характер в обстановката на нетипологичния (реалния) Ден на умилоствението. Там, където [църквата] се е провалила, [144 000] трябва да успеят в отговор на благодатта, която „много повече изобилства“. — Робърт Дж. Уилънд, *„Толкова, колкото обичам...“*, 1986 г.

Ако наистина вярваме в Агапе характера на Бог, трябва да се откажем от практиката на развод и повторен брак. Вярно е, че за някои може да се наложи да се разделят за определен период от време, дори за години, но Агапе никога не губи надежда. Това е доказателството за Агапе в действие.

В църковната сфера всеки глас, който призовава хората да напуснат Църквата на АСД и да я изоставят, или който се стреми да създаде заместваща църковна организация, казва, че е загубил надежда за църквата. Агапе никога не отпада; никога не се отказва.

Друг фин метод за отказване от хората идва под

формата на универсализъм. Пламенността на молитвата, която обикновено бихме направили за онези, които изглеждат изгубени, отслабва чрез това спиритуалистично учение. Изглежда, че подкрепя дълбока грижа за всички, но в действителност това е начин човек да се почувства добре за някого, когото обича, но който е необърнат. Това е решение, оправдаващо липсата на вяра и надежда. За универсалиста, човек все пак влиза във вечен живот, независимо дали се разведе и се ожени отново, въпреки че може да боли, и това го кара да бъде снизходителен по въпроса, точно както обикновено съществува благосклонност по други трудни въпроси.

Тъй като адвентистите вярват, че трябва да вървим нагоре по тесния път, за да сме готови за Второто пришествие, последователната структура на доктрината е изключително важна. И в този контекст систематичните последици от развода и повторния брак са огромни. За запознатите с вестта на Бащата на любовта знаем, че принципите на седемте стъпала на стълбата на Петър са свързани със седемте църкви.⁴³

Последните две стъпала в стълбата на Петър са братска доброта (Филео) и любов (Агапе). Ето пълната таблица на седемте стъпки и седемте църкви:

Стълбата на Петър (2 Петр. 1:5-7)	Седем църкви (Откр. 2 и 3)	Агапе
1. Добродетел	1. Ефес – Добродетелен,	Изгубена Агапе

43 Вижте тази статия за разширено обяснение. <https://maranathamedia.com/article/view/peters-ladder-agape-and-the-seven-churches>

Любовта никога не се отказва

(G703)	разширяване на евангелието страдание. Научаване за омразата	Откр. 2:4
2. Познание (G1108)	2. Смирна – Познание за страдание. Научаване за омразата на света срещу Христос	Не се споменава
3. Въздържание (G1466)	3. Пергам – Въздържание сред компромис (хранят се с идоложертвено и блудстват)	Не се споменава
4. Търпение (G5281)	4. Тиатир – Търпение по време на дълъг период на мрак Епохи (538-1500 г. от н.е.)	Агапе се завръща Откр. 2:19
5. Святост (G2150) или благочестие	5. Сардис – възходът на благочестието движения в отговор на Рим	Не се споменава
6. Братска доброта (G5360)	Филаделфия	Светът знае, че Аз възлюбих (Агапе) реформите учредени от теб. (Откр. 3:9)
7. Агапе (G26)	Лаодикия – ще отговори ли?	Изобличи тези оставащи само във Филео

Каква по същество е разликата между Агапе и Филео? Ние получаваме фразата *братска любов* от Филео. Агапе означава да обичаш, докато Филео означава да бъдеш приятел. Един приятел може да покаже симпатия и чувство на привързаност поради обща кауза или споделяне

лена история, но Агапе обича при всички обстоятелства. Конкордансът на Стронг противопоставя двете думи по следния начин:

Филео⁷

От G5384; да бъдеш приятел на (обичам [индивид или предмет]), тоест да изпитвам привързаност към **(обозначавайки лична привързаност, като въпрос на сантимент или чувство; докато G25 [Агапе] е по-широка, обхващаща особено преценката и съзнателното съгласие на волята като въпрос на принцип, задължение и уместност: двете по този начин са свързани много като G2309 и G1014, или съответно като G2372 и G3563; първото е основано на сърцето, а второто на разума); по-специално да целувам (като знак на нежност): – целувам, обичам.**

Филео извира от емоциите, докато Агапе се закотвя във волята. Можем дори да кажем, че Агапе е източникът, от който Филео може да бъде последователно поддържан. Нашите чувства са променливи и понякога нестабилни. Агапе гарантира, че любовта ни към другите не се променя, дори ако те ни наранят или се обърнат срещу нас.

За да може последната църква на Откровението да победи, тя трябва да добавят към своите чувства основани на Филео, принципната, основана на дълга любов Агапе. Когато една двойка изпитва любов, тя има Филео. Когато започнат да изпитват трудности, тогава любовта Агапе ще ги държи заедно, избирайки да показват любов, когато другият не го прави.

За да станем част от 144 000, ние трябва да отговорим на Иисусовата Агапе в нашите взаимоотношения с партньора си, близките ни приятели и църквата. Не можем да се откажем от тях. Ако имаме Агапе, ние няма да ги изоставим, независимо дали е заради друг партньор, друга

църква или друг близък приятел.

Когато разглеждам призива на Исус към Неговата църква – булката, сърцето ми трепти. Признавам, че нямам тази любов в себе си. Чувствам голямата си нужда. В църквата има много хора, които са ме отхвърлили и не желаят да общуват с мен. Понякога се изкушавам да им върна това, което са ми причинили, но не мога да го направя. Докато гледам Исус, виждам, че трябва да бъде разпнат с Него. Трябва да продължа да обичам, да се надявам и да търпя в името на Христос и тези, които обичам в църквата.

Моля се да видите многото причини, поради които въпросът за развода и повторния брак не може да съществува там, където Агапе е в сърцето. Без Агапе е невъзможно да се стигне до този стандарт.

Без познаването на Божия истински любящ характер, който не осъжда и не насилва, не е възможно да бъдем трансформирани в същия този образ и нашите бракове и приятелства ще пострадат. Но сега, въоръжени с тази истина, ние сме призовани да преминем от професори във Филаделфия към победители в Лаодикия. Колко прекрасно ще бъде да получим обещанието, дадено на онези в Лаодикия, които победят.

На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отеца Си на Неговия престол. (Откровение 3:21)

В първата глава споменахме за паралелите между двете институции от Едем: съботата и брака. Точно като съботата, бракът в Новия завет е силно представяне на евангелието, Изкуплението и как Бог се отнася с нас, чрез Неговото огромно дълготърпение и приемане, чакайки децата Му да се върнат при Него.

Това, което Елън Уайт е написала за съботата, се отна-

ся и за институцията на брака:

Но тези безценни скъпоценности [за брака] бяха поставени във фалшиви рамки [неоплатонизъм, безбрачие, образ на равенство в Троицата]. Тяхната скъпоценна светлина беше направена да служи на заблудата. Бог желаше те да бъдате премахнати от техните рамки на заблуда и заменени в светлината на истината [Отец и Син, Божествен модел, Характера на Бога, Двата Завета]. Това дело можеше да извърши само божествена ръка. Чрез връзката си със заблудата, истината служеше на каузата на врага на Бога и човека. Христос дойде да я постави там, където тя ще прослави Бога и ще извърши спасението на човечеството. — *Копнежът на вековете*, 287.4

Работата по възстановяването на съботата на нейното законно място е отбелязала много напредък; сега желаем същото за брачната институция, така че тя също да отразява вечното евангелие.

Във вестта от 1888 г. съботата е трансформирана от заповед, която трябва да се спазва под страх от смърт, в обещание за дара на Духа на Исус, който ще ни възстанови до завършеност в Христос. По същия начин е нужно бракът да се трансформира от заповед, която трябва да се спазва под страх от смърт, в обещание на Иисусовия Дух да изяви Агапе на нашите партньори, никога да не ги оставяме, като по този начин разкрива Агапе на Отца и създава каскаден ефект върху всички близки взаимоотношения. Призовавам всички братя в настоящата истина да отворят сърцата си за цялостните последици от Агапе. Нека държим на нашите бракове, приятели и църква. Нека Агапе ни накара никога да не губим надежда, а по-скоро да държим здраво увереността си до края, като поверяваме всичко в ръцете на Отец чрез Исус Христос, нашия Господ.

ДРУГИ СЪОБРАЖЕНИЯ

В тази глава ще разгледам някои от въпросите, които биха могли да възникнат, когато се обмисля темата за брака, който е за цял живот.

Един наистина добър въпрос, който някои задават, е какво ще стане, ако се омъжа за някого, за когото не е Божията воля? Ако Бог не желае брака, тогава как може да направи двамата една плът? Това вероятно е въпрос, който Яков зададе на сутринта след сватбата си с Лия.

И така, на сутринта, ето, това беше Лия. И той каза на Лаван: Какво е това, което ми направи? Не за Рахил ли ти служех? Защо тогава ме измами? (Битие 29:25 NKJV)

Бог не каза на Яков да отпрати Лия. След като бракът беше консумиран, той не можеше да бъде разтрогнат. Ако нашият Отец в небето следваше принципа за разтрогване на бракове, които не бяха част от Неговия план, това е много добър случай, когато Той би могъл да разкрие тази воля.

Второ, Небесният ни Отец не е своеволен. Той не принуждава децата Си да вървят в една посока. Бог със сигурност ни води чрез Своя Дух; впечатлява умовете ни с това, което би било добро за нас; отговаря на молитвите ни, когато Го молим за мъдрост... но не ни принуждава. Също така може да се твърди, че Господ не е предупредил Яков да не се жени за две съпруги, но това служи само като доказателство, че Бог не отменя нашите избори. Той

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

работи в рамките на решенията, които вземаме, и прави всичко възможно, за да ги превърне в благословия.

Истина ви казвам, към каквото се привържете на земята, това ще бъде свързано на небесата; и каквото оставите на земята, ще бъде оставено и на небесата. Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което поискат, това ще бъде направено за тях от Моя Отец на небесата. Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм Аз посред тях. (Матей 18:18-20 NKJV)

Когато двама души изрекат обети пред Бог, семейството и приятелите, Той почита дадените обети и се заема да накара всички неща да работят заедно за добро (Римляни 8:28). Ние всички сме Божии деца и Той може да изпрати Духа Си на онези, които молят с вяра за помощ. Ако имаме Агапе любовта на Христос, ние ще обичаме този, на когото сме дали своите обети, и ще молим Бог да ни помогне да изживеем тези обещания.

Ако всеки път, когато детето вземе решение, а родителят го отмени, тогава то никога няма да почувства тежестта на своите решения. Децата ще навлязат в по-високо ниво на несигурност при вземането на решения, тъй като те могат да бъдат грешни.

Разглеждаме и думите на Моисей относно обетите,

Ако някой направи оброк пред ГОСПОДА или се закълне, за да се обвърже с някакъв договор, той не трябва да нарушава думата си; ще направи според всичко, което излиза от устата му. „Или ако жена направи обет на ГОСПОДА и се обвърже с някакъв договор, докато е в бащиния си дом в младостта си, и баща ѝ чуе нейния обет и договора, с който се е обвързала за себе си, и баща ѝ мълчи, тогава всичките ѝ обети ще останат в сила и всеки договор, с който се е обвързала за себе си, ще остане в сила. Но ако баща ѝ я отмени в деня,

когато чуе, тогава никой от нейните обети, нито от договорите ѝ, с които се е обвързала за себе си, няма да остане в сила; и ГОСПОД ще я освободи, защото баща ѝ я е отменил. (Числа 30:2-5 NKJV)

Ако нашият Отец в небесата трябваше да застане на мястото на баща и да отмени обета на скъпоценната Си дъщеря, налагаше се да направи това в деня, в който обещанието беше дадено. Мълчанието на Бог по време на сватба показва, че Той позволява обетите на Неговите деца да останат в сила, защото цената на промяната на такова жизненоважно решение след направеното обещание е много по-лоша от това да позволиш обетът да бъде изпълнен. Но в допълнение към това, както прочетохме по-горе, щом човек даде обет, той не може да бъде отменен.

Но преди всичко, братя мои, не се кълнете нито в небето, нито в земята, нито с друга клетва. Но нека вашето „Да“ бъде „Да“, а вашето „Не“, „Не“, за да не изпаднете в осъждане. (Яков 5:12 NKJV)

Ние сме предупредени да оставим нашето „да“ да бъде „да“, а нашето „не“ да бъде „не“, за да не изпаднем в осъждане. Промяната на обвързване за цял живот нанася големи щети на душата. Нашият Отец никога не изрича нещо, което не е вечно. Като Негови деца ние трябва да правим същото.

Другият проблем с мисълта, че може би съм се оженил за неправилния човек, е, че това го лишава от силата да спазва обетите си. Ако партньорът не прави това, което искам, тогава мога да започна да смятам, „не беше Божията воля да се оженим.“ Такива мисли дестабилизируют брачните отношения и подкопават любовта и доверието. Ако приемем обещанията на Бог, че с Него всичко е възможно, и представим молбите си пред Него, тогава можем

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

да почиваме безопасно в Словото Му. Ако Бог може да възкреси мъртвите, Той може дори да ни промени, въпреки че е възможно да сме слепи за собствените си грешки.

Друг библейски текст, който трябва да бъде разгледан, е този:

Не се свързвайте заедно с невярващите. Защото какво общо има правдата с беззаконието? И какво общение има светлината с тъмнината? (2 Коринтяни 6:14 NKJV)

Ако някой се ожени за невярващ, можем да кажем, че той е несходно свързан, но този текст не се отнася за брачния обет, тъй като Петър ни казва:

Съпруги, също така, бъдете покорни на мъжете си, така че дори ако някои не се подчиняват на словото, те без дума да могат да бъдат спечелени чрез поведението на жените си, (1 Петрово 3:1 NKJV)

Принципът на Агапе ни казва, че любовта страда дълго и е милостива – тя никога не отпада. Както обсъдихме преди, Павел ни казва, че мъжът не трябва да напуска жена си, нито жената трябва да напуска мъжа си. Но ако невярващият партньор реши да напусне, тогава вярващият не е в робство, което да го принуждава да остане. Вярващият партньор търпеливо остава сам, за да даде възможност на напускащия за помирение отново.

Но ако го напусне, нека остане сама или в противен случай да се помири с него. И съпругът не трябва да напуска жена си. (1 Коринтяни 7:11)

Ето защо в следващия стих се казва, че вярващият партньор може евентуално да спаси своя невярващ партньор. Как? Като понася напускането, без да затваря шанса му да се върне, чрез повторен брак.

Защото откъде знаеш, жено, дали ще спасиш мъжа си?

Или откъде знаеш, съпруже, дали ще спасиш жена си?
(1 Коринтяни 7:16 NKJV)

Разширение на този принцип за женитба за неподходящия човек може да се намери в историята на Ездра, глави 9 и 10. Някои от народа, дори от водачите били женени за езически съпруги.

Като се свърши това, първенците дойдоха при мене и казаха: „Израилевият народ и свещениците, и левитите не са се отделили от хората на тези земи и спазват техните мерзости, мерзостите на ханаанците, хетите, ферезейците, евусейците, амонците, моавците, египтяните и аморейците. Те са вземали от дъщерите им за себе си и за синовете си, тъй че святият род се смесил с хората на тези земи; дори ръката на първенците и на по-видните лица е била първа в това престъпление.“ (Ездра 9:1-2)

В резултат на тези греховни практики, Ездра бил много притеснен. Той извикал към Господа с покаяние:

Помолих се: „Боже мой, срамувам се; изчервявам се да вдигна лицето си към Теб. Защото нашите грехове са натрупани по-високо от главите ни и нашата вина е достигнала до небесата. От дните на нашите предци до сега, бяхме потънали в грях. Ето защо ние и нашите царе и свещеници бяхме на милостта на езическите царе на земята. Бяхме убити, заловени и опозорени, както и днес. (Ездра 9:6-7)

Духът на Ездра е възхитителен. Той изпитвал дълбока скръб за нечестията на своята нация. Повтарял в молитва неуспеха ѝ да се подчини на Божиите инструкции да не се жени за други нации.

Твоите слуги, пророците, ни предупредиха, когато казаха: „Земята, в която влизате, за да я притежавате, е напълно осквернена от отвратителните дела на хората, които живеят там. От единия край до другия земя-

та е пълна с поквара. Не позволявайте на дъщерите ви да се женят за синовете им! Не вземайте дъщерите им за жени на синовете си, и не търсете никога мира им или благата им; за да се укрепите и да ядете благата на тази земя, и да я оставите в наследство на потомците си завинаги.' (Ездра 9:11-12)

Той искал да оправи нещата, което е добро. Хората видели голямата му мъка и дошли да плачат с него, а след това един от онези, които постъпили зле, направил предложение към нацията.

Докато Ездра се молеше и правеше тази изповед, плачейки и лежейки по лице на земята пред Божия храм, много голяма тълпа от хора от Израел - мъже, жени и деца - се събраха и плакаха горчиво с него. Тогава Сехания, син на Йехиил, потомък на Елам, каза на Ездра: „Ние бяхме неверни на нашия Бог, защото се оженихме за тези езичнички от земята. Но въпреки това има надежда за Израел. **Нека сега направим завет с нашия Бог да напуснем всички тези жени и родените от тях**, съгласно съвета на господаря ми и на онези, които треперят от заповедта на нашия Бог; и нека се постъпи според закона. (Ездра 10:1-3)

Ездра приел това предложение и го приложил.

Тогава Ездра стана и закле началниците на свещениците на левитите и на целия Израил, че ще постъпят според това заявление. И те се заклеха. Тогава Ездра стана и тръгна от Божия дом за стаята на Йоанан, Елиасивовия син; но когато стигна там, не яде хляб и не пи вода, защото тъжеше за престъплението на онези, които са били в плен. (Ездра 10:5-6)

Тогава нещата станали сериозни. Излязъл указ, че на тези, които не се съберат в тридневен срок, имуществото им ще бъде конфискувано и те ще бъдат отстранени от събранието.

И прогласиха по Юда и Ерусалим сред всички изгнаници да се съберат в Ерусалим; и че ще бъде конфискуван целият имот на всеки, който не дойде до три дни, според решението на началниците и старейшините, а сам той ще бъде отлъчен от обществото на изгнаниците. И така за три дни се събраха всички Юдови и Вениаминови мъже в Ерусалим. Беше деветият месец на двадесетия ден от месеца; и целият народ, седейки в двора пред Божия дом, трепереше поради това нещо и от поройния дъжд. Тогава свещеник Ездра стана и им рече: Вие сте извършили престъпление, като сте взели чужденки за жени и сте увеличили вината на Израил. Сега изповядайте се на ГОСПОДА, Бога на бащите си, и изпълнете волята Му. Отделете се от племената около вас и от вашите жени-чужденки. Тогава цялото събрание отговори със силен глас: Както си казал, така трябва да направим. (Ездра 10:7-12)

Какво прави нашият Отец в небето, когато децата Му не се подчиняват на инструкциите Му към тях? Бог ги среща там, където са. Знаем, че Бог мрази развода, той е разрушителен за всички участници, но тъй като нацията остава в Стария завет, се използва старозаветно решение. Абсолютно вярно е, че бездействието би замърсило нацията до такава степен, че тяхната идентичност можеше да бъде непоправимо увредена. Ездра действал възможно най-състрадателно в ситуацията.

Това беше началото на една чудесна реформация. С безкрайно търпение и такт, и с внимателно отношение към правата и благосъстоянието на всеки засегнат индивид, Ездра и неговите сътрудници се стремяха да водят каещите се от Израел по правилния път.
– Пророци и царе 622.3

Но както Исус каза на фарисеите, това беше приспособяване към закоравяването на човешките сърца. Бог не инструктира Израел да предприеме такова действие,

но реформата им донесе благословение. Можем да сравним това с действията на свещеника Финес, който прокара копие през Зимри и Хазвия, за да затвори пролома в Израел, донасяйки благословия на Финес. Неговите действия не представят характера на Бог, но Израел беше избавен от криза, която те самите създадоха.

Когато Бог каза на Авраам да послуша жена си, за да изпрати Агар и Исмаил, това беше старозаветно решение на ситуация от Стария завет. Ако Авраам, Сара и Агар бяха в състояние напълно да прегърнат Новия завет, те всички щяха да се разкаят за ролите, които изиграха. Агар щеше да признае на Сара грешката си и по същия начин Сара на Агар. Тогава Агар би признала, че връзката ѝ с Авраам е прелюбодеяние и сама би се оттеглила от нея. С излекуваната връзка, Исмаил може би щеше да е израснал под защитата и благословията на Авраам, а Агар може би щеше да е осигурена не много далеч от дома на Авраам. Но човешката природа прави тези неща много трудни за вършене. Изхвърлянето на Агар и Исмаил не представлява характера на Бог и винаги има последствия от подобни действия, но това беше най-доброто нещо, което можеше да се направи при настоящите обстоятелства.

Следователно, не бихме се обърнали към този пример в Ездра, за да ни даде ръководство как да се справим с определени ситуации, свързани с развода. Бракът с езическа съпруга със сигурност се квалифицира като небалансирано обвързване, но отговорът не беше новозаветно решение, нито отразяваше Божия характер.

Помислете за примера, когато Исус се сблъсква с проказа. Той имаше силата да я излекува, вместо да се зарази от нея. Ако мъжете в Израел, които са се оженили за езически съпруги, имаха този Дух, те можеха да спечелят жените си за истината. Но желанието им да се оженят

за съпруга-друговерка разкрива тяхното ниско ниво на духовно възприятие, което гарантира, че ще получат проказата на езическите обичаи, вместо да ги преодолеят.

При нарушаване на обетите, които са поели в брака, те са претърпели щети, но това е бил най-добрият изход от лошата ситуация по това време. В светлината на Исусовата личност и Неговото откровение за характера на Бог, ние сме призовани да се издигнем по-високо от това.

Глава 25

ВАШИТЕ ПЪТИЩА НЕ СА МОИТЕ

Има някои водещи принципи, които сме научили в движението Баща на любовта, които трябва да вземем предвид, когато разглеждаме институцията на брака и Божиите цели за него.

Един от ключовите текстове е Исаия 55:8-9 – „вашиите пътища не са Моите пътища“. Този текст предоставя въведение в царството на взаимоотношенията, където стойността идва от Този, който ти дава живот, вместо да се използва живота, който Бог дава, за да докажеш стойността си.

В глава 14 от книгата *Въпроси на живота* ние представихме релационния възглед за Божия закон. Това осигури контекста за вестителите от 1888 г. заедно с Елън Уайт да заявят, че десетте заповеди са десет обещания за това какво Бог ще направи в живота на онези, които имат вяра-та в Исус.

„И каквото и да поискате в Мое име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, ще го направя. Това обещание е дадено при условие: „Ако ме обичате, спазвайте заповедите ми“. **Десетте заповеди, „Ще постъпваш“ и „Не постъпвай“, са десет обещания, дадени ни, ако се подчиняваме на закона, управляващ Вселената.** — *Ревю енд Хералд*, 26 октомври 1897 г.

И както подчертахме в книгата „*Както ти съдиш*“, глава 11, тъй като Божият закон е духовен, той не е произволен правен кодекс, който изисква от нас да се подчиняваме, използвайки собствените си ресурси, а е духовен кодекс, който ни показва характера на Бога и ни обещава какво ще ни даде Той, когато се доверим на Исус и Неговата вяра, за да направи тези неща реалност в нас.

Един от ключовите моменти, които представихме в резултат на това, е преживяването на съботната почивка, намерено в Христос. Единственият начин да я получим е Духът на Исус, който почива в Своя Отец, да дойде в сърцата ни. Съботният отдых е дар на Исусовия Дух, който се проявява в нас. Христос е Господар на съботата, защото Той е родения Син. Раждането Му е основата на Неговата почивка. Тя не е произволна или поетична, а реална защото роденият Син гледа към Своя Баща за всичко. Този е източникът на съботното преживяване. Можем да имаме това преживяване, като вярваме в родения Син. То е безплатен подарък.

Този принцип е жизненоважен за разбиране и прилагане към цялото ни осмисляне на Писанието. Той е в основата на „като гледаме, ние се променяме в същия образ“. Елън Уайт го казва по следния начин:

Грешникът може да се съпротивлява на тази любов, може да откаже да бъде насочен към Христос; **но ако не се противи, ще бъде привлечен към Исус**; знание за плана за спасение ще го отведе до подножието на кръста в покаяние за греховете си, които са причинили страданията на Божия скъп Син. — *Пътят към Христос*, 27.2

Чрез това разбиране ние подчертаваме, че в характера на Бог няма нищо произволно. Той никога не насилва никого и по никакъв начин. Влияе на всеки човек чрез

благия Си Дух и тези, които не се съпротивляват, ще проявят характера Му такъв, какъвто го е замислил.

Упражняването на сила е в противоречие с принципите на Божието управление; Той желае само службата на любовта; и **тя не може да бъде заповядана; не може да се спечели със сила или власт.** Само чрез любов, любовта се пробужда. Да познаваш Бог означава да Го обичаш; Неговият характер трябва да бъде изявен в контраст с характера на Сатана. Тази работа може да извърши само едно Същество в цялата вселена. Само Този, Който познаваше висотата и дълбочината на Божията любов, можеше да я изяви. В тъмната нощ на света Слънцето на правдата трябва да изгрее, „с изцеление в крилете Си“. (Малахия 4:2) — *Копнежът на вековете [Животът на Исус Христос]*, 22.1

В Божието царство позицията не се печели чрез фаворизиране. Не се заслужава, **нито се получава чрез произволно даряване.** Тя е резултат от характера. — *Деяния на апостолите*, 543.2

Въз основа на тази истина виждаме, че нищо в нашите характери няма да се променя, когато отидем на небето. Характерите, които сме формирали тук на земята, са тези, които ще имаме на небето.

Ако сте се отчуждили и не сте успели да бъдете библейски християни, обърнете се; защото характерът, който носите в изпитателното време, ще бъде този, който ще имате при идването на Христос. Ако искаш да бъдеш светец на небето, първо трябва да бъдеш светец на земята. Чертите на характера, които цените в живота, няма да бъдат променени от смъртта или от възкресението. — *Адвентен дом, [Дом и семейство]* 16.2

Нашият първи принцип е, че Бог няма да направи

нищо произволно или насила, за да ни промени в небето.

Второ, ние разглеждаме този жизненоважен принцип относно формирането на човека:

И Господ Бог създаде човека *от* земна пръст и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана живо същество. (Битие 2:7, NKJV)

Живата душа не е просто дух; тя е дихание на живот от Божия Дух плюс тяло. Истината на Божествения модел ни казва, че всичко невидимо се проявява чрез видимото. Като пълно отхвърляне на неоплатонизма, Библията декларира хармоничния съюз на духа и тялото като една личност. Вярно е, че при възкресението ще имаме нови тела, но те са жизненоважни канали, в които действат нашите характери и дух. Духът не може да работи без тялото.

Възкресението на Исус беше предобраз на окончателното възкресение на всички, които спят в Него. Лицето на възкръсналия Спасител, **Неговото държание, речта Му бяха познати на учениците.** Като Исус възкръсна от мъртвите, така тези, които спят в Него, трябва да възкръснат.

Ще познаем приятелите си, както учениците познаваха Исус.

Те може да са били деформирани, болни или обезобразени в този смъртен живот, въпреки това те възкръсват в съвършено здраве и симетрия в прославеното тяло, тяхната идентичност ще бъде съвършено запазена. Тогава ще познаем точно както сме познати.
— *Копнежът на вековете, [Животът на Исус Христос]* 804.1

Когато Исус възкръсна, маниерите Му бяха същите, учениците разпознаха гласа Му и Го познаха по чертите. Христовата идентичност на земята се прояви чрез мъжко

тяло. Божественият модел ни учи, че източникът никога не е без канала. Мъжките качества на Христос бяха запазени при възкресението Му, защото Неговият Отец не направи нищо произволно, за да промени тези характеристики. Вярно е, че личността на Христос притежава женски качества в божествената Му връзка с Неговия Отец, но за нас Той се проявява чрез мъжки глас и тяло.

Тъй като възкресението на светиите ще бъде по същия начин, това означава, че мъжете и жените ще бъдат възкресени в мъжки и женски тела, защото това е жизненоважна съставка за запазване на човешката идентичност.

Принципите на неоплатонизма поставят ума срещу тялото, което потенциално насърчава война на ума срещу пола, който тялото проявява. Трансджендъризмът е следствие от неоплатонизма. Но Бог създаде мъж и жена в началото. През първите пет дни от сътворението Бог каза, че нещата са добри, но на шестия ден обяви създаването на човека за *много добро*.

И Бог видя всичко, което създаде; и ето, беше **твърде добро**. И стана вечер, и стана утро, ден шести. (Битие 1:31)

Единственото нещо, за което цялата Вселена трябваше да има по-добро разбиране, беше връзката между Отец и Сина. Адам и Ева бяха създадени специално, за да представят образ на Отец и Сина. Те трябваше да бъдат живо свидетелство за истинността на връзката между Отец и Сина.

Мъжките и женските качества проявяват жизненоважни аспекти на връзката между Бог и Неговия Син. Те са крайно необходима съставка, дадена на Вселената, за да обясни Божествения модел.

Мъжките и женските атрибути осигуряват контекста

за единството между Адам и Ева. Те са част от учебните инструменти на Вселената.

Следователно заключаваме, че във възкресението ще бъдем възкресени като мъже и жени. Но означава ли това, че съпругът и съпругата ще запазят връзката си по Божествен модел на небето и на новата земя? Трябва внимателно да изследваме библейските доказателства и ще го направим в следващата глава, но начинът, по който четем Писанията, зависи от рамката и принципите, които използваме.

Духът на пророчеството ни разкрива пълната омраза на Сатана към брачната връзка и решимостта му да я унищожи. Отново повтаряме цитат, който споделихме преди:

Но когато Бог каза на Своя Син: „Да създадем човека по нашия образ,“ **Сатана ревнуваше от Исус.** Той пожела да бъде консултиран относно формирането на човека и **тъй като не беше, той се изпълни със завист, ревност и омраза.** Желаше да получи най-високите почести в небето редом с Бога. — *Ранни писания*, 145.1

Ревността на Сатана към връзката на Христос с Отец естествено се обърна срещу образа, който Бог направи на Себе Си и на Своя Син.

След като Сатана не беше свободен да подбужда бунт в небето, враждата му срещу Бог намери ново поле – той планира гибелта на човешкия род. В щастието и мира на святата двойка в Едем видях блаженството, което завинаги бе изгубил. Движен от завист, той реши да ги подтикне към непокорство и да им навлеche вината и наказанието за греха. Щеше да превърне любовта им в недоверие и хвалебствените им песни в укори срещу техния Създател. Така не само щеше да потопи невинните създания в нещастieto, което сам

си бе навлякъл, но щеше и да хвърли упрек към Бог и да предизвика скръб в небето. — *Патриарси и пророци*, 52.1

Освен самия Христос, ако имаше нещо във Вселената, което Сатана искаше да унищожи, това беше единството, което Адам и Ева споделяха заедно в брачните връзки. Целта му беше да заличи отражението на Божествения модел на Бог и Неговия Син. Този образ му напомняше за изключването му от сърцето на Божественото управление.

Бог беше обявил този образ за много добър. Целта Му беше Адам и Ева да бъдат отражение на единството, което съществува между Него и Сина Му завинаги. Те биха били урок за непадналите светове за това как функционира връзката между Отец и Сина; техният живот и животът на децата им щеше да бъде непрекъснат, нарастващ израз на това как Бог и Неговият Син се отнасят един към друг и работят заедно.

Покоят, който Синът изпитва в лоното на Отца, е абсолютната увереност, че любовта, закрилата, близостта и грижата на Неговия Баща към Него никога няма да се променят. Тяхната връзка е вечна.

За да могат мъжът и жената да представят този образ, за да може жената да се установи в пълен покой, тя се нуждае от същата увереност в отношенията си със своя съпруг, както Христос в Отца. С други думи, за да отразява това вечно единство на Бог и Неговия Син, връзката между Адам и Ева трябваше да има любящо единство, което също трае вечно. Всяка възможност, връзката им да приключи, би разрушила образа на първоначалните вечни отношения между Бог и Неговия Син.

Сатана със сигурност е изкривил брачната връзка чрез блудство, порнография, хомосексуализъм и транссексу-

алност, но нещо много по-fino от тях е християнското учение относно временния ѝ характер.

Ако връзката на Божествения модел, която Бог създаде в човечеството, бъде премахната и човешката раса се върне към необвързването, какво казва това за постоянството на отношенията в Божествения модел? Това означава ли, че първоначалната цел на Бог да го постави в човечеството е била само временна? Или е възможно Сатана да желае да вярваме, че мъжът и жената вече няма да имат връзка по Божествения модел във вечността, осигурявайки фина форма на подкопаване на образа в човека?

Ако връзката между мъж и жена е временна за максимум около шестдесет години, тогава може ли това да хвърли сянка, а не светлина върху вечната връзка на Бог с Неговия Син, която е според Божествения модел? Хвърля ли сянка върху водачеството на Христос над Неговата църква, подсказвайки неусетно, че Той няма да бъде нашата глава на новата земя?

Още по-дълбоко, ако бракът е временна институция за настоящето, тогава това може ли да улесни хората да мислят, че и сега е временно, и ако нещата не потръгнат, мога да имам друга връзка, защото в крайна сметка тя е само моментно нещо? Възможно ли е вярването, че бракът е временно нещо, да ерозира това, което е проектирано да бъде постоянно тук на земята?

Колко жени е трябвало да се борят с мисълта, че мъжът, на когото са се отдали, няма да има повече близост с тях, отколкото с която и да е друга жена на небето. Как тази мисъл им дава стабилност, покой и увереност в този живот?

Колко съпрузи и съпруги, повлияни от временния характер на брака, са били изкушени да бъдат с някой

друг поради финото разбиране, че бракът няма вечно значение?

Въз основа на едно изказване на Исус, записано в три от евангелията, голяма част от християнския свят заключава, че всички ще бъдат необвързани в рая. Това е майсторски гениален ход от страна на Сатана за изкореняване на образа на Божествения модел в мъжа и жената.

Божията цел беше Адам и Ева да живеят вечно във връзка по Божествен модел. Заключаваме ли, че Сатана, чрез грях, успя да преобърне това, което Бог каза, че е много добро, и да ни накара да повярваме, че всички ще бъдем като ангелите?

За тези от нас, които са пътували по този път на истината чрез движението Отец на любовта, ние сме откривали отново и отново, че начинът, по който сме чели Писанието, не е Божият път, а нашият собствен начин. В историята за Авраам и Исаак открихме удивително, че Бог никога не е казал на Авраам да пожертва сина си, но това е начинът, по който Авраам разбира Божиите думи.⁴⁴

В историята за потопа, Содом и Гомор и във всички истории на Библията ние открихме, че Божиите пътища не са нашите пътища. Това е дезориентиращ процес за много от нас и някои в този процес, които не са закотвени върху пионерската платформа от 1844 г. и истините от 1888 г., губят своята посока и се отклоняват към странни учения.

Има ясни правила, които трябва да се прилагат, когато подхождаме към историите и ученията на Библията, но можем да бъдем сигурни, че Сатана е положил слой по слой измами за човешката раса, за да ни попречи да изпълним пълнотата на нашата съдба като мъже и жени в божествен образец.

44 Вижте *Умилостивение* глава 14, Вратата на Авраам.

Казвам на всички вас, мои братя и сестри, че е крайно време да се събудим от сън и да възвърнем позицията си като мъже и жени в Христос Исус.

Почивката на съботата черпи своята сила директно от Божествения модел на Отец и Сина. Божият Син е в съвършен покой, във вечното лоно на Своя Баща. Ако вземем това в образа на Адам и Ева, образуването на мъж и жена, с Ева, идваща от страната на Адам и почиваща на гърдите му, ние имаме рамката, за да влезем в съботата. Не можем да преживеем съботата без разбирането на Божествения модел на Отец и Сина, който сме поканени да съзерцаваме чрез Божествения модел на Адам и Ева.

Следователно двете институции на съботата и брака не са несвързани близнаци, но едната зависи от другата. Както движението Бащата на любовта започна да схваща съботата чрез Божествения модел на Бащата и Сина, така ние сега трябва да схванем това в образа на съпруг и съпруга.

Двойният дял от Духа, идващ при нас в събота и отново в по-голяма мярка по време на празниците, се засилва и увеличава в Божествения модел на брака. След това този принцип се разширява към старейшини и пастори. Така четвъртата заповед е увеличена в седмата и петата.

Нашето движение претърпя редица неуспехи при установяването на принципа на благословието. Една от основните причини за това е неправилното разбиране на брачната институция. Принципът на развода и повторния брак подкопава силата на благославящата система и част от това подкопаване се подхранва от идеята, че на небето няма да има взаимоотношения по Божествения модел.

В следващата глава искам да добавя контекст за изявленията на Исус и Елън Уайт по темата за бъдещето

на брачната институция.

БЪДЕЩЕТО НА БРАКА

Когато Бог създаде Адам и Ева, Той ги направи по Своя образ и по този на Своя Син, както разгледахме по-рано. Една от целите на връзката мъж и жена беше да научат ангелите за по-дълбоките аспекти на връзката Баща и Син (1 Коринтяни 11:10).

Както проучихме, Божият план за Адам и Ева трябваше да остане завинаги. Очевидно е, че земята е с ограничен размер и че размножаването щеше да спре в даден момент. Обърнете внимание и на друго доказателство.

Тези, които ходят точно както Христос ходеше, които са търпеливи, нежни, добри, кротки и смирени по сърце, тези, които се впрягат с Христос и носят тежестите Му, които копнеят за души, както Той копнее за тях – ще влязат в радостта на техния Господ. Те ще видят с Христос, мъките на душата му и ще бъдат доволни. Небето ще триумфира, **че празните места в него след падането на Сатана и ангелите му ще бъдат запълнени от изкупените от Господ.** — *Ревю енд Хералд*, 29 май 1900 г., пар. 12

Божията цел беше да засели отново небето с човешкото семейство, ако биха се показали послушни на всяко Негово слово. — *Триумфиращият Христос*, 26.1

Тези цитати ни казват, че празното място, създадено от напускането на падналите ангели, ще бъде запълнено със спасените. Това е точно определен брой хора. Когато то бъде достигнато, няма да има повече пресъздадени

хора. И Елън Уайт посочва, че няма да има деца, родени на новата земя.

Днес има мъже, които изразяват своята вяра, че ще има бракове и раждания на новата земя, но онези, които вярват в Писанията, не могат да приемат такива доктрини. Доктрината, че децата ще се раждат на новата земя, не е част от „сигурното пророческо слово“...

Дързост е да се отдадем на предположения и теории относно въпроси, които Бог не ни е разкрил в Словото Си. Не е необходимо да навлизаме в спекулации относно нашето бъдещо състояние. — *Събития на последните дни*, 290.4-5

Говорейки по този въпрос, Исус отбелязва следното:

А Исус в отговор им рече: Децата на този свят се женят и се омъжват; а които се удостоят да получат онзи свят и възкресението от мъртвите, нито се женят, нито се омъжват; не умират вече, защото са равни на ангелите; и са деца на Бога, бидейки деца на възкресението. (Лука 20:34-36, KJV)

Коментирайки директно този стих, Елън Уайт заявява:

Садукееите разсъждаваха, че ако тялото трябва да бъде съставено от същите частици материя в своето безсмъртно и смъртно състояние, тогава когато бъде възкресено от мъртвите, то трябва да има плът и кръв и трябва да възобнови във вечния свят живота, прекъснат на земята. **В този случай стигайки до заключението, че земните връзки ще бъдат възобновени, съпругът и съпругата ще се съберат отново, браковете ще бъдат консумирани, и всички неща ще продължат както преди смъртта, слабостите и страстите на този живот се увековечават във вечния живот.**

В отговор на техните въпроси Исус повдигна завесата

от бъдещия живот. „Във възкресението“, каза Той, „те нито се женят, нито се омъжват, но са като Божиите ангели на небето.“ Той показва, че садукееите грешат в своята вяра. Предпоставките им бяха фалшиви. „Вие грешите“, добави Той, „без да познавате Писанията, нито Божията сила.“ Той не ги обвини, както бе обвинил фарисеите, в лицемерие, а в грешка на вярата. — *Копнежът на вековете, [Животът на Исус Христос]* 605.3-4

Очевидно садукееите са имали погрешна представа за вечния живот. Исус разкрива това разбиране. Някои хора са използвали идеи за бъдещия живот, за да си представят, че ще се оженят за някой друг и ще живеят с него завинаги. Други желаят да се фиксират върху привилегиите на сексуалния съюз, че ще трае вечно, правейки това по-важно от самата връзка, придавайки на брака земен или чувствен фокус. Елън Уайт дава много мощен отговор на тези идеи:

Врагът на душите е спечелил много, когато може да накара въображението на един от избраните стражи на Йехова да се замисли върху възможностите за общуване в бъдещия свят с някоя жена, която обича, и там да създаде семейство. Нямаме нужда от такива приятни картини. Всички подобни възгледи произхождат от ума на изкусителя.

Имаме ясното уверение на Христос, че в бъдещия свят, **изкупените „нито се женят, нито се омъжват: нито могат да умират вече**, защото са равни на ангелите; и са деца на Бога, бидейки деца на възкресението.“

Представено ми бе, че духовните басни пленяват мнозина.

Техните умове са чувствени и ако не настъпи промяна, това ще докаже гибелта им. На всички, които се отдават на тези нечестиви фантазии, бих казал,

спрете; заради Христос, спрете точно там, където сте. Вие сте на забранена територия. Покайте се, умолявам ви и се обърнете. — Писмо 231, 1903 г. *Медицинско служене [Medical Ministry]*, 100-101

Две неща, които Духът на пророчеството казва, че няма да бъдат на небето:

1. Двойки, които ще се женят.
2. Двойки, на които ще се раждат деца.

В писмо, написано през 1904 г., Елън Уайт прави следното изявление:

Ако садукееите разбираха Писанията, те щяха да знаят, че брачната връзка, установена в Едем, няма да съществува в рая. — *Ръкопис 28*, 1904 г.

Ако Елън Уайт имаше намерение да заяви, че брачната връзка изобщо нямаше да съществува на небето, тя щеше да заяви следното:

Ако садукееите разбираха Писанията, те щяха да знаят, че брачната връзка няма да съществува в рая.

Но тя квалифицира твърдението, като заявява *както е учредена в Едем*. Видяхме, че на новата земя няма да се раждат деца. Това означава, че аспектът на брака, който включва плодотворност и умножаване, няма да съществува. Това би било промяна в брачната институция и коментарът на Елън Уайт всъщност предполага, че тя ще съществува, но не както беше в Едем.

В книгата на Исаия има някои стихове, които говорят за деца след този настоящ свят.

Няма да се трудят напразно, **Нито ще раждат деца за беда**; Защото те *ще бъдат* потомци на благословените от Господа, **И тяхното потомство с тях**. (Исаия 65:23, NKJV)

Ние знаем, че малките деца, които са умрели, ще възкръснат и ще бъдат доведени при майките си в небето.

Живите праведници се променят „в миг, в миг на око“. От Божия глас те са били прославени; сега те са направени безсмъртни и заедно с възкръсналите светии са грабнати, за да срещнат своя Господ във въздуха. Ангелите „събират Неговите избрани от четирите ветрища, от единия край на небето до другия“. Малките деца са носени от свети ангели до ръцете на майките си. Приятели, отдавна разделени от смъртта, са обединени, за да не се разделят никога повече и с песни на радост се издигат заедно към Божия град. — *Великата борба*, 645.1

Ще има множество бебета, умрели през вековете поради преследване, които ще се съберат отново с майките си в рая. Ще има и спонтанно абортирани, които ангелите ще възстановят на техните майки. Какво славно събиране ще бъде това!

Ако и двамата родители са спасени, не бихме предложили детето да бъде само на майката, но и майката, и бащата ще имат радостната задача да отгледат детето си в небесната атмосфера.

Възможно е също някои жени да бъдат бременни точно преди Второто пришествие, колкото и отдалечена да изглежда тази възможност, но в такива случаи детето ще се роди на небето и ще бъде отгледано там. Тези варианти биха отговорили на стиховете за бебета и деца в небето.

Тогава вълк ще живее с агне и леопард ще лежи заедно с козле; теле, млад лъв и тлъсто говедо ще бъдат заедно и **малко момче ще ги води**. Крава и мечка ще пасат заедно, малките им ще лежат едно до друго; лъв ще яде слама като вол. **И кърмаче ще играе при дупката на усойница**

и вече отбито дете ще протяга ръката си към змийска дупка. Няма да вършат зло и няма да вредят по цялата Ми свята планина, защото земята ще се изпълни с познаване на ГОСПОДА, както водите изпълват морето. (Исаия 11:6-9)

Необходимо е да внимаваме за да не спекулираме относно бъдещото състояние или да твърдим, неща които не са доказани чрез вдъхновение. Но е нужно да хармонизираме тези твърдения в Исаия с това, за което говори Елън Уайт. Трябва също така да съгласуваме всичко това с въпроса за Божествения модел, за който говорихме в предишната глава. В този контекст нека разгледаме следния стих:

Но желая да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, а глава на жената е мъжът, глава пък на Христос е Бог. (1 Коринтяни 11:3)

Правим ли заключение, че водачеството на Бог над Христос е вечно, но това на мъжа над неговата жена е временно? Както споменахме в последната глава, как тогава примерът в отражението ще представя оригинала? Ако образът е преходен, тогава какво отражение хвърля това върху оригинала?

Има ли връзка с твърдението на Павел, че жената е обвързана чрез закона със съпруга си, докато той е жив, и с двойка, която е живяла заедно на земята в един брачен съюз, които след това и двете отиват на небето. Дали Божественият модел все още ще се прилага, или след като са живели в Божествен модел през целия си живот, те произволно са направени равни с премахнатото водачество, така че вече няма действащи източник и канал? Бог ще трябва да приложи принципа на силата, за да направи тези промени. Мъжете и жените, които са живели заедно в продължение на 40 или 50 години, ще продължат да се отнасят един към друг по същия начин, както са се държа-

ли на земята. Техните маниери ще бъдат същите, характерът им няма да е променен.

Помислете какво казва вдъхновението за първоначалния план на Бог в брака:

Бог отпразнува първия брак. Така тази институция има за свой автор - Създателя на вселената. „Женитбата нека да бъде на почит у всички“ (Евреи 13:4); тя бе **един от първите Божии дарове за човека** и една от двете институции, които след грехопадението Адам донесе със себе си отвъд портите на Рая. **Когато божествените принципи се признават и следват, тази връзка – бракът, е благословие. Той пази чистотата и щастието на човека, задоволява** социалните му нужди, издига неговото физическо, интелектуално и морално естество. — *Патриарси и пророци, 46*

Бог е замислил бракът да бъде страж на човешката раса.

Той също е една от най-големите благословии, давани някога на човечеството.

И в началото на Своето публично служение Христос даде решителното Си одобрение на институцията, която беше учредена в Едем. Така Той заяви на всички, че няма да откаже присъствието Си на брачни поводи и че **бракът, когато е съчетан с чистота и святост, истина и праведност, е една от най-големите благословии, дадени някога на човешкото семейство.** — *Знамения на времето, 30 август 1899 г.*

Библията казва, че те нито ще се женят, нито ще се омъжват, но какво ще кажете за двойка, която е останала женена за цял живот на тази земя и не се е омъжила повторно? Ами ако са имали само един партньор през този живот? Ако се възнесат заедно при възкресението, няма да е необходимо да се женят, тъй като вече са жене-

ни. В небесното царство те няма да възобновят позицията на съпруг или съпруга, както тук на земята, с цел отглеждане на семейство, защото няма да има размножаване след Второто пришествие. И така, какво е имал предвид Исус, когато е казал, че няма да се женят на небето?

Въпросът, зададен на Исус относно брака в бъдещия живот, се отнасяше до жена, която се е омъжвала седем пъти. Питащите го наричат жената и седемте мъже „те“.

| И така, във възкресението, когато те възкръснат, на кого от тях ще бъде жена? Защото седмината я имаха за жена. (Марк 12:23, KJV)

Когато Исус отговорил на това, както е записано в Марк, тези за които говорел, също били описани със същата дума, *те*:

| Защото, когато възкръснат от мъртвите, **те** нито **се** женят, нито се омъжват, а са като ангели на небето. (Марк 12:25, NKJV)

Когато Исус споменава думата *те*, дали има предвид цялото изкупено човечество, или *споменатите* във въпроса на садукееите от стих 23? Можете ли да видите смисъла? Дали Исус ни казва, че онези, които са имали много партньори на земята, няма да се женят или омъжват, или заявява, че никой от човешката раса няма да има връзка по Божествения модел на небето, но всички са като ангелите?

С други думи, говори ли Исус за конкретен случай, свързан с въпроса за повторния брак? Или универсално за изкореняването на връзките брак/Божествен модел?

Разказите за тази история в Матей и Марк са почти идентични, но историята в Лука добавя повече подробности.

| И тъй, имаше седем братя: и първият взе жена и умря

без деца. И вторият я взе за жена и умря бездетен. И третият я взе; и по същия начин и седмината; и **те** не оставиха деца и умряха. Последна от всички умря и жената. Следователно във възкресението на кого от тях е жена? защото седем я имаха за жена. А Исус в отговор им рече: Децата на този свят **се женят и омъжват**; но **те**, които бъдат счетени за достойни да получат онзи свят и възкресението от мъртвите, нито се женят, нито се омъжват: Нито могат вече да умрат, защото са равни на ангелите; и са деца на Бога, бидейки деца на възкресението. (Лука 20:29-36, KJV)

Когато четем думите:

КОИТО бъдат счетени за достойни да получат онзи свят и възкресението от мъртвите, нито се женят, нито се омъжват.

За повечето изглежда, че думите на Христос се отнасят за цялата спасена човешка раса. Но отново, какво означава терминът „*те*“? Това цялата човешка раса ли е или тези, които се разглеждат във въпроса на садукееите?

Сега, ако стигнете до тези пасажки в рамките на неоплатонизма или смятате брака за необходимо зло, за да запазите човешкия вид жив, тогава отговорът ще бъде очевиден; трябва да се отнася за всички човешки същества. Добавете към това факта, че ако човек се придържа към доктрината за Троицата, образът на източника и канала не е от значение и не се нуждае от възпоменание или запазване.

Другото нещо, което е интересно в този пасаж от Лука, е фразата *Деца на този свят*. Повечето хора превеждат това като *Синовете на тази епоха*, което дава усещане за времева рамка, означавайки, че това е, което хората правят сега. Интересното е, че Лука използва същата тази фраза на друго място като контраст с *децата на светли-*

ната.

И господарят похвали несправедливия настойник, защото беше постъпил мъдро: защото **децата на този свят** са в своето поколение по-мъдри от **децата на светлината**. (Лука 16:8, KJV)

Случаят, който садукееите поставиха на Исус, най-вероятно беше хипотетичен въпрос, освен ако тази жена не беше кралицата на всички вдовици! Е. Дж. Уагонър също заключава, че този въпрос е хипотетичен.

На първо място, трябва да се приеме, че Исус точно и напълно отговори на възражението, повдигнато от садукееите. Те отрекоха възкресението и представиха хипотетичен случай, за да покажат, както предполагаха, че доктрината за възкресението не може да се съгласува с учението на Мойсей. Така се надяваха да объркат Исус пред множеството, което почиташе Мойсей като Божи пророк. – Е. Дж. Уагонър, *Знамения на времето*, 7 юли 1887 г.

Възможно е садукееите да се позовават на случая с жена в апокрифната книга на Товит, но там не се казва, че седемте мъже са били братя. Освен това жената се омъжила за осми мъж и му родила деца.

Тогава младият мъж отговори на ангела: „Чух, брате Азария, че тази слугиня е била дадена на седем мъже, които всички са умрели в брачната стая.“ (Товит 6:13)

Същият ден стана така, че в Екбатан, град в Мидия, Сара, дъщерята на Рагуил, също беше укорена от слугините на баща си; защото тя е била омъжена за седем съпрузи, които злият дух Асмодей е убил, преди да лежат с нея. Не знаеш ли, казаха те, че ти си удушила своите съпрузи? Имала си вече седем и не си получила името на нито един от тях. (Товит 3:7-8, KJVA)

Интересното в тази история обаче е, че мъжете, които

преди това са се оженили за тази жена, са били убити от демон, наречен Асмодей. Този демон исторически се свързва с похотта⁴⁵. Това може да е възможна алюзия за земното, чувствено мислене на въпросните мъже.

Подходът на садукееите към темата не е бил този на децата на светлината, а на децата на този свят. Мисля, че можем спокойно да кажем, че садукееите, които били от управляващата част в Израел, която накрая уби Исус, не бяха деца на светлината. Те отричали възкресението и задгробния живот и по този начин били изцяло фокусирани върху земното.

Ако добавим към тази мисъл фразата *женят се и се омъжват* в контекста на Матей 24, ние отново виждаме този термин използван в значението на несправедните, а не на праведните.

Защото както в дните преди потопа те ядяха и пиеха, **женеха се и се омъжваха** до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не разбраха, докато не дойде потопът и не ги отнесе всички; така ще бъде и пришествието на Човешкия Син. (Матей 24:38-39, KJV)

Тук процесът на женитба и омъжване се свързва с тези, които не се подготвят за идването на Христос. Фокусът им е земен, а не небесен. След като цитира горния пасаж, Елън Уайт казва:

Така е и днес. Хората се втурват в преследване на печалби и егоистично угаждане, сякаш няма Бог, няма небе и няма живот след земния. В дните на Ной предупреждението за потопа беше изпратено, за да стресне хората в тяхното нечестие и да ги призове към покаяние. **Така че вестта за скорошното идване на Христос е предназначена да извади хората от тяхната погълнатост от светски неща. Целта е да събуди в**

45 <https://en.wikipedia.org/wiki/Asmodeus>

тях чувство за вечната реалност, за да могат да се вслушат в поканата за Господната трапеза. — *Притчи Христови*, 228.2

Тъй като случаят с жената най-вероятно не е реален, Исус отговаря на група мъже, които са деца на този свят. Той говори по въпросите, необходими в тяхната ситуация, обръщайки внимание на фокуса им, който е земен, а не небесен.

Дори ако Исус не споменава конкретна група хора, които няма да се оженят в бъдещия живот, онези, които вече са били женени и никога не са имали брак с друг човек, нямат нужда да го правят на небето. Така че и в двата случая Исус не говори за всички хора в споменатите стихове.

Вземайки под внимание всички тези неща, възможно ли е Христос да говори за *определена част* от хората на небето, вместо да казва, че *всички* ще бъдат неженени там?

Именно *тези*, които са имали повторен брак, ще бъдат възкресени в необвързана позиция, тъй като първоначалният образ на Божествения модел е нарушен за тези, които са женени повторно.

Дали тези мисли са свързани по някакъв начин със съвета на Павел, че старейшината трябва да бъде съпруг само на една жена? Това ли е и причината Павел да казва, че вдовиците, за които трябва да се грижи в тяхната общност, трябва да са били съпруги само на един съпруг?

Да не се приема вдовица под шестдесет години, освен ако е била жена на един мъж, (I Тимотей 5:9, NKJV)

Защо Павел би казал това? Защо не насърчи тези жени да се омъжат повторно? Какво значение има? Съществуват много въпроси като този, които трябва да бъдат

разгледани.

Паралелно с този въпрос по темата за институцията на съботата, докато изучавах празниците, едно от нещата, които ме убедиха, че те са важни, беше принципът, съдържащ се в следното твърдение:

Отново на хората беше напомнено за свещеното задължение на съботата. Бяха определени годишни празници, на които всички мъже от народа трябваше да се съберат пред Господа, носейки Му своите приноси на благодарност и първите плодове от Неговите щедрости. Обектът на всички тези разпоредби беше заявен: те не изхождаха от упражняване на обикновен произволен суверенитет; всички бяха дадени за доброто на Израел. Господ каза: „Вие ще бъдете свети мъже за Мен“ – достойни да бъдете признати от един свят Бог. — *Патриарси и пророци*, 311.2

На Божия народ беше напомнено свещеното задължение на съботата чрез празниците. Те не бяха произволни заповеди, а съдържаха морални принципи. Разсъждавах по това време, че за да може нещо като празник да посочи добрите и морални качества на съботата, то трябва да ги съдържа в себе си, в противен случай не може да посочи съботата по начин, който достига до човешкия ум и сърце.

Аз твърдя, че за да може бракът по Божествен модел да отразява съвършената и вечна връзка между Отца и Сина, той трябва да съдържа в себе си вечен принцип, в противен случай не може да ви насочи правилно към оригинала. Ако възпоменанието на оригинала е само временно по природа и с ограничен обхват, тогава то отразява върху оригинала идеята, че е краткотраен и ограничен по обхват, и това би провалило целта на примера.

Сега се запитайте дали е възможно Сатана да иска да повярвате, че бракът по Божествен модел е временен и

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

ограничен по обхват, за да скрие истинския и вечен принцип, съдържащ се във връзката между Бащата и Сина. Моля, обмислете това добре, то се нуждае от внимателно обмисляне.

Библията ясно разкрива, че Христос ще бъде подчинен на Отец през цялата вечност.

Сега, когато всички неща Му бъдат подчинени, тогава и Самият Син ще се подчини на Този, Който Му е подчинил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко. (1 Коринтяни 15:28, NKJV)

В допълнение към това е фактът, че ангелите работят, за да доведат човешката раса в по-близка връзка с Бог, отколкото те самите имат.

Ангелите на славата намират своята радост в даването, давайки любов и неуморна грижа за душите, които са паднали и нечестиви. Небесните същества се стремят да спечелят сърцата на хората; те носят на този тъмен свят светлина от горните дворове; чрез нежно и търпеливо служение те въздействат върху човешкия дух, за да доведат изгубените в общение с Христос, което е дори по-близко, отколкото самите те могат да знаят. — *Копнежът на вековете [Животът на Исус Христос], 21.1*

Коя е тази единствена област, по отношение на която хората са по-близо до Христос, отколкото ангелите? Това е в аспекта на връзката по Божествения модел, носеща единство. Тези, които живеят в тези взаимоотношения на небето и на новата земя, ще разпознаят и оценят връзката между Отец и Сина по-дълбоко от ангелите.

Бог обича всичките Си деца еднакво; това никога не е под въпрос. Само да бъдеш на небето с Отец и Неговия Син е достатъчна награда. Някои хора не могат да избегнат нуждата от повторен брак; например, разбираемо е

вдовица с малки деца да се омъжи повторно.

Но ключовият въпрос тук е следният: Дали образът на Бог в отношенията между мъжа и жената е само временен и на небето няма ли да има живи паметници на най-критичната връзка във Вселената?

Всички неоплатонисти биха казали „да“, несемейният живот е много по-добър от семейния. Онези, които се придържат към идеята за Троицата, няма да видят смисъл в постоянен паметник на Божествения модел. Но тези от нас, които виждат, че Божественият образец е ключът към живота, може да попитат: Трябва ли този модел да бъде изкоренен? Или Бог ще го запази чрез онези, които са били женени за един човек в този живот и няма да има нужда да се женят или омъжват, тъй като те вече са във връзка, която никога не е прекъсвана тук на земята, отразявайки по този начин вечния образ на Отец и Сина.

Така че когато разглеждаме някои твърдения на Елън Уайт:

Имаме ясното уверение на Христос, че в бъдещия свят, **изкупените „нито се женят, нито се омъжват: нито могат вече да умират**, защото са равни на ангелите; и са деца на Бога, бидейки деца на възкресението.“ — Писмо 231, 1903 г. *Медицинско служене*, 100-101

Това твърдение важи ли за онези, които са се оженили само веднъж и нямат нужда от повторен брак?

В този случай те заключиха, че земните взаимоотношения ще бъдат възобновени, съпругът и съпругата ще се съберат отново, браковете ще бъдат консумирани и всичко ще продължи както преди смъртта, слабостите и страстите на този живот ще бъдат увековечени в бъдещия. — *Копнежът на вековете [Животът на Исус Христос]*, 605.3

Тук Елън Уайт говори за няколко точки относно вярванията на садукееите, свързани с дейностите на съпруга и съпругата, като казва, че няма да бъде същото в новата земя без грях, както е тук сега. Освен това брачната институция се е променила фундаментално, тъй като на новата земя няма да има потомство. Тя няма да продължи както преди.

Връзката Баща и Син няма сексуален характер. Когато семейните двойки отидат на небето; единството им по Божествения модел ще отразява това по-съвършено. Тяхното единство на сърцето и ума е това, което се превръща в учебник за Вселената, вечен учебен инструмент за цялото творение на Божествения модел на Отца и Сина.

Помислете също, ако двама души се обвържат един с друг „докато смъртта ги раздели“ и ако това, което хората наричат смърт, всъщност е сън, както учи Библията, тогава възможно ли е двойките да бъдат разделени само от втората смърт? Защото тези, които са в Христос, няма да умрат! Те само спят.

Какви могат да бъдат резултатите от следването на този ред на мисли до неговото заключение? Това би означавало, че всяко действие, което двойката прави в този живот, ще има вечни последствия или награди. Двойки биха мислили за отношенията си върху вечни принципи, защото биха виждали себе си като отражение на безкрайната връзка между Отец и Сина. Това би ли накарало младите хора да избират разумно? Би ли им помогнало да ценят своя пол като дар от Бог, за да показват винаги Божествения модел?

Какво би извършило това за институцията на брака? Какво би се случило, ако двойките действително повярват, че ще живеят в този Божествен модел завинаги за славата на Бога и Неговия Син?

Не знам за вас, но аз намирам тези мисли за красиви. Такава система от вярвания би трансформирала брака по такъв начин, че да накара двойките да правят това, което Исус прави с нас, за да поддържат връзката заедно. Не би ли било така? Ако вярвате, че връзката ви на земята е само временно значима, тогава каква е крайната загуба за вас? Но какво ще стане, ако тази връзка е от вечно значение и на една двойка ѝ е предоставен принципът да представлява взаимоотношенията между Отец и Сина завинаги!

Щеше ли това да издигне брачната институция? Щеше ли да я спаси от неоплатоническия боклук и да я постави на вечна платформа?

Думите на Исус в отговор на садукееите са изпит за човешката раса. Ние четем в тях това, което наистина мислим. Сатана не иска никой от нас да мисли, че можем да влезем в единство на взаимоотношения, което отразява Бога и Неговия Син по по-велик начин, отколкото ангелите.

Нашият Баща иска да ни покани като мъже и жени да влезем в близост, която отразява истината за Отец и Сина. Падналата човешка природа не желае това. Тя иска да бъде независима, отразява ума на Сатана и ни ограничава да мислим, че ще бъдем само като ангелите. В тази история ние се оглеждаме в огледало, защото първоначалният план на Бог за брака е в конфликт с това, което християнството учи за жената, която имала седем съпрузи. Твърдя, че дискусията е ограничена до тези, които са се женили повече от веднъж в този живот, и не се отнася за онези, които са били женени само за един партньор през целия си живот.

Допълнително доказателство за действащия принцип на огледалото, в тази история за жената със седем съпрузи, се намира в изявленията от Духа на пророчеството,

които ясно показват, че семействата ще бъдат обединени отново в рая.

Някои идват при мен и казват: „Госпожо Уайт, не искате ли да се помолим Господ да възкреси съпруга ви от мъртвите?“ Не, наистина. Старият воин е водил битките си. Един човек дойде при мен и каза: „Избрахме паметник за вашия съпруг със счупена колона.“ Можете да премахнете този паметник и да поставите цял, съвършен паметник; защото, казах аз, той завърши своята работа. Да, работихме заедно, докато Бог го е пощадил, а той е мъртъв вече двадесет години. Казах аз: Положихме го в гроба да почива до утрото на възкресението.

Тогава той ще излезе по зов на Божията гръба и ние ще се съберем отново. Тогава ще бъдем семейство, събрано отново. — Манускрипт 230, 1902, пар. 37

Елън Уайт имала пълна вяра, че семейството ѝ ще се събере отново на небето – като семейство. В писмо до скърбящ съпруг тя изразява подобно мнение:

Ние ще се молим за теб и твоите скъпоценни деца, за да можете, чрез търпеливо постоянство в доброто, да запазите лицето и стъпките си винаги насочени към небето. Ние ще се молим да имаш влияние и успех в напътствието на твоите малки, така че, заедно с тях, да можеш да спечелиш венеца на живота и в дома горе, който сега се подготвя за нас, **ти и твоята жена и деца можете да бъдете радостно, щастливо и обединено семейство, което никога повече да не се разделя.** — 2SM 262.7

Още веднъж, когато Елън Уайт се среща с онези, които били положили децата си в гроба, тя написала с голяма увереност:

| В четвъртък отидохме отново в Портланд и вече-

рахме със семейството на брат Гоуел. Имахме специално събеседване с тях, което се надяваме да им се отрази добре. Изпитваме дълбока загриженост към съпругата на брат Гоуел. Сърцето на тази майка е разкъсано виждайки децата си в скръб и смърт и положени в тихия гроб. Добре е за спящите. Нека майката все още да търси цялата истина и да събира съкровище на небето, **така че когато Дарителят на живота дойде да изведе пленниците от големия затвор на смъртта, баща, майка и деца да могат да се срещнат и счупените връзки от семейната верига да се съберат отново, за да не бъдат вече разрушавани.** — 1Т [Свидетелства] 654.2

Това не ни ли насърчава да държим здраво семейните си отношения, знаейки, че те имат потенциала да бъдат запазени завинаги?

Христос идва с облаци и с голяма слава. Множество блестящи ангели ще Го придружат. Той ще дойде да възкреси мъртвите и да промени живите светии от слава в слава. Ще дойде да почете онези, които са Го обичали и са спазили Неговите заповеди, и ще ги вземе при Себе Си. Той не е забравил нито тях, нито Своего обещание. **Ще има повторно свързване на семейната верига.** — Март 308.2

Такива изявления задълбочават чувството ми на копнеж по моето семейство, за да можем всички да бъдем заедно като семейство в небесния град, обединени отново, но в съвършенството на характера и здравето. Каква радост ще бъде това.

Отвъд това, в обхвата на огледалото са някои, които са били поставени в обстоятелства, при които са били принудени да сключат брак в юношеска възраст (физическа или духовна), или от родители, които са ги принудили, или обратното, изоставили са ги чрез собствения си развод,

оставяйки ги уязвими да бъдат жертви. Както обсъдихме по-рано, без закона няма грях. Това е актът на волята да се бунтуваш срещу това, което знаеш, че е правилно, което определя дали Бог е този, който свързва двойката в брачните връзки. Някои от онези, които излизат от ужасна ситуация и от десетилетия живеят в любящ брак и в любов към истината, също могат да намерят място във вечна връзка по Божествения модел.

Не е моя работа да говоря за всяка ситуация, само Бог познава сърцата на Своите деца. Просто ви предлагам мисълта, че някои, които са се омъжили повторно при сложни обстоятелства, може все пак да се окажат във връзка по божествения модел отвъд този настоящ свят. Не искам да предлагам фалшива утеха, нито да установявам твърди принципи, които не вземат под внимание всеки случай. Бих казал просто, че повторният брак значително намалява образа на Божествения модел на Отец и Син.

С оглед на тази вест и движение, насочено към бъдещето, ние не съдим и не осъждаме действията от миналото, а призоваваме всички към истинския стандарт на брака за тези последни часове от земната история. Повторният брак вече е станал невъзможен за тези, които са влезли в Новия завет.

В думите на Христос се крие послание към онези, които нарушават Божествения модел в брака – да, ще бъдете като ангелите и да, Аз ще ви благословя, ще ви обичам и ще ви приветствам като мои скъпоценни деца и ще имам прекрасни неща за вас за вечността, но ако се придържате към принципите, които свързват Мен и Моя Отец, тогава ще бъдете паметник за Мен и Моя Отец завинаги в Божествения модел.

Как четеш?

МОЛИТВА НА ПАСТОР

Стигайки до завършването на тази книга, аз съм дълбоко убеден. Живея в благословен брак, за който благодаря, но като разглеждам отношенията си с тези в по-широкия кръг на Адвентната църква и тези, които са близо до мен, виждам толкова голяма пропаст между себе си и Исус. Все още ли ги държа в сърцето си, никога ли не губя надежда?

Виждам такава красота в характера на Бог и копнея да я притежавам.

Отче, идвам при Теб, за да Те моля за тази любов, тази скъпоценна любов, която никога не напуска, но продължава да се надява и да издържа. Знаеш, че Сатана редовно ме изкушава да се откажа от хора около мен, особено от тези, които са ме наранили дълбоко, но любовта Ти ме призовава и води към Твоята съвършена такава.

Темата за развода и повторния брак е само едно парче от пъзела за това как ние като хора се отнасяме един към друг. Господи Исусе, моля се за Твоя Дух. Наясно съм, че където изобилства грехът, благодатта ще изобилства много повече за тези, които имат вяра.

Също така искам да се покая, че вярвах, че бракът може да бъде преходен договор за човек, който се счита за невинна страна. Вярвах, че това, което Елън Уайт е написала като модификация на даденото от Моисей, е било Твоя воля, но сега виждам, че това не е вярно. Такава беше нашата воля поради коравите ни сърца и Ти се съобрази и ни позволи да имаме тези устави, които нанасят такива

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

невероятни щети на нашите семейства и общности.

Господи, Ти знаеш неизказаните думи на сърцето ми за редица мои скъпи приятели, които са извървели пътя срещу Агапе. Знам, че не винаги съм проявявал съвършената Ти любов в стремежа си да спазвам Твоите заповеди. Знам, че понякога съм затруднявал нещата с начина си на говорене. Прости ми за раздразненото ми държание, което понякога се проявява. Искам Твоя съвършен мир, Отче.

Опитвам се да разбера кръста, който Си носил през последните шест хиляди години чрез Своя Син. Твоята неизменна любов към нас ме завладява. Чувствам толкова голяма пропаст между обичта, която сега проявявам, и Твоята перфектна, безкрайна любов.

Избирам да вярвам, че ще ми я дадеш чрез Твоя Син. Аз жадувам за Духа Ти; излей го върху мен, всеки ден, събота, новолуние и празничен ден в по-голяма мярка.

Отче, нека има покаяние и съживление сред нас в събиранията ни. Моля сърцата, които са били разделени, да се съберат отново в любовта. Знаеш, че нашата общност е разделена; че сърцата са отчуждени в домовете, в църквите и извън тях.

Отче, потръпвам, докато разглеждам съдържанието на тази книга и размишлявам върху това, което ни казваш. Изкушен съм да се страхувам, че повечето хора ще ме отхвърлят. Това поражда травматични чувства.

Знаеш, Отче, че не исках да бъда откъснат от Адвентната църква. Мога да видя всички лица на онези, с които някога съм се радвал на общуване. Твоята любов ми даде утеха в преживяванията. Сравнявам тези загуби с истината, която имам в Теб; намирам утеха в прегръдката Ти. Знаеш, че се изкушавам да се плаша да не се разведа с

още мои приятели, но реших да вярвам, че ще се грижиш за всички тези неща.

Просто трябва да дам всичко това на Теб. Затварям очи и виждам Божия народ, обединен в нежност, да напредва като армия от любов, за да благослови света. Лицата им греят от радост, докато бързат от място на място с това най-ценно послание.

Отче, познаваш скръбта на мнозина в нашето движение, които се чувстват разведени от тези, с които някога сме били близки. Моля Те да утешиш моите братя и сестри, които се чувстват потиснати от сърдечна болка за загубата си. Това наистина е разпятие, но Ти, Господи Исусе, си минал по този път преди нас; Ти беше човек на скърби и измъчван от мъка. Нима слугата е по-велик от Господаря си?

Татко, светът става все по-мрачен и по-тъмен, тъй като вече е обичайно нещо семействата да бъдат разделени. Понастоящем изглежда, че малко хора искат да отделят време, за да се задълбочат в причините, поради които всичко се проваля. Понякога нещата се объркват напълно, но ето ме с Теб в съботата. Чувствам Те близо до мен и се утешавам.

Благослови всички лидери на това движение, Отче. Дай им смелост, вяра и усърдие да проучат внимателно този въпрос, така че преживяването на съботата да бъде максимално при възстановяването на брака, образът на Божествения модел на Отец и Сина.

Усещам Твоята любов Отче, чрез Исус и съм окуражен, утешен и благословен. Вярвам, че спящите сили на църквата скоро ще се събудят. Ще се изправим пред тежки конфликти и изпитания, но ще бъдем благословени с все по-дълбоко покаяние и съответно изпълване с Духа.

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

Вярвам на думите Ти, Отче, в Откровението, че целият свят ще бъде осветен от Твоята слава, Твоя красив характер и че ние ще триумфираме над Звяра и неговия образ. Не знаем какви ще бъдем, но знаем, че когато нашият Господ Исус се яви, ще бъдем като Него. Вярвам на Твое-то обещание в това отношение, Отче, и вярвам, че ще го изпълниш според думата Си.

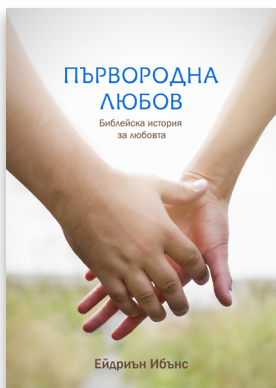
В благословеното име на Исус,

Амин.

Други книги достъпни на maranathamedia.bg
като е-книга и аудио книга

Бракът като институция е под сериозна заплаха. Защо толкова много хора имат лош опит с брака и връзките като цяло *Първородна любов* разглежда оригиналната връзка, описана в Библията, за да се види какви неща можем да научим, така че собствените ни взаимоотношения да могат да бъдат засилени и обогатени страници, пълни с жизненоважни принципи за успешен брак.

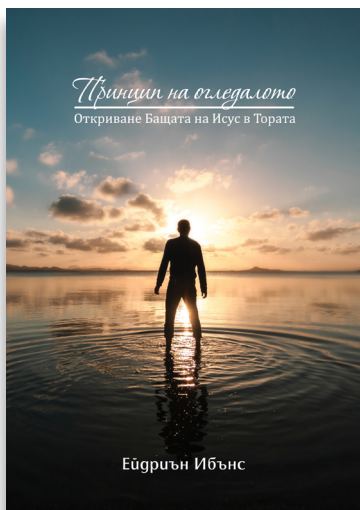

Ако се покланяме на един Бог, който обича заради вродени качества, тогава ние ще вършим същото. Превръщаме се на това, което гледаме. Но ако се покланяме на един Син, на когото всичко е било дадено и който си почива в увереността на сладката и великодушна любов Агапе на Неговия Баща, тогава ние можем да бъдем трансформирани по образа на тази любов и да обичаме както Бог обича (Агапе) Своя Син.

Адам бил изправен пред решение, когато съпругата му му донесла забранените плодове. Избирайки да я последва и да яде от тях, той отхвърлил своя Създател. Кой сега щял да бъде източникът му на утеха?

Каква е целта на Бог за секса в брачните отношения? Какво трябва да направи човек в случай на развод и повторен брак? Това са някои от въпросите, адресирани в тази книга.

НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦАТА СИ

Нашият любящ Баща ни дари две ценни институции в Едем, които съществуват и до днес. Първата е бракът, последван веднага от съботата. Христос е Господарят на съботата и тази почивка е Негово притежание чрез обитаването Му в лоното на Бог Отец в съвършен мир. Мъжът и жената са създадени по образа на Бог и Неговия Син. Следователно бракът е източникът, от който е дошла съвършената почивка на Ева, чрез отдиha ѝ в прегръдката на нейния съпруг, който пък е почивал в лоното на Христос.

Духът на пророчеството ни казва, че всяка божествена институция ще бъде възстановена преди Второто пришествие. Това със сигурност включва съботата и брака.

В рамките на движението Отец на любовта видяхме чудесна промяна в нашето разбиране за съботата и празниците като специални дарове на Божия Дух. То напълно трансформира институцията на съботата. Сега се обръщаме към брака, който не е претърпял значителна промяна за 500 години от времето на Реформацията. По-скоро сме свидетели на влошаването на брака, особено през последните 50 години.

Тази книга е призив за възстановяване на истинската цел на брака в светлината на Изкуплението и вечно присъстващия Кръст. Съдържанието е потенциално предизвикателство, както всички реформи, но напредъкът на истината осигурява богата награда за онези, които са решени да стоят единствено върху Божието Слово.

